GAYLE FORMAN

dacă te-aş găsi

La fel de bine scrisă ca prima parte,
dacă nu chiar mai reuşită.
Publishers Weekly

GAYLE FORMAN

Dacă te-aş găsi

Original: *Where She Went* (2011)
Traducere din limba engleză:
GRAAL SOFT

Editura: RAO
2017

părinţilor mei:
pentru că mi-au spus că pot.

Se prea poate ca în ceasul greu,
Când doborât de chinuri, suspin după iertare,
Sau când mă sâcâie nevoi ce hotărârea mi-o întrec,
Să fiu silit să-ţi vând iubirea pe un pic de tihnă.
Sau amintirea acestei nopţi, s-o schimb pe de-ale gurii.
Se prea poate. Dar nu cred că aş face-o.

Fragment din poezia
„Iubirea nu e totul: nici carne nu-i, nici apă”
de Edna St. Vincent Millay

UNU

În fiecare dimineaţă mă trezesc şi îmi spun aşa: *E doar o zi, o perioadă de douăzeci şi patru de ore prin care trebuie să treci.* Nu ştiu exact când am început să îmi spun zilnic cuvintele astea de încurajare – sau de ce. Sună ca o mantră în doisprezece paşi, iar eu nu fac parte din niciun grup de întrajutorare, deşi, dacă ai citi unele dintre rahaturile care se scriu despre mine, te-ai gândi că ar cam trebui. Duc genul de viaţă pentru care majoritatea oamenilor probabil şi-ar vinde un rinichi doar ca să guste puţin din ea. Totuşi, simt nevoia să-mi reamintesc de vremelnicia unei zile, să mă conving că, aşa cum am trecut prin ziua de ieri, voi trece şi prin cea de astăzi.

Azi de dimineaţă, după îndemnul zilnic, m-am uitat la ceasul digital, minimalist, de pe noptiera din camera de hotel. Arăta 11.47; indiscutabil, pentru mine abia se crăpa de ziuă. Mă sunaseră deja de la recepţie de două ori ca să mă trezească, apoi a urmat un apel politicos, dar ferm, de la managerul nostru, Aldous. O fi o simplă zi, dar e plină.

Trebuie să merg la studio ca să înregistrez câteva solo-uri finale de chitară pentru o versiune disponibilă doar pentru internet a primului nostru single de pe albumul recent lansat. Ce păcăleală! Aceeaşi melodie, un nou solo de chitară, câteva efecte vocale şi plăteşti un ban în plus pentru asta. „În zilele noastre, trebuie să faci bani din piatră seacă”, după cum le place atât de mult şefilor de la casa de discuri să ne amintească. După studio, iau prânzul cu un reporter de la *Shuffle.* Evenimentele astea două sunt, într-un fel, ca nişte extreme a ceea ce a devenit viaţa mea: să fac muzică, ceea ce îmi place, şi să vorbesc despre asta, ceea ce detest. Sunt însă cele două feţe ale monedei. Când Aldous sună a doua oară, dau în sfârşit pătura la o parte şi mă întind după flaconul de medicamente de pe noptieră. Sunt nişte pastile împotriva anxietăţii, pe care trebuie să le iau când mă simt încordat.

Mă simt încordat în mod constant. M-am obişnuit cu asta, dar de când ne-am început turneul, cu cele trei concerte la Madison Square Garden, simt altceva. De parcă ar urma să fiu înghiţit de ceva puternic şi dureros. *Vârtejesc.*

Oare o fi existând cuvântul ăsta? mă întreb.

Vorbeşti singur, aşa că, cui dracului îi pasă? îmi răspund şi bag repede vreo două pastile. Îmi trag pe mine o pereche de boxeri şi mă îndrept spre uşă, unde deja mă aşteaptă un ibric cu cafea. A fost lăsat acolo de un angajat al hotelului, care, fără îndoială, a primit instrucţiuni clare să nu-mi stea în cale.

Îmi termin cafeaua, mă îmbrac, cobor cu liftul de serviciu şi ies pe intrarea laterală – managerul pentru relaţiile cu clienţii a fost drăguţ şi mi-a dat nişte chei speciale de acces, ca să pot evita hoardele de fani din hol. Afară, pe trotuar, mă întâmpină o rafală din aerul fierbinte al New Yorkului. E cam înăbuşitor, dar îmi place că e umed. Îmi aminteşte de Oregon, unde ploaia cade neîntrerupt şi unde chiar şi în cele mai toride zile de vară plutesc deasupra nori albi şi pufoşi, iar umbrele lor îţi amintesc că arşiţa verii e trecătoare şi că ploaia nu e niciodată departe.

În Los Angeles, unde locuiesc acum, abia dacă plouă vreodată, iar căldura e fără sfârşit, dar clima e uscată. Oamenii de acolo folosesc uscăciunea asta ca pe o scuză pentru toate excesele oraşului fierbinte şi înceţoşat. „Or fi 41 de grade azi”, se dau ei mari, „dar măcar e căldură uscată.”

În New York e însă o căldură umedă; până când ajung la studioul care se află la o distanţă de zece clădiri, pe o fâşie pustie, în West Fifties, părul, pe care îl ţin ascuns sub şapcă, îmi e deja umed. Scot o ţigară din buzunar şi îmi tremură mâna când o aprind. Cam de vreun an sau aşa ceva, am un tremur uşor. După investigaţii medicale extinse, doctorii au declarat că am doar o problemă cu nervii şi m-au sfătuit să încerc să fac yoga.

Când ajung la studio, Aldous aşteaptă afară, sub marchiză. Se uită la mine, la ţigară, apoi din nou la mine. Din felul în care se holbează, pot să-mi dau seama că încearcă să se hotărască dacă să fie poliţistul

bun sau cel rău. Probabil arăt ca naiba, fiindcă îl alege pe ăla bun.

— Bună dimineaţa, soare! spune el vesel.

— Serios? Ce e aşa bun dimineaţa?

Încerc să sune a glumă.

— De fapt, e după-amiază. Întârziem.

Îmi sting ţigara. Cu o blândeţe absurdă, Aldous îmi pune pe umăr o labă uriaşă.

— Vrem numai o înregistrare pentru *Sugar,* doar ca să îi dăm chestia aia în plus, pentru ca fanii să îl mai cumpere o dată.

Râde şi dă din cap, gândindu-se la ceea ce au devenit afacerile.

— Apoi, iei prânzul cu *Shuffle* şi în jur de ora cinci avem o sesiune foto cu restul trupei, pentru chestia aia cu rockeri la modă din *Times,* apoi bem repede ceva cu nişte magnaţi de la casa de discuri, după care eu am tăiat-o la aeroport. Mâine ai o întâlnire scurtă cu departamentul de publicitate şi promovare. Zâmbeşte şi nu vorbi prea mult. După aceea, eşti de capul tău până la Londra.

De capul meu? Adică antonimul de la a fi în sânul cald al familiei atunci când suntem cu toţii împreună? zic. Numai că mi-o zic mie. Se pare că din ce în ce mai mult în ultima vreme, majoritatea discuţiilor mele sunt cu mine însumi. Având în vedere jumătate din ceea ce gândesc, probabil că e un lucru bun.

De data asta însă, chiar o să fiu de unul singur. Aldous şi restul trupei pleacă în Anglia în noaptea asta. Trebuia să merg şi eu cu acelaşi avion, până când mi-am dat seama că azi e vineri 13 şi am zis: în niciun caz, frate! Şi-aşa mi-e destul de groază de turneul ăsta, n-am să cobesc şi mai mult plecând în ziua oficială a ghinionului. Aşa că l-am pus pe Aldous să-mi rezerve bilet o zi mai târziu. Înainte să începem turneul în Europa, filmăm un videoclip în Londra şi avem câteva întâlniri cu presa, aşa că nu e ca şi cum aş lipsi de la vreun concert, ci doar de la o întâlnire preliminară cu regizorul videoclipului. N-am nevoie să aud despre viziunea lui artistică. Când o să începem filmările, o să fac ce îmi spune.

Îl urmez pe Aldous în studio şi intru într-o cabină izolată fonic, unde sunt doar eu şi un rând de chitare. De partea cealaltă a geamului stau Stim, producătorul nostru, şi sunetiştii. Aldous li se alătură.

— Olt, Adam, spune Stim, încă o înregistrare pentru pasajul de legătură şi pentru refren. Doar ca să facem partea asta să prindă mai bine, să fure. O să ne jucăm cu vocile la mixaj.

— Să prindă. Să fure. Am înţeles.

Îmi pun căştile pe urechi şi îmi iau chitara, ca să o acordez şi să mă încălzesc. Încerc să nu iau în seamă faptul că mă simt de parcă deja sunt de unul singur, în ciuda a ceea ce a spus Aldous acum câteva minute. Eu, singur, într-o cabină izolată fonic. *Nu te gândi prea mult la asta,* îmi spun. *Aşa se înregistrează într-un studio avansat din punct de vedere tehnologic.* Singura problemă este că la fel m-am simţit şi acum câteva seri la Garden. Pe scenă, în faţa a optsprezece mii de fani, alături de oameni care, cândva, făceau parte din familia mea, m-am simţit la fel de singur ca acum, în cabina asta.

Totuşi, putea fi mai rău. Încep să cânt şi degetele îmi alunecă agile, mă ridic de pe scaun şi plesnesc chitara şi o mânuiesc şi o lovesc până ţipă şi urlă exact aşa cum vreau eu. Sau aproape aşa cum vreau eu. Probabil chitarele din camera asta valorează o sută de mii de dolari, dar niciuna nu sună la fel de bine ca vechea mea Les Paul Junior pe care o am de secole, cea cu care am înregistrat primul nostru album, cea pe care am scos-o la licitaţie în scop caritabil, într-un acces de prostie sau de orgoliu sau de ce-o fi fost. Cele scumpe şi strălucitoare care au înlocuit-o nu au sunat niciodată la fel şi nu le-am mai simţit la fel. Totuşi, când o lovesc tare, reuşesc să mă pierd pentru o secundă-două.

Totul se termina însă mult prea repede, apoi Stim şi sunetiştii îmi strâng mâna şi îmi urează baftă în turneu, iar Aldous mă conduce afară, mă urcă într-o maşină şi gonim pe Ninth Avenue către Sotto, la un hotel al cărui restaurant a fost considerat un loc bun pentru interviul nostru de către agenţii de la casa de discuri. Care-i faza? Au impresia că sunt mai puţine şanse să

bat câmpii sau să spun ceva aiurea dacă sunt într-un loc public de fiţe? Îmi aduc aminte, pe la începuturi, când reporterii care ne luau interviuri scriau în reviste studenţeşti sau pe bloguri, erau fani şi voiau, în cea mai mare parte, să vorbim despre rock – să povestim despre muzică – încercând să discute cu noi toţi în acelaşi timp. De cele mai multe ori, totul se transforma într-o discuţie firească, în care fiecare îşi urla părerile. Pe vremea aia, nu mă gândeam niciodată să fiu atent la ce spun. Acum, reporterii mă interoghează însă separat de trupă, de parcă ar fi poliţişti care ne pun pe mine şi pe complicii mei în celule alăturate, încercând să ne facă să ne turnăm unul pe celălalt.

Am nevoie de o ţigară înainte să intrăm, aşa că mă opresc cu Aldous în faţa hotelului în soarele orbitor al amiezii, în timp ce o mulţime de oameni se adună şi mă analizează, prefăcându-se că nu fac asta. Asta e diferenţa dintre New York şi restul lumii. Oamenii sunt la fel de înnebuniţi după celebritate ca oriunde altundeva, dar newyorkezii – sau cel puţin cei care se consideră sofisticaţi şi pierd vremea prin genul de locuri din Sotto ca cel în care mă aflu acum – se prefac că nu le pasă, chiar şi atunci când se holbează din spatele ochelarilor de soare de trei sute de dolari. Apoi, devin total dispreţuitori când văd provincialii încălcând codul şi îmbulzindu-se şi cerând un autograf, aşa cum tocmai au făcut două fete îmbrăcate cu tricouri U Michigan, spre enervarea celor trei snobi din apropiere, care se uită la ele şi îşi dau ochii peste cap, privindu-mă plini de compasiune.

De parcă fetele ar fi problema.

— Trebuie să-ţi găsim o deghizare mai bună, Wilde Man[1], spune Aldous, după ce fetele se îndepărtează agitate, chicotind de emoţie.

El este singurul care mai are voie să îmi spună aşa. Înainte era o poreclă generală, care venea de la numele meu de familie, Wilde. Dar după ce odată am cam distrus o cameră de hotel, „Wilde Man” a devenit o poreclă de nezdruncinat pentru presa de scandal.

Apoi, ca la un semn, apare un fotograf. Nu poţi sta în faţa unui hotel de lux mai mult de trei minute fără să se întâmple asta.

— Adam! Bryn e înăuntru?

O fotografie cu mine şi Bryn valorează aproape de patru ori mai mult decât una cu mine singur. După primul bliţ, Aldous pune o mână în faţa obiectivului tipului şi o alta în faţa mea.

În timp ce mă conduce înăuntru, mă pregăteşte.

— Pe reporteriţă o cheamă Vanessa LeGrande. Nu e genul ăla grizonant pe care îl urăşti. E tânără. Nu mai tânără decât tine, dar are în jur de 20 de ani, cred. Înainte să fie preluată de *Shuffle,* scria pe un blog.

— Ce blog? îl întrerup.

Aldous îmi dă rareori informaţii detaliate despre reporteri, cu excepţia cazurilor în care există un motiv.

— Nu sunt sigur. Cred că *Gabber.*

— O, Al, ăla e un rahat de site de bârfe.

— *Shuffle* nu e un site de bârfe, iar reportajul ăsta în exclusivitate e pe prima pagină.

— Bine. În fine, spun, împingând uşile restaurantului.

Înăuntru e plin de mese joase din fier şi sticlă şi canapele din piele, ca într-un milion de alte locuri în care am fost. Restaurantele astea au o părere extrem de bună despre ele, dar în realitate sunt doar nişte versiuni exagerat de stilizate ale unui McDonald, cu preţuri umflate.

— Uite-o, la masa din colţ, blonda în dungi, spune Aldous. E o bunăciune. Nu că ai duce tu lipsă de gagici mişto. Rahat, să nu-i spui lui Bryn că am zis asta. Ok, uită de asta. Eu o să fiu aici, la bar.

Aldous rămâne la interviu? Asta e treaba agentului, numai că eu am refuzat să fiu dădăcit de agenţi. Probabil par tare dus cu capul.

— Eşti bona mea, cumva? îl întreb.

— Nu, dar m-am gândit că poate o să ai nevoie de întăriri.

Vanessa LeGrande e drăguţă. Sau poate *bună* e un termen mai potrivit. Nu contează. Îmi dau seama că e conştientă de asta din felul în care îşi linge buzele şi îşi dă parul peste cap, iar chestia asta cam distruge tot efectul. Un tatuaj cu un şarpe îi înconjoară încheietura şi pun pariu pe albumul nostru de platină că mai are unul deasupra fundului. Bineînţeles, când îşi caută

reportofonul în geantă, se vede ieşind din blugii ei cu talie joasă o săgeată mică, cu vârful spre sud. Elegant.

— Hei, Adam, spune Vanessa, privindu-mă conspirativ, de parcă am fi vechi prieteni. Îmi dai voie să îţi spun că sunt un mare fan? *Collateral Damage* m-a ajutat să trec peste o despărţire devastatoare în ultimul an de facultate. Aşa că îţi mulţumesc.

Îmi zâmbeşte.

— Mmm, cu plăcere.

— Acum vreau să mă revanşez scriind cel mai bun reportaj despre formaţia Shooting Star publicat vreodată. Aşa că, ce zici să n-o mai dăm cotită şi să dăm gata toată chestia asta?

Să n-o mai dăm cotită? *Oamenii înţeleg măcar jumătate din prostiile care le ies pe gură?* Probabil că Vanessa încearcă să fie obrăznicuţă sau îndrăzneaţă sau să mă cucerească prin candoare sau să îmi arate cât e de sinceră, dar, orice gogoşi mi-ar vinde, nu pun botul.

— Sigur, e tot ce spun.

Vine un chelner să ne ia comanda. Vanessa cere salată, eu o bere. Vanessa răsfoieşte un carneţel.

— Ştiu că ar trebui să vorbim despre *BloodSuckerSunshine*… începe ea.

Mă încrunt imediat. Exact despre asta ar trebui să vorbim. De-aia sunt aici. Nu ca să fim prieteni. Nu ca să schimbăm secrete, ci fiindcă face parte din jobul meu să promovez albumele trupei Shooting Star.

Vanessa îşi porneşte alarma de la telefon.

— Am ascultat-o săptămâni întregi, iar eu sunt o tipă capricioasă, greu de mulţumit.

Râde. Din depărtare, îl aud pe Aldous dregându-şi glasul. Mă uit la el. Are un uriaş zâmbet fals pe chip şi îmi face un semn de încurajare. Arată ridicol. Mă întorc spre Vanessa şi mă forţez să îi răspund la zâmbet.

— Dar acum, când s-a lansat ai doilea album important al vostru şi, cred că putem fi cu toţii de acord, muzica voastră are deja o linie stabilită, vreau să scriu un studiu definitiv. Vreau să consemnez evoluţia voastră de la o trupă *emocore*, la urmaşii agita-rockului.

Urmaşii agita-rockului? Lăbăreala asta orgolioasă şi deconstructivistă de rahat era ceva ce chiar mă păcălise la început. În ceea ce mă privea, eu scriam cântece: acorduri şi măsuri şi versuri şi pauze şi fraze muzicale. Apoi, când am devenit mai cunoscuţi, oamenii au început să disece melodiile, ca pe o broască la orele de biologie, până când n-au mai rămas decât maţele – părţi minuscule, mult mai puţin importante decât esenţa.

Îmi dau încet ochii peste cap, dar Vanessa e concentrată la notiţele ei.

— Am ascultat nişte înregistrări de-ale voastre, de la începuturi. Sună atât de pop, aproape gingaş în comparaţie cu tot ce faceţi acum. Am citit tot ce s-a scris despre voi, fiecare postare de blog, fiecare articol de revistă de amatori, şi aproape toţi amintesc de această aşa-zisă „gaură neagră" a formaţiei Shooting Star, dar nu pătrunde nimeni cu adevărat în ea. Aţi lansat melodia aia indie, a prins bine; eraţi gata de liga cea mare, apoi întârzierea asta. S-a zvonit că v-aţi despărţit. Apoi, apare *Collateral Damage.* Şi bum!

Vanessa îşi deschide pumnii, mimând o explozie.

E un gest dramatic, dar nu total impertinent. *Collateral Damage*[2] a apărut acum doi ani şi, la o lună de la lansare, single-ul, *Animate* intrase în topurile naţionale şi devenise viral. Chiar făceam glume că nu poţi asculta radioul mai mult de o oră fără să îl auzi. Apoi, *Bridge* a sărit în topuri şi, curând după aceea, întregul album urca pe locul 1 pe iTunes, ceea ce a făcut ca fiecare magazin Walmart din ţară să aibă albumul în stoc, şi, curând, o dădea jos pe Lady Gaga de pe locul 1 din topurile *Billboard.* Pentru o vreme, părea că orice persoană cu vârsta între doisprezece şi douăzeci şi patru de ani avea albumul încărcat pe iPod. În câteva luni, trupa noastră din Oregon, pe jumătate uitată, era pe coperta revistei *Time,* fiind considerată „Nirvana noului Mileniu".

Dar nimic nu e nou din toate astea. Totul a fost deja documentat, iar şi iar, până la dezgust, inclusiv în *Shuffle.* Nu sunt sigur unde vrea Vanessa să ajungă cu asta.

— Ştii, toată lumea pare să atribuie sunetul mai dur faptului că Gus Allen a fost cel care a produs *Collateral Damage.*

— Exact, spun. Lui Gus îi place rockul.

Vanessa bea o înghiţitură de apă. Îi aud sunetul cercelului din limbă.

— Dar nu Gus a scris versurile alea, care sunt baza întregii energii. Tu le-ai scris. Toată puterea şi emoţia aceea pură. E ca şi cum *Collateral Damage* ar fi cel mai furios album al secolului.

— Şi când te gândeşti că noi voiam să fie cel mai fericit!

Vanessa se uită la mine şi îşi mijeşte ochii.

— Voiam să fie un compliment. A fost foarte cathartic pentru multă lume, inclusiv pentru mine. Şi tocmai asta am vrut să spun. Toată lumea ştie că s-a distrus ceva în timpul găurii voastre negre. În cele din urmă o să iasă la iveală, aşa că de ce să nu controlezi mesajul? La cine se referă „daune colaterale”? întrebă ea, făcând semnul ghilimelelor în aer. Ce s-a întâmplat cu voi? Cu tine?

Chelnerul aduce salata Vanessei. Comand a doua bere şi nu îi răspund la întrebare. Nu spun nimic, doar continui să mă uit în jos, pentru că Vanessa are dreptate într-o privinţă. Noi chiar controlăm mesajul. La începuturi, ni se punea tot timpul întrebarea asta, dar continuam să răspundem vag: ne-a luat o vreme să ne găsim sunetul, să ne scriem piesele. Acum, trupa e suficient de matură încât agenţii noştri să facă o listă de subiecte pe care reporterii să nu le abordeze: relaţia dintre Liz şi Sarah, relaţia mea cu Bryn, problemele lui Mike din trecut cu drogurile şi „gaura neagră” a formaţiei Shooting Star. Se pare însă că Vanessa nu a primit lista. Îi arunc o privire lui Aldous, ca să mă ajute, dar e adâncit în discuţii cu barmanul. S-a zis cu întăririle.

— Titlul se referă la război, spun. Am mai explicat asta.

— Sigur, spune ea, dându-şi ochii peste cap, fiindcă versurile voastre sunt foarte politice.

Vanessa se uită la mine cu ochii aia mari şi albaştri. Asta e tehnica unui reporter: să creezi o tăcere ciudată

şi să aştepţi ca subiectul tău să o umple cu bălmăjeli. Totuşi, cu mine n-o să-i meargă. Eu pot să ţin piept oricărei priviri.

Brusc, ochii Vanessei devin reci şi duri. Îşi lasă pe planul doi personalitatea veselă, cea care-mi făcea ochi dulci, şi mă priveşte fix, cu o ambiţie puternică. Pare înfometată, dar este o îmbunătăţire, fiindcă, cel puţin, e ea însăşi.

— Ce s-a întâmplat, Adam? Ştiu că e o poveste aici, povestea formaţiei Shooting Star, iar eu voi fi cea care o va spune. Ce a transformat trupa asta indie-pop într-un fenomen rock dezlănţuit?

Simt un pumn rece şi puternic în stomac.

— Viaţa s-a întâmplat. Şi ne-a luat ceva timp până să scriem chestii noi…

— Ţie ţi-a luat ceva, mă întrerupe Vanessa. Tu ai scris ambele albume recente.

Ridic din umeri.

— Haide, Adam! *Collateral Damage* e discul tău. E o capodoperă. Ar trebui să fii mândru. Şi ştiu că povestea din spatele albumului, din spatele trupei, e şi povestea ta. O schimbare uriaşă ca asta, de la un cvartet indie la o echipă emo-punk, aflată sub o stea norocoasă, ţi se datorează ţie. Adică, tu ai fost cel care a acceptat premiul Grammy pentru cea mai bună piesă. Cum te-ai simţit atunci?

Ca dracu'.

— În caz că ai uitat, întreaga trupă a câştigat premiul pentru debut, iar asta s-a întâmplat acum mai bine de un an.

Încuviinţează.

— Uite ce e, nu vreau să insult pe nimeni sau să redeschid răni. Încerc doar să înţeleg schimbarea de sunet. De versuri. De dinamică a trupei.

Îmi aruncă o privire cunoscătoare.

— Toate semnele arată că tu ai fost catalizatorul.

— Nu există un catalizator. Pur şi simplu ne-am reparat sunetul. Se întâmplă tot timpul, la fel cum Dylan a dat-o pe muzică electrică sau cum Liz Phair a devenit comercială. Dar oamenii au tendinţa să se panicheze când ceva le înşală aşteptările.

— Pur şi simplu ştiu că e mai mult decât atât, continuă Vanessa, aplecându-se peste masă atât de mult, încât mi-o înfige în stomac şi trebuie să o împing efectiv înapoi.

— Ei bine, e clar că ai teoria ta, aşa că nu lăsa adevărul să-ţi stea în cale.

Pentru o fracţiune de secundă, ochii i se aprind şi cred că am enervat-o, dar apoi îşi ridică mâinile în aer. Are unghiile roase.

— De fapt, vrei să-ţi spun teoria mea? mă întreabă tărăgănat.

Nu neapărat.

— Bagă.

— Am vorbit cu vreo câţiva oameni care ţi-au fost colegi în liceu.

Simt cum îmi îngheaţă tot corpul, materie moale transformându-se în plumb. E nevoie de o concentrare extraordinară pentru a duce paharul la gură. Prefăcându-mă că beau.

— Nu mi-am dat seama că ai fost la acelaşi liceu cu Mia Hall, spune ea domol. O cunoşti? Violoncelista? Începe să fie foarte trendy în lumea aia. Sau cum s-o zice la „trendy" în muzica clasica.

Paharul îmi tremură în mână. Trebuie să o folosesc pe cealaltă ca să îl pun pe masă şi să nu-l vărs pe mine.

Toţi oamenii care chiar ştiu ce s-a întâmplat de fapt atunci nu vorbesc, îmi reamintesc. *Zvonurile, chiar şi cele adevărate, sunt ca flăcările: înăbuşi oxigenul, iar flăcările, trosnesc şi mor.*

— Liceul nostru avea un program bun de arte. Era un fel de teren propice pentru muzicieni, îi explic.

— Are logică, spune Vanessa, încuviinţând. Există un zvon vag cum că tu şi Mia aţi fost împreună în liceu. Ceea ce e ciudat, fiindcă n-am citit nicăieri nimic despre asta şi cu siguranţă pare un lucru demn de menţionat.

Imaginea Miei îmi apare în faţa ochilor. Şaptesprezece ani, cu ochii ăia negri plini de dragoste, ardoare, frică, muzică, sex, magie, durere. Mâinile ei îngheţate. Mâinile mele reci, continuând acum să ţină paharul de apă cu gheaţă.

— Ar fi demn de menţionat dacă ar fi adevărat, spun, forţându-mă să-mi păstrez un ton calm.

Mai iau o înghiţitură de apă şi îi fac semn chelnerului să îmi aducă încă o bere. E a treia, desertul prânzului meu lichid.

— Deci, nu e adevărat?

Pare sceptică.

— Pură imaginaţie, îi răspund. Ne ştiam din vedere, de la şcoală.

— Da, n-am găsit pe nimeni care chiar să îl cunoască pe vreunul dintre voi, ca să-mi confirme. Apoi am făcut rost de un anuar vechi, iar în el e o fotografie drăguţă cu voi doi. Arătaţi destul de… împreună. Chestia e că nu e niciun nume, doar o descriere. Aşa că, dacă nu ştii cum arată Mia, s-ar putea să treacă pe neobservate.

Mulţumesc, Kim Schein: cea mai bună prietenă a Miei, regina anuarului, paparazzo. Nu am vrut să fie folosită fotografia aia, dar Kim a strecurat-o şi nu ne-a trecut numele, ci doar poreclele alea stupide.

— Şmecherul şi Tocilara? întreabă Vanessa. Astea da porecle!

— Foloseşti drept sursă anuarele de la liceu? Ce urmează? Wikipedia?

— Tu nu prea eşti o sursă de încredere. Ai spus că vă cunoşteaţi doar din vedere.

— Uite ce e, adevărul e că poate ne-am cuplat pentru câteva săptămâni, exact când am făcut pozele alea. Dar, hei, am avut o grămadă de iubite în liceu.

Îi servesc cel mai bun rânjet de playboy pe care îl am.

— Deci, n-ai mai văzut-o din liceu?

— De când a plecat la colegiu, nu, îi spun.

Măcar partea asta e adevărată.

— Atunci, de ce, când le-am luat interviu colegilor tăi de trupă, toţi au zis că nu comentează când am întrebat de ea? mă întreabă, privindu-mă insistent.

Fiindcă, indiferent de celelalte lucruri care n-au mers bine între noi, suntem în continuare loiali. În privinţa asta.

Mă forţez să vorbesc cu voce tare:

— Fiindcă nu e nimic de spus. Ştii, cred că oamenilor ca tine le place aspectul ăla telenovelistic al poveştii despre doi muzicieni renumiţi care au învăţat la acelaşi liceu şi au fost cuplu.

— Oamenii ca mine? întreabă Vanessa.

Hienele. Lipitorile. Hoţii de suflete.

— Reporterii, îi spun. Îţi cam plac basmele.

— Păi, cui nu-i plac? spune Vanessa. Deşi viaţa femeii ăleia a fost orice, numai basm nu. Şi-a pierdut întreaga familie într-un accident de maşină.

Vanessa se înfioară fals, aşa cum faci când vorbeşti despre nenorocirea cuiva care n-are nicio legătură cu tine, care nu te atinge şi nici nu te va atinge vreodată. N-am lovit în viaţa mea o femeie, dar, preţ de o clipă, am vrut să îi trag un pumn în faţă, să guste şi ea un pic din durerea pe care o descrie cu atâta lejeritate. Dar mă abţin, iar ea continuă, fără să aibă habar.

— Apropo de basme, tu şi cu Bryn Shraeder aşteptaţi un copil? O tot văd în presa de scandal la rubrica „Vânătorii de burtici".

— Nu, îi răspund. Nu, din câte ştiu eu.

Sunt al naibii de sigur că Vanessa ştie că n-are voie să întrebe de Bryn, dar dacă presupusa ei sarcină o va distrage, atunci am să vorbesc despre asta.

— Nu, din câte ştii? Sunteţi încă împreună, nu?

Doamne, foamea din ochii ei! Cu toată discuţia ei despre studiile complexe, cu toate abilităţile ei de investigaţie, nu e deloc diferită de ceilalţi jurnalişti de duzină şi de fotografii ăia hărţuitori, care şi-ar da viaţa ca să fie primii care oferă o ştire senzaţională. Fie despre vreo naştere: *Oare Adam şi Bryn vor avea gemeni?* Fie despre vreun sfârşit: *Bryn îi spune lui Wilde Man: am terminat-o!*

Niciuna dintre poveşti nu e adevărată, dar de câteva săptămâni le văd pe amândouă pe copertele diferitelor reviste mizerabile de scandal, în acelaşi timp.

Mă gândesc la casa din L.A. Pe care o împart cu Bryn. Sau în care convieţuim. Nu-mi amintesc ultima oară când am fost amândoi împreună acolo, în acelaşi timp, pentru mai mult de o săptămână. Ea face câte două – trei filme pe an şi tocmai ce şi-a înfiinţat propria ei companie de producţie. Aşa că, ea fiind cu

filmările, promovarea filmelor şi vânarea proprietăţilor pentru producţii, iar eu în studio şi în turnee, se pare că avem programe opuse.

— Îhm, Bryn şi cu mine suntem încă împreună, îi spun Vanessei. Şi nu e însărcinata. Pur şi simplu îi plac iile în perioada asta şi toată lumea presupune că le poartă ca să-şi ascundă burta. Nu e adevărat.

Ca să fiu sincer, uneori mă întreb dacă nu cumva Bryn poartă special bluzele alea, ca să atragă „vânătorii de burtici”, ca o modalitate de a ispiti soarta. Îşi doreşte foarte mult un copil. Chiar dacă, pentru public, Bryn are douăzeci şi patru de ani, în realitate are douăzeci şi opt şi susţine că ceasul biologic îi ticăie şi aşa mai departe. Eu însă am douăzeci şi unu de ani şi suntem împreună de numai un an. Şi nu îmi pasă dacă Bryn îmi spune că am suflet bătrân şi că am trecut deja prin viaţă. Chiar dacă aş fi avut patruzeci şi unu de ani şi tocmai aş fi sărbătorit cu Bryn douăzeci de ani împreună, tot n-aş vrea un copil cu ea.

— Te va însoţi în turneu?

La simpla menţionare a turneului, simt cum încep să mă sufoc. Turneul durează şaizeci şi şapte de nopţi. Şaizeci şi şapte. Îmi caut în gând flaconul, mă calmez ştiind că e acolo, dar sunt suficient de deştept încât să nu iau o pastilă în faţa Vanessei.

— Poftim? întreb.

— Bryn o să te viziteze în turneu?

Mi-o imaginez pe Bryn în turneu, cu stiliştii săi, cu instructorii ei de Pilates, cu cea mai recentă dietă raw a ei.

— Poate.

— Cum ţi se pare viaţa în Los Angeles? mă întreabă Vanessa. Nu prea pari genul din sudul Californiei.

— E o căldură uscată, îi răspund.

— Poftim?

— Nimic. Era o glumă.

— Ah. Sigur.

Vanessa mă priveşte cu scepticism.

Nu mai citesc interviuri despre mine, dar, când făceam asta, vedeam că de obicei se foloseau cuvinte precum „enigmatic”. Şi „arogant”. Oare chiar aşa mă

văd oamenii? Din fericire, ora alocată a expirat. Îşi închide carneţelul şi cere nota. Prind privirea uşurată a lui Aldous şi îl anunţ că am terminat.

— Mă bucur că te-am cunoscut, Adam, spune ea.

— Da, şi eu, o mint.

— Trebuie să recunosc, eşti o enigmă.

Zâmbeşte şi dinţii îi strălucesc cu un alb nenatural.

— Dar mie îmi plac enigmele. La fel şi versurile tale, toate imaginile alea îngrozitoare de pe albumul *Collateral Damage.* Şi versurile de pe noul album, de asemenea foarte misterioase. Ştii, unii critici se întreabă dacă *BloodSuckerSunshine* poate egala intensitatea lui *Collateral Damage*…

Ştiu ce urmează. Am mai auzit asta. E chestia asta pe care o fac reporterii. Fac referinţă la părerile altor critici ca o modalitate falsă de a le susţine pe ale lor. Iar eu ştiu ce întreabă de fapt, chiar dacă ea nu ştie: *Cum e ca singurul lucru valoros pe care l-ai creat să se tragă din cea mai grea pierdere?*

Dintr-odată, totul devine prea mult. Bryn şi „vânătorii de burtici". Vanessa şi anuarul meu din liceu. Ideea că nimic nu e de neatins. Totul este subiect de bârfă. Că viaţa mea aparţine oricui, numai mie nu. Şaizeci şi şapte de nopţi. *Şaizecişişapte, şaizeci şi şapte.*

Împing atât de tare masa, încât paharele de apă şi de bere i se varsă în poală cu un clinchet.

— Ce dra…?

— Interviul ăsta s-a încheiat, îi spun printre dinţi.

— Ştiu asta, dar de ce îţi verşi nervii pe mine?

— Fiindcă nu eşti decât o hienă. Toate astea n-au nicio legătură cu muzica. Nu vrei decât să despici fiecare fir.

În timp ce Vanessa bâjbâie după reportofon, ochii îi joacă în cap. Înainte să apuce să îl pornească din nou, i-l iau şi îl trântesc de masă, spărgându-l şi apoi aruncându-l într-un pahar de apă, ca să fiu sigur. Mâna îmi tremură, inima îmi bate puternic şi simt începutul unui atac de panică, genul ăla care mă face să fiu sigur că mai am puţin şi mor.

— Ce-ai făcut? urlă Vanessa. Nu am nicio copie.

— Foarte bine.

— Cum îmi mai scriu eu acum articolul?

— Tu numeşti ăsta articol?

— Da. Unii dintre noi trebuie să muncească ca să trăiască, dobitoc afectat şi instabil ce eşti!

— Adam!

Aldous e lângă mine, punând pe masă trei bancnote de o sută de dolari.

— Ca să îţi iei unul nou, îi spune Vanessei, apoi mă conduce afară din restaurant şi mă urcă într-un taxi. Îi aruncă altă bancnotă de o sută de dolari şoferului care mormăie că mi-am aprins o ţigară. Aldous îmi bagă mâna în buzunar şi îmi ia flaconul cu pastile, scoate o tabletă, o pune în palmă şi spune: „Gura mare”, ca o mamă morocănoasă.

Aşteaptă până când ajungem la câteva clădiri distanţă de hotelul meu, până sudez dintr-un fum două ţigări şi iau încă o pastilă pentru anxietate.

— Ce s-a întâmplat?

Îi spun. Întrebările ei despre „gaura neagră”. Bryn. Mia.

— Nu-ţi face griji. Putem suna la *Shuffle.* Îi ameninţăm că le anulăm exclusivitatea dacă nu pun alt reporter să se ocupe de asta. Şi poate că asta o să apară în tabloide sau în *Gabber* pentru câteva zile, dar nu e cine ştie ce poveste. O să treacă repede.

Aldous spune toate lucrurile astea calm, un fel de *„hei, e doar rock'n'roll,* dar îi citesc îngrijorarea în ochi.

— Nu pot, Aldous.

— Nu te gândi la asta. Nu trebuie. E doar un articol. O să ne descurcăm.

— Nu numai asta. Nu pot să fac asta. Nimic din toate astea.

Aldous, care nu cred că a dormit o noapte întreagă de când a fost în turneu cu Aerosmith, îşi dă voie pentru câteva secunde să pară extenuat. Apoi, revine la atitudinea de manager.

— E doar surmenajul dinaintea turneului. Li se întâmplă şi celor mai buni, mă asigură. De îndată ce o să fii pe drum, în faţa mulţimii, când o să începi să simţi dragostea, adrenalina, muzica, te vei energiza. Adică, la dracu', o să fii clar sleit, dar fericit. Şi când o

să vină luna noiembrie, când o să se termine, poţi să mergi să vegetezi pe o insulă unde nimeni nu ştie cine eşti, unde nimeni nu dă doi bani pe Shooting Star. Nici pe Sălbaticul Adam Wilde.

Noiembrie? Acum e august. Înseamnă trei luni. Iar turneul durează şaizeci şi şapte de nopţi. *Şaizeci şi şapte.* Îmi repet asta în minte ca pe o mantră, numai că are exact efectul invers. Mă face să îmi smulg părul din cap. Cum să îi spun lui Aldous, cum să le spun tuturor că muzica, adrenalina, dragostea, toate chestiile astea care mă alinau când lucrurile o luau razna, toate au dispărut? Tot ce a rămas e vârtejul ăsta, iar eu sunt exact pe marginea lui.

Îmi tremură tot corpul. Îmi pierd cumpătul. Poate că ziua are numai douăzeci şi patru de ore, dar câteodată să trec doar prin una pare la fel de imposibil precum escaladarea Everestului.

DOI

Ac şi aţă, carne şi oase,
Salivă şi muşchi, durerea copleşitoare mi-e acasă,
Suturile tale strălucesc ca diamantele,
Stele aprinse, luminându-mi captivitatea.
„STITCH”
***COLLATERAL DAMAGE,* PIESA 7**

Aldous mă lasă în faţa hotelului.

— Uite ce e, omule, cred că ai nevoie doar de puţin timp să te relaxezi. Aşa că, poftim: anulez programul pentru restul zilei şi îţi anulez şi întâlnirile de mâine. Avionul tău spre Londra e abia la şapte; trebuie să fii la aeroport abia la ora cinci.

Se uită la telefon.

— Asta înseamnă mai mult de douăzeci şi patru de ore în care poţi face orice vrei. Îţi promit, o să te simţi mult mai bine. Du-te şi fii liber.

Aldous mă cercetează cu o privire plină de îngrijorare calculată. E prietenul meu, dar sunt şi responsabilitatea lui.

— O să-mi schimb avionul, mă anunţă. Plec cu tine mâine.

Mă simt ruşinat de cât de recunoscător sunt. Să zbori la clasa întâi cu trupa nu e cine ştie ce. Avem tendinţa să stăm cu toţii în carapacele noastre de lux, dar măcar zbor cu ei, nu sunt singur. Când zbor singur, cine ştie lângă cine nimeresc? Odată am stat lângă un afacerist japonez care mi-a vorbit încontinuu timp de zece ore. Aş fi vrut să mă mut, dar n-am vrut să par genul ăla de star rock nemernic care cere să fie mutat, aşa că am stat acolo şi am dat din cap, fără să înţeleg nici jumătate din ce zicea. Dar şi mai rău e când sunt cu adevărat singur în zborurile pe distanţe lungi.

Ştiu că Aldous are o grămadă de treburi în Londra. Mai exact, va avea loc un mic cataclism dacă va lipsi de la întâlnirea de mâine cu restul trupei şi cu regizorul videoclipului. Dar, mă rog, asta e. Sunt prea

multe fisuri ca să le mai număr. Şi, pe lângă asta, nimeni nu îl învinovăţeşte pe Aldous; pe mine mă învinovăţesc.

Aşadar, pentru el e o povară uriaşă să petreacă o zi în plus în New York. Cu toate astea, îi accept oferta, chiar dacă nu îi recunosc generozitatea, bombănind: „Ok."

— Excelent. Limpezeşte-ţi creierii. Te las în pace, nici măcar nu te sun. Vrei să vin să te iau de aici sau ne întâlnim la aeroport?

Restul trupei stă în centru. De la ultimul turneu, ne-am obişnuit să stăm în hoteluri diferite, iar Aldous alternează cu diplomaţie între hotelul meu şi al lor. De data asta, e cu ei.

— La aeroport. Ne vedem la intrare, îi spun.

— Bine, o să îţi comand o maşină pentru ora patru. Până atunci, linişteşte-te.

Dă mâna cu mine şi mă îmbrăţişează pe jumătate, apoi se urcă înapoi în taxi, concentrându-se pe următorul punct de pe agenda lui – probabil va reface relaţiile pe care le-am stricat eu astăzi.

Ocolesc pe la intrarea de serviciu şi mă îndrept spre camera mea de hotel. Fac un duş şi mă gândesc să mă culc din nou. În ultima vreme, însă, somnul mă ocoleşte, chiar şi cu dulăpiorul de medicamente plin de ajutoare psihofarmaceutice. De la ferestrele celui de-al optsprezecelea etaj, soarele după-amiezii scaldă oraşul într-o lumină caldă, făcând New Yorkul să pară cumva plăcut, iar apartamentul, claustrofobic şi înăbuşitor. Îmi trag pe mine o pereche curată de blugi şi tricoul meu negru norocos. Voiam să păstrez tricoul ăsta pentru mâine, când plec în turneu, dar simt că am nevoie chiar acum de nişte noroc, aşa că va trebui să îşi facă datoria de două ori.

Îmi deschid iPhone-ul. Am cincizeci şi nouă de e-mailuri şi şaptesprezece mesaje vocale noi, inclusiv câteva de la agentul casei de discuri care acum e supărat, cu siguranţă, şi câteva de la Bryn, care mă întreabă cum a mers la studio şi la interviu. Aş putea s-o sun, dar ce rost are? Dacă îi spun de Vanessa LeGrande, se va supăra pe mine că mi-am şifonat „imaginea publică" în faţa unui reporter. Încearcă să

mă înveţe să scap de obiceiul ăsta prost. Spune că, de fiecare dată când mă pierd cu firea în faţa presei, nu fac decât să le stimulez apetitul. „Oferă-le o imagine publică monotonă, Adam, şi o să înceteze să mai scrie atât de mult despre tine”, mă sfătuieşte constant. Chestia e că am senzaţia că dacă i-aş spune lui Bryn ce întrebare m-a aprins, probabil şi-ar şifona şi ea imaginea ei publică.

Mă gândesc la ce mi-a spus Aldous despre detaşarea de toate, aşa că îmi închid telefonul şi îl arunc pe noptieră. Apoi, îmi iau şapca, ochelarii de soare, pastilele şi portofelul şi ies pe uşă. O iau pe strada Columbus şi mă îndrept spre Central Park. O maşină de pompieri trece în viteză pe lângă mine, cu sirenele pornite. *Scarpină-te în cap sau îţi vine de hac.* Nici măcar nu-mi amintesc unde am învăţat poezioara asta în copilărie, sau zicala care pretinde să te scarpini în cap de fiecare dată când auzi o sirenă, că dacă nu, a zecea va fi pentru tine. Dar ştiu când am început să fac asta, iar acum a devenit ca o a doua natură. Cu toate astea, într-un loc ca Manhattanul, în care sirenele răsună mereu, poate deveni epuizant să ţii pasul cu ele.

Se lasă seara acum, iar căldura agresivă s-a domolit şi e ca şi cum toată lumea simte că e în siguranţă să iasă afară, fiindcă atacă locul: întind picnicuri pe iarbă, împing cărucioare, fac jogging pe alei sau plutesc în bărci pe lacul căptuşit cu nuferi.

Pe cât de mult îmi place să privesc toţi oamenii văzându-şi de treabă, pe atât mă face totul să mă simt expus. Nu înţeleg cum fac alţii care se află în atenţia publicului. Uneori văd fotografii cu Brad Pitt şi cârdul lui de copii în Central Park, dându-se în leagăne, şi e clar că a fost urmărit de paparazzi, dar tot pare că se bucură de o zi normală cu familia. Sau poate că nu. Fotografiile pot fi destul de înşelătoare.

Gândindu-mă la toate astea şi trecând pe lângă oameni fericiţi care se bucură de o seară de vară, încep să mă simt ca o ţintă aflată în mişcare, deşi am şapca trasă pe frunte, ochelarii de soare la ochi şi sunt fără Bryn. Când suntem împreună, e aproape imposibil să nu fim detectaţi. Paranoia asta pune stăpânire pe mine; nici măcar nu e vorba atât de mult despre faptul că aş

putea fi fotografiat sau urmărit de o mulţime de vânători de autografe – deşi chiar nu vreau să am de-a face cu aşa ceva acum – ci că voi fi luat peste picior pentru că sunt singura persoană fără partener din tot parcul, chiar dacă e evident că nu e cazul. Totuşi, simt că toţi oamenii vor începe să mă arate cu degetul şi să râdă de mine.

Deci, la asta s-a ajuns? Asta am ajuns? O contradicţie ambulantă? Sunt înconjurat de oameni şi mă simt singur. Pretind că îmi doresc un pic de normalitate, iar acum că o am, e ca şi cum nu aş şti ce să fac cu ea, de parcă nu mai ştiu să fiu o persoană normală.

Mă îndrept spre Ramble, unde singurii oameni peste care e posibil să dau sunt genul care nu vor să fie găsiţi. Cumpăr doi hotdogi şi îi devorez din câteva înghiţituri şi abia atunci îmi dau seama că n-am mâncat nimic toată ziua, ceea ce mă face să mă gândesc la prânz şi la dezastrul cu Vanessa LeGrande.

Ce *s-a întâmplat? Adică, eşti cunoscut pentru faptul că devii ţâfnos cu reporterii, dar aia a fost doar o mişcare de amator,* îmi spun. *Sunt obosit,* mă justific. *Suprasolicitat.* Mă gândesc la turneu şi simt că pământul acoperit cu muşchi de lângă mine se deschide şi începe să se învârtă cu viteză.

Şaizeci şi şapte de nopţi. Încerc să gândesc raţional. *Şaizeci şi şapte de nopţi e un nimic.* Încerc să împart cifra, să o fracţionez, să fac ceva ca să devină mai mică, dar nimic nu se împarte exact la 67. Aşa că o descompun. Paisprezece ţări, treizeci şi nouă de oraşe, câteva sute de ore într-un autocar de turneu. Calculele nu fac însă decât să accelereze rotaţia şi încep să mă simt ameţit. Mă prind de trunchiul unui copac şi îmi plimb mâna pe scoarţa lui, ceea ce îmi aminteşte de Oregon şi face ca pământul să se închidă, măcar pentru moment.

Nu mă pot abţine să mă gândesc cum citeam, când eram mai tânăr, despre foarte mulţi artişti care s-au prăbuşit: Morrison, Joplin, Cobain, Hendrix. Mă dezgustau. *Au obţinut ce şi-au dorit, şi ce au făcut? S-au drogat până n-au mai ştiut de ei. Sau şi-au tras un*

glonţ în cap. Ce tâmpiţi! Ei bine, uită-te la tine acum. Nu eşti un drogat, dar nici nu eşti mai presus.

M-aş schimba, dacă aş putea, dar până acum faptul că mi-am ordonat să tac şi să mă bucur de viaţă nu prea a avut un mare impact. Dacă oamenii din preajma mea ar şti cum mă simt, ar râde de mine. Nu, nu e adevărat. Bryn n-ar râde. Ar fi uimită de incapacitatea mea de a mă bucura de ceea ce am realizat prin muncă grea.

Dar chiar am muncit din greu? Familia mea presupune că aşa este, şi Bryn, şi restul trupei – mă rog, cel puţin odată o făceau şi ei – că, într-un fel, merit toate astea, că aprecierea şi bogăţia sunt o răsplată. Eu nu prea am crezut asta niciodată. Karma nu e ca o bancă. Mai faci o depunere, mai retragi nişte bani. Încep însă să bănuiesc din ce în ce mai mult că toate astea sunt, într-adevăr, o răsplată pentru ceva – numai că nu în sensul bun.

Vreau să iau o ţigară, dar pachetul este gol. Mă ridic, îmi scutur blugii de praf şi mă îndrept spre ieşirea din parc. Soarele începe să coboare spre apus, o minge strălucitoare şi luminoasă care cade peste râul Hudson, lăsând pe cer un mozaic de fâşii violet şi de culoarea piersicii. Chiar e frumos, şi pentru o secundă mă forţez să îl admir.

O iau spre sud pe Seventh, mă opresc la un chioşc, iau nişte ţigări, apoi pornesc spre centru. O să mă întorc la hotel, o să comand room-service şi poate o să adorm devreme, măcar de data asta. În faţă la Carnegie Hall se opresc taxiuri care aduc oamenii la spectacolele din seara asta.

O bătrână care poartă perle şi tocuri coboară dintr-un taxi, clătinându-se, iar însoţitorul ei adus de spate, îmbrăcat în smoching, o ţine de braţ. Simt palpitaţii în piept când îi privesc împleticindu-se. *Priveşte apusul,* îmi spun. *Uită-te la ceva frumos,* dar când ridic din nou ochii spre cer, fâşiile s-au întunecat şi au culoarea unei vânătăi.

Dobitoc afectat şi instabil. Aşa m-a numit reporteriţa. Era o figură, dar, în privinţa asta, a spus adevărul.

Privirea mi se întoarce spre pământ, iar când fac asta, îi văd ochii. Nu aşa cum îi vedeam înainte – la fiecare colţ, în spatele pleoapelor mele închise, la începutul fiecărei zile. Nu aşa cum obişnuiam să mi-i imaginez în ochii fiecărei fete deasupra căreia stăteam. Nu, de data asta chiar sunt ochii ei. O fotografie cu ea, îmbrăcată în negru, cu violoncelul rezemat de un umăr, ca un copil obosit. Are părul strâns într-un coc din ăla care se pare că e obligatoriu pentru interpreţii de muzică clasică. Îl purta aşa, prins sus, la recitaluri şi concerte de cameră, dar cu unele şuviţe rebele, ca să înmoaie asprimea chipului. În poza asta nu are şuviţe. Mă uit mai atent la afiş. SERIA „TINERI ÎN ONCERT" O PREZINTĂ PE MIA HALL.

Acum câteva luni, Liz a încălcat embargoul nerostit în ceea ce o priveşte pe Mia şi mi-a trimis un articol din revista *All About Us.*

M-am gândit că ar trebui să vezi asta, era mâzgălit pe un post-it. Era un articol intitulat „Douăzeci sub 20 de ani", care îi prezenta pe viitorii copii-minune. O pagină dedicată Miei, inclusiv o fotografie pe care abia am putut să o privesc, şi un articol despre ea, pe care n-am reuşit decât să-l frunzăresc după câteva reprize de respirat adânc. În articol era numită „posibila urmaşă a lui Yo-Yo Ma". Fără să vreau, am zâmbit. Mia spunea că doar cei care nu au habar despre violoncel descriu întotdeauna violonceliştii drept „următoarea Yo-Yo Ma", fiindcă e singurul lor punct de referinţă. „Cum rămâne cu Jacqueline Du Pré?" întreba întotdeauna, referindu-se la noul ei idol, o violoncelistă talentată şi înflăcărată, doborâtă de scleroză multiplă la vârsta de 28 de ani, care murise aproape 15 ani mai târziu.

Articolul din *All About Us* numea interpretarea Miei ca fiind „din altă lume", apoi descria foarte în amănunt accidentul de maşină care îi omorâse părinţii şi fratele mai mic în urmă cu mai bine de trei ani. Asta m-a surprins. Mia nu era genul care să vorbească despre asta căutând compasiune. Când am reuşit să mai răsfoiesc o dată articolul, mi-am dat seama că era o reformulare, citate luate din ziare vechi, dar nimic direct de la Mia.

Am păstrat câteva zile articolul decupat, scoţându-l din când în când ca să arunc o privire peste el. Faptul că aveam chestia asta în portofel era, într-un fel, ca şi cum aş fi purtat cu mine un flacon de plutoniu. Şi, cu siguranţă, dacă Bryn m-ar fi prins cu un articol despre Mia, ar fi avut loc explozii de nivel nuclear. Aşa că, după câteva zile, l-am aruncat şi m-am forţat să uit de el.

Acum încerc să îmi amintesc detaliile, să îmi amintesc dacă scria ceva despre plecarea Miei de la Juilliard sau despre vreun recital la Carnegie Hall.

Mă uit din nou în sus. Ochii ei sunt tot acolo, privindu-mă în continuare. Şi, cu o certitudine la fel de mare ca oricare adevăr de pe lumea asta, ştiu că va cânta în această seară. Ştiu chiar şi înainte să mă uit la data de pe afiş şi să văd că spectacolul are loc pe 13 august.

Înainte să-mi dau seama ce fac, înainte să mă conving să nu fac asta şi să-mi dau seama ce idee îngrozitoare e, mă îndrept spre ghişeu. *Nu vreau s-o văd* îmi spun. *N-am s-o văd. Vreau doar s-o aud.* Anunţul de la ghişeu spune că în seara asta toate biletele sunt vândute. Aş putea spune cine sunt sau aş putea suna la recepţia hotelului sau la Aldous şi probabil aş face rost de un bilet, dar, în schimb, las lucrurile în voia sorţii. Mă prezint ca un tânăr anonim sau chiar prost îmbrăcat şi întreb dacă mai sunt locuri.

— De fapt, tocmai puneam la vânzare ultimele bilete la reducere. Am un loc la mezanin, în spate, pe lateral. Nu se vede prea bine de acolo, dar e tot ce a mai rămas, îmi spune fata din spatele ferestrei din sticlă.

— N-am venit aici pentru privelişte, îi răspund.

— Şi eu gândesc la fel, de fiecare dată, spune fata râzând, dar oamenii se strâmbă la chestiile de genul ăsta. Douăzeci şi cinci de dolari.

Îi dau cartea de credit şi intru în teatrul răcoros şi întunecat. Mă aşez pe locul meu şi închid ochii, amintindu-mi de ultima oară când am fost la un concert de violoncel, într-un loc la fel de elegant. Acum cinci ani, la prima noastră întâlnire. La fel ca atunci, simt anticiparea asta nebunească, deşi ştiu că,

spre deosebire de noaptea aceea, azi n-am s-o sărut. Nici n-am s-o ating. Şi nici măcar n-am s-o văd de aproape.

În seara asta o voi asculta. Şi va fi de-ajuns.

TREI

Mia s-a trezit după patru zile, dar nu i-am spus decât în a şasea zi. N-a avut nicio importanţă, fiindcă părea că ştie deja. Stăteam în jurul patului ei de spital, la salonul de terapie intensivă, şi se pare că cel care a tras paiul cel scurt a fost bunicul ei cel taciturn, fiindcă el a fost ales să îi dea vestea despre părinţii ei, Kat şi Denny, care fuseseră ucişi pe loc în accidentul de maşină care o adusese aici. Şi că Teddy, fratele ei mai mic, murise în secţia de urgenţă a spitalului în care fusese adus împreună cu ea, înainte ca ea să fie transferată în Portland. Nimeni nu ştia cauza accidentului. Oare Mia îşi amintea ceva despre ei?

Stătea întinsă, clipind şi ţinându-mă de mână, înfigându-şi unghiile atât de adânc, încât părea că nu-mi va da drumul niciodată. A clătinat din cap şi a spus încet „nu, nu, nu”, iar şi iar, dar fără lacrimi, şi nu am fost sigur dacă răspundea la întrebarea bunicului ei sau doar nega întreaga situaţie. *Nu!*

Apoi a intervenit asistenta socială, abordând situaţia în felul ei serios. I-a spus Miei despre operaţiile prin care trecuse până în acel moment, „e vorba de triaj, de fapt, doar ca să te stabilizăm, şi te descurci remarcabil de bine”, apoi i-a vorbit despre operaţiile pe care probabil avea să le facă în lunile următoare: mai întâi o intervenţie chirurgicală ca să îi pună la loc osul din piciorul stâng, cu tije metalice. Apoi alta, cam la o săptămână după aceea, pentru a-i grefa pielea de pe coapsa piciorului rănit. Din păcate, procedurile astea două urmau să lase nişte „cicatrice urâte”. Dar măcar rănile de pe faţă puteau dispărea complet cu o operaţie estetică, după un an.

— După ce ai terminat cu intervenţiile chirurgicale non-elective, dacă nu există complicaţii, desigur – infecţii de la splenectomie, pneumonie, probleme cu plămânii – te vom scoate din spital şi te vom duce la recuperare, a spus asistenta socială. Recuperare fizică,

ocupaţională, pentru vorbire şi orice altceva vei avea nevoie. Vom evalua situaţia ta în câteva zile.

Pe mine m-a ameţit litania asta, dar Mia părea să se agaţe de fiecare cuvânt, să acorde mai multă atenţie detaliilor operaţiilor ei decât veştilor despre familie.

Mai târziu în după-amiaza aceea, asistenta socială ne-a luat deoparte pe toţi ceilalţi. Noi – bunicii Miei şi cu mine – eram îngrijoraţi de reacţia Miei sau, mai degrabă, de lipsa ei de reacţie. Ne aşteptaserăm să urle, să îşi smulgă părul din cap, ceva exploziv, pe măsura ororii veştilor, pe măsura propriei noastre dureri. Tăcerea ei stranie ne-a făcut pe toţi să ne gândim la acelaşi lucru: leziuni ale creierului.

— Nu, nu e vorba despre asta, ne-a liniştit repede asistenta socială. Creierul este un instrument fragil şi s-ar putea ca pentru câteva săptămâni să nu ştim ce zone au fost afectate, dar tinerii sunt foarte rezistenţi, iar în momentul de faţă neurologii sunt destul de optimişti. În general, controlul ei motric este bun. Aptitudinile sale lingvistice nu par a fi foarte afectate. Are o slăbiciune în partea dreaptă şi nu are echilibru. Dacă la asta se rezumă leziunea cerebrală, atunci e o norocoasă.

Cu toţii ne-am schimonosit la acel cuvânt. Norocoasă. Asistenta socială s-a uitat însă la feţele noastre.

— Foarte norocoasa, fiindcă toate astea sunt reversibile. Cât despre reacţia ei, a spus, arătând către salonul de terapie intensivă, este un răspuns tipic la o traumă psihologică atât de extremă. Creierul are o limită, aşa că filtrează încetul cu încetul, digeră lent. O să asimileze totul, dar va avea nevoie de ajutor.

Apoi ne-a spus despre etapele durerii, ne-a încărcat cu broşuri despre tulburarea numită „stres post-traumatic" şi a recomandat ca Mia să meargă la un consilier psihologic din spital.

— Poate că n-ar fi o idee rea nici pentru voi, ne-a spus.

Am ignorat-o. Bunicii Miei nu erau genul care să facă terapie. Iar în ceea ce mă priveşte, îmi făceam griji pentru recuperarea Miei, nu pentru a mea.

Următoarea rundă de intervenţii chirurgicale a început aproape imediat, ceea ce mi s-a părut chinuitor. Mia tocmai se întorsese de pe masa de operaţii, i se spusese că familia ei murise, iar acum trebuia să intre iar sub cuţit. Nu puteau să îi dea o pauză? Asistenta socială ne-a explicat însă că, cu cât îi reparau mai repede piciorul, cu atât Mia avea să îşi recapete mai repede mobilitatea şi cu atât mai repede putea începe, într-adevăr, să se vindece. Aşadar, femurul i-a fost fixat cu şuruburi şi i-au fost prelevate grefe de piele. Şi, cu o viteză care m-a lăsat fără răsuflare, a fost externată din spital şi trimisă la un centru de reabilitare care arăta ca un complex de apartamente, cu alei pietruite care traversau peluza ce tocmai începuse să se acopere cu flori de primăvară când a sosit Mia.

Era acolo de mai puţin de o săptămână, o săptămână neclintită, înfricoşătoare, în care am strâns din dinţi, când a sosit plicul.

Juilliard. Pentru mine însemnase foarte multe lucruri înainte. O concluzie anticipată. Un motiv de mândrie. Un adversar. Apoi, pur şi simplu am uitat de asta. Cred că am uitat cu toţii, dar viaţa clocotea în afara centrului de reabilitare şi, undeva în lume, cealaltă Mia – cea care avea părinţi, un frate şi un trup care funcţiona în totalitate – continua încă să existe. În această altă lume, un anumit juriu o ascultase pe Mia cântând cu doar câteva luni înainte şi trecuse la procesarea cererii, iar aceasta trecuse prin diverse etape până la o hotărâre finală, care se afla acum în faţa noastră. Bunica Miei era prea emoţionată ca să deschidă plicul, aşa că ne-a aşteptat, pe mine şi pe bunicul, apoi l-a tăiat cu un cuţit din sidef pentru scrisori.

Mia fusese acceptată. Existase vreo îndoială?

Cu toţii ne-am gândit că admiterea îi va face bine, că va fi un punct luminos într-un orizont care, în rest, era sumbru.

— Am vorbit deja cu decanul de la admiteri, i-am explicat situaţia ta şi au spus că poţi amâna începerea cu un an sau doi dacă e nevoie, i-a zis bunica Miei, în

timp ce îi prezenta vestea şi bursa generoasă care însoţea admiterea ei.

De fapt, chiar universitatea Juilliard sugerase amânarea, dorind să se asigure că Mia va fi capabilă să cânte la standardele riguroase ale şcolii, dacă alegea să participe la cursuri.

— Nu, a spus Mia din camera deprimantă a centrului de recuperare, cu vocea aceea moartă cu care vorbea după accident.

Niciunul dintre noi nu era prea sigur dacă era din cauza traumei emoţionale sau dacă asta era dispoziţia ei acum, modul recent rearanjat de a vorbi al creierului său. În ciuda încurajărilor continue ale asistentei sociale, în ciuda evaluărilor terapeuţilor care spuneau că făcea progrese constante, tot ne făceam griji. Discutam despre lucrurile astea în şoaptă, după ce o lăsam singură în nopţile în care nu mă puteam osândi să rămân.

— Nu te pripi, i-a răspuns bunica ei. S-ar putea ca lumea să arate altfel într-un an sau doi. S-ar putea să vrei să te duci.

Bunica Miei crezuse că va refuza Juilliard-ul, dar eu ştiam că nu era aşa. O cunoşteam mai bine pe Mia. Refuza amânarea.

Mia s-a certat cu bunica ei. Mai erau doar cinci luni până în septembrie. Era prea curând. Şi avea dreptate. Piciorul Miei era încă în ghips şi abia începea să meargă din nou. Nici nu putea deschide un borcan, fiindcă mâna ei dreaptă era extrem de slăbită, şi adesea uita numele lucrurilor simple, cum ar fi „foarfecă". Terapeuţii spuseseră că toate astea erau de aşteptat şi că cel mai probabil aveau să treacă în timp util. Dar cinci luni? Nu era de-ajuns.

În după-amiaza aceea, Mia ne-a cerut violoncelul. Bunica ei s-a încruntat, îngrijorată că nesăbuinţa asta îi va îngreuna recuperarea, dar eu am sărit de pe scaun, am alergat la maşină şi m-am întors cu violoncelul când soarele apunea.

După asta, violoncelul a devenit terapia ei: fizică, emoţională, mentală. Medicii erau uimiţi de forţa părţii superioare a corpului Miei – partea pe care profesorul ei de muzică, domnul Christie, o numea

„corpul de violoncel” – umerii laţi, braţele musculoase – şi de felul în care cântatul i-a adus înapoi acea forţă, făcând ca slăbiciunea din braţul drept să dispară şi întărindu-i piciorul rănit. A ajutat-o şi în stările de ameţeală. Mia închidea ochii când cânta şi susţinea că asta, împreună cu fixarea picioarelor în pământ, o ajuta să-şi recapete echilibrul. Prin cântat, Mia îşi descoperea lapsusurile pe care încerca să le ascundă în discuţiile zilnice. Dacă voia o Coca-Cola, dar nu-şi amintea cuvântul, ascundea asta şi cerea suc de portocale. Cu violoncelul, era sinceră în privinţa faptului că îşi amintea o suită de Bach la care lucrase cu doar câteva luni înainte, dar nu şi un studiu simplu pe care îl învăţase în copilărie; deşi, de îndată ce profesorul Christie, care venea o dată pe săptămână să lucreze cu ea, i l-a arătat, l-a prins imediat. Asta le-a dat logopezilor şi neurologilor indicii despre faptul că creierul ei fusese afectat pe sărite şi şi-au adaptat terapiile în consecinţă.

Dar, cel mai mult, violoncelul i-a îmbunătăţit starea. Îi dădea ceva de făcut zilnic. A încetat să mai folosească acelaşi ton şi a început să vorbească din nou ca Mia, cel puţin când vorbea despre muzică. Terapeuţii i-au modificat planul de recuperare, dându-i voie să petreacă mai mult timp exersând.

„Nu înţelegem cum poate muzica să vindece creierul”, mi-a spus unul dintre neurologi într-o după-amiază, în timp ce o asculta cântând unui grup de pacienţi din salon, „dar ştim că o face. Uită-te la Mia.”

A părăsit centrul de recuperare după patru săptămâni, cu două săptămâni mai devreme decât fusese stabilit. Putea să meargă în baston, putea să deschidă un borcan cu unt de arahide şi să cânte al naibii de bine Beethoven.

* * *

Îmi amintesc un lucru despre articolul ăla, chestia cu „Douăzeci sub 20 de ani” din *All About Us*, pe care mi-l arătase Liz. Îmi amintesc legătura nu doar sugerată, ci declarată deschis, între „tragedia” Miei şi interpretarea ei „din altă lume”. Şi îmi amintesc cât de tare m-a enervat asta, fiindcă avea ceva jignitor. De parcă singurul mod de a-i explica talentul era să îl pui

pe seama unei forţe supranaturale. Adică, ce credeau, că familia ei moartă trăieşte în trupul ei şi cântă într-un cor celest, prin degetele ei?

Dar chestia era că, într-adevăr, se întâmplase ceva ieşit din comun. Şi ştiu asta fiindcă am fost acolo. Am fost martor: am văzut cum Mia a trecut de la o interpretă foarte talentată la ceva cu totul diferit. În decursul a cinci luni, ceva magic şi grotesc a transformat-o. Aşa că da, totul era legat de „tragedia" ei, dar Mia era cea care ducea greul. Întotdeauna a fost aşa.

A plecat la Juilliard după Ziua Muncii. Am dus-o cu maşina la aeroport. M-a sărutat de bun rămas. Mi-a spus că mă iubeşte mai mult decât viaţa însăşi. Apoi, a trecut de punctul de control.

Nu s-a mai întors niciodată.

PATRU

Arcul e foarte vechi, părul lui de cal e clei,
Trimis la fabrică, la fel ca mine şi ca tine
Deci, cum de ţi-au amânat execuţia?
Publicul îşi urlă aplauzele în picioare.
„DUST”
***COLLATERAL DAMAGE,* PIESA 9**

Când se aprind luminile după concert, mă simt istovit, sinistru, de parcă mi-ar fi fost stors sângele din mine şi înlocuit cu smoală. După ce se sting aplauzele, oamenii din jurul meu se ridică în picioare, discută despre concert, despre frumuseţea lui Bach, despre dezolarea lui Elgar, riscul – care a meritat – de a adăuga piesa contemporană a lui John Cage. Dar cel care lasă încăperea fără suflare este Dvořák, iar eu înţeleg de ce.

Când Mia cânta la violoncel, întotdeauna concentrarea îi era întipărită pe tot corpul: un rid de-a lungul frunţii. Buzele ei atât de strânse, încât uneori îşi pierdeau culoarea; de parcă întregul corp îi era comandat de mâini.

S-a întâmplat asta puţin şi la piesele de început din seara asta, dar când a ajuns la Dvořák, piesa finală a recitalului ei, a fost cuprinsă de ceva. Nu ştiu dacă şi-a intrat în ritm sau dacă era piesa ei de referinţă, dar, în loc să se aplece asupra violoncelului, corpul ei părea să se extindă, să înflorească, iar muzica umplea spaţiile deschise din jurul sau, ca o viţă-de-vie în floare. Mişcările îi erau largi şi vesele şi îndrăzneţe, iar sunetul care umplea sala părea să dirijeze acea emoţie pură, ca şi cum intenţia iniţială a compozitorului s-ar fi învârtit prin încăpere. Expresia feţei ei, cu privirea în sus, un zâmbet mic dansându-i pe buze, nu ştiu cum să o descriu fără să sune ca unul dintre articolele alea pline de clişee din reviste, dar părea una cu muzica. Sau poate doar fericită. Cred că întotdeauna am ştiut că e capabilă de nivelul ăsta de măiestrie, dar când am

văzut-o cu ochii mei, m-a copleşit. Pe mine şi pe toţi ceilalţi din sală, judecând după aplauzele furtunoase pe care le-a primit.

Acum, luminile din sală s-au aprins, strălucitoare, căzând pe scaunele din lemn deschis la culoare şi pe panourile geometrice de pe perete, dând senzaţia că podeaua înoată. Mă afund din nou în cel mai apropiat scaun şi încerc să nu mă gândesc la Dvořák – sau la celelalte lucruri: felul în care îşi ştergea mâna de fustă, între piese, felul în care îşi înclina capul la un moment dat, către o orchestră invizibilă, toate gesturile care îmi sunt mult prea familiare.

Apuc scaunul din faţa mea, ca să îmi găsesc echilibrul, şi mă ridic din nou. Mă asigur că îmi funcţionează picioarele şi că pământul nu se învârte şi că voi face pas după pas, până la ieşire. Sunt dărâmat, epuizat. Tot ce vreau să fac acum e să mă întorc la hotel, să dau pe gât vreo două Ambien sau Lunesta sau Xanax sau ce-o fi în dulapul meu de medicamente – şi să termin cu ziua asta. Vreau să mă duc să mă culc, să mă trezesc şi toate astea să se termine.

— Mă scuzaţi, domnule Wilde.

În mod normal, nu prea îmi plac spaţiile închise, dar dacă există un loc în oraş în care mă aştept să fiu în siguranţa anonimatului, acela e Carnegie Hall, la un concert de muzică clasică. Pe tot parcursul concertului şi în pauză nu s-a uitat nimeni de două ori la mine, în afară de vreo doi boşorogi care cred că erau mai degrabă consternaţi de blugii mei. Dar tipul ăsta e cam de vârsta mea; e plasator, singura persoană sub 35 de ani pe o rază de 15 metri, singura persoană de aici care probabil deţine un album Shooting Star.

Bag mâna în buzunar şi caut un pix pe care nu îl am. Plasatorul pare jenat, dând din cap şi din mâini în acelaşi timp.

— Nu, nu, domnule Wilde. Nu vă cer un autograf.

Îşi coboară vocea.

— De fapt, e împotriva regulilor, ar putea să mă dea afară.

— Ah, spun încurcat, confuz.

Pentru o secundă mă întreb dacă urmează să fiu muştruluit că nu m-am îmbrăcat adecvat.

Plasatorul îmi spune:
— Domnişoara Hall doreşte să veniţi în culise.

Cu tot tam-tam-ul de după spectacol, e gălăgie, aşa că pentru o secundă presupun că am auzit greşit. Mi se pare că a zis că ea vrea să vin în culise, dar nu poate fi adevărat. Probabil a zis ceva despre hol, nu despre Mia Hall.

Dar până să apuc să îi cer să mă lămurească, mă prinde de cot şi mă conduce înapoi spre scări, traversăm holul principal şi trecem printr-o uşă mică de lângă scenă şi printr-un labirint de coridoare pe ai căror pereţi sunt aliniate partituri înrămate, iar eu mă las condus; e ca atunci când aveam zece ani şi am fost trimis în biroul directorului pentru că aruncasem un balon cu apă în clasă şi tot ce puteam face era să o urmez pe doamna Linden pe holuri şi să mă întreb ce mă aşteaptă în spatele uşilor cancelariei. Am exact aceeaşi senzaţie. Că sunt în încurcătură pentru ceva, că Aldous nu mi-a dat liber în seara asta şi că urmează să fiu mustrat că am lipsit de la o şedinţă foto sau că am enervat un reporter sau pentru că sunt lupul singuratic antisocial, în pericol de a destrăma trupa.

Aşa că nu prea îmi dau seama ce se întâmplă, nu îmi dau voie să aud sau să cred sau să mă gândesc la asta până când plasatorul mă duce într-o cameră mică şi deschide uşile şi le închide şi, dintr-odată, ea e acolo. Cu adevărat. O persoană în carne şi oase, nu o nălucă.

Primul meu impuls nu e să o apuc şi să o sărut sau să ţip la ea. Pur şi simplu vreau să îi ating obrazul, încă îmbujorat după spectacolul din seara asta. Vreau să traversez spaţiul care ne desparte, măsurat în metri – nu în kilometri, nu în continente, nu în ani – şi să îi ating obrazul cu degetele mele aspre. Vreau să o ating, ca să mă asigur că e chiar ea, nu unul din visele acelea pe care le-am avut atât de des după ce a plecat, în care o văd clar ca lumina zilei, sunt gata să o sărut sau să o iau lângă mine, doar ca să mă trezesc cu o Mia la care nu pot ajunge.

Dar nu o pot atinge. E un privilegiu care mi-a fost revocat, chiar dacă împotriva voinţei mele. Apropo de voinţă, trebuie să îmi ţin braţul în loc cu puterea

minţii, pentru ca tremuratul să nu devină ca un picamer.

Podeaua se roteşte, vârtejul mă cheamă şi îmi doresc grozav una dintre pastilele mele, dar n-am cum să ajung la ele acum. Respir de câteva ori ca să mă calmez şi să previn un atac de panică. Îmi mişc maxilarul, într-o încercare zadarnică de a rosti câteva cuvinte. Mă simt de parcă aş fi singur pe scenă, fără trupă, fără echipament, fără să-mi amintesc vreuna dintre melodiile noastre, urmărit de un milion de oameni. Simt că a trecut o oră de când stau în faţa Miei Hall, mut ca un nou-născut.

Prima oară când ne-am cunoscut, în liceu, eu am vorbit primul. Am întrebat-o pe Mia cum se numea piesa pe care tocmai o interpretase la violoncel. O simplă întrebare, de la care a început totul. De data asta, Mia este cea care pune întrebarea:

— Eşti chiar tu?

Vocea ei e exact aceeaşi. Nu ştiu de ce mă aşteptam să fie diferită, numai că acum totul s-a schimbat.

Vocea ei mă readuce la realitate. Înapoi la realitatea ultimilor trei ani. Sunt atâtea lucruri care se vor spuse. *Unde te-ai dus? Te gândeşti vreodată la mine? M-ai distrus. Eşti bine?*

Dar bineînţeles că nu pot spune nimic din toate astea.

Încep să-mi simt inima bătând tare şi urechile ţiuindu-mi şi aproape că îmi pierd controlul. Dar, ciudat, exact atunci când panica începe să urce, intervine un instinct de supravieţuire, cel care îmi dă voie să păşesc pe scenă în faţa a mii de străini. Mă cuprinde încet o linişte, în timp ce mă desprind de mine, împingându-mă în fundal şi lăsând-o pe cealaltă persoană să preia controlul.

— În carne şi oase, îi răspund.

De parcă e cel mai normal lucru din lume să mă aflu la concertul ei şi ea să mă cheme printr-un semn în sanctuarul ei.

— Bun concert, adaug, fiindcă asta mi se pare că trebuie să spun. Şi se mai întâmplă să fie şi adevărat.

— Mulţumesc, răspunde.

Apoi, se dă uşor înapoi.

— Pur şi simplu, nu-mi vine să cred că eşti aici.

Mă gândesc la ordinul de restricţie de trei ani pe care practic l-a pus asupra mea şi pe care l-am încălcat în seara asta. *Dar tu m-ai chemat aici*, vreau să spun.

— Da. Se pare că îi lasă pe toţi golanii să intre în Carnegie Hall, îi spun, glumind.

Însă, la cât eram de neliniştit, remarca mea sarcastică sună ursuz.

Îşi netezeşte ţesătura fustei cu palmele. Deja s-a schimbat din rochia neagră de seară într-o fustă lungă, vaporoasă, şi un tricou fără mâneci. Scutură din cap şi îşi înclină faţa spre a mea, conspirativ.

— Nu chiar. Accesul golanilor este interzis. N-ai văzul anunţul de pe panou? Sunt surprinsă că nu ai fost arestat doar pentru că ai păşit în foaier.

Ştiu că încearcă să îmi întoarcă gluma proastă cu una de-a ei, iar o parte din mine e recunoscătoare pentru asta, şi pentru că văd o licărire din vechiul ei simţ al umorului. Dar o altă parte din mine, cea grosolană, vrea să îi amintească de toate concertele de cameră, cvartetele de coarde şi recitalurile la care am asistat odată. Din cauza ei. Cu ea.

— De unde ai ştiut că sunt aici? am întrebat.

— Glumeşti? Adam Wilde în Zankel Hall! Toată echipa din culise vorbea despre asta la pauză. Se pare că la Carnegie Hall lucrează o grămadă de fani Shooting Star.

— Credeam că sunt incognito, spun, cu fruntea plecată.

Singura modalitate de a supravieţui acestei conversaţii este de a vorbi cu sandalele Miei. Unghiile de la picioare îi sunt date cu ojă roz deschis.

— Tu? Imposibil, îmi răspunde. Şi, ce mai faci?

Ce mai fac? Pe bune? Mă forţez să privesc în sus şi să mă uit la Mia pentru prima oară. Tot frumoasă e. Nu în genul ăla care îţi sare în ochi, ca Vanessa LeGrande sau Bryn Shraeder. Într-un mod tăcut, care pentru mine a fost întotdeauna devastator. Părul ei lung şi negru e desfăcut acum, lunecându-i umed pe umerii goi, în continuare albi ca laptele şi acoperiţi de constelaţii de pistrui pe care obişnuiam să îi sărut. Cicatricea de pe umărul stâng, care arăta ca o rană

roşu aprins, e acum roz-argintie. Aproape ca accesoriile pentru tatuajele ultimul răcnet. Aproape drăguţă.

Mia încearcă să-mi prindă privirea şi, pentru o secundă, mă tem că masca îmi va dispărea. Mă uit în altă parte.

— Ah, păi… bine. Ocupat, îi răspund.

— Da. Desigur. Ocupat. Eşti în turneu?

— Da. Mâine plec la Londra.

— Ah. Eu în Japonia.

În direcţii opuse, gândesc şi sunt surprins când Mia chiar spune asta cu voce tare.

— În direcţii opuse.

Cuvintele rămân în aer, ca o ameninţare. Dintr-odată, simt că vârtejul începe din nou să se agite. O să ne înghită pe amândoi dacă nu plec.

— Păi, cred că ar trebui să plec, o aud spunând pe persoana calmă care îl interpretează pe Adam Wilde, parcă de la câţiva metri depărtare.

Mi se pare că îi întristează ceva chipul, dar nu-mi pot da seama exact dacă aşa e, fiindcă simt valuri în fiecare părticică a corpului şi jur că e posibil să vomit chiar aici. În timp ce eu mă pierd cu firea, celălalt Adam încă funcţionează. Întinde mâna spre ea, chiar dacă gândul că eu îi ofer Miei Hall o strângere de mână oficială este probabil unul dintre cele mai triste lucruri pe care mi le-am imaginat vreodată.

Mia se uită în jos la mâna mea întinsă, deschide gura pentru a spune ceva, apoi oftează. Faţa îi devine rigidă, ca o mască, în timp ce întinde mâna ca să o apuce pe a mea.

Tremuratul mâinii a devenit atât de firesc, atât de omniprezent, încât în general eu nici nu-l mai simt. Dar de îndată ce degetele mele le apucă pe ale Miei, observ că mâna mi se opreşte şi dintr-odată devine liniştită, ca o rafală de sunete care încetează brusc când cineva întrerupe un amplificator. Aş putea zăbovi aici la infinit.

Numai că nu e decât o strângere de mână, nimic mai mult. Şi, în câteva secunde, mâna mea este pe lângă trup şi e ca şi cum i-aş fi transferat un pic din nebunia

mea Miei, fiindcă se pare că şi mâna ei tremură. Dar nu pot fi sigur, fiindcă plec val-vârtej.

Apoi, tot ce ştiu e că aud uşa de la cabina ei închizându-se în urma mea, lăsându-mă pe mine aici, în vâltoare, şi pe Mia acolo, pe mal.

CINCI

Ştiu că e de prost gust, chiar grosolan, să compar faptul că am fost părăsit cu accidentul care i-a ucis Miei familia, dar nu mă pot abţine. Pentru că, oricum, pentru mine consecinţele au fost exact aceleaşi. În primele câteva săptămâni mă trezeam într-o ceaţă de neîncredere. *Nu s-a întâmplat cu adevărat, nu-i aşa? Ah, la dracu', ba s-a întâmplat.* Apoi, mă chirceam. Simţeam un pumn în stomac. Mi-au trebuit câteva săptămâni ca să mă obişnuiesc cu ideea. Dar, spre deosebire de accident – când trebuia să fiu acolo, să fiu prezent, să ajut, să fiu persoana pe care să se poată baza – după ce a plecat am rămas complet singur. Nu aveam pentru cine să îmi revin. Aşa că am lăsat totul să se stingă şi apoi s-a terminat, pur şi simplu.

M-am mutat înapoi acasă la ai mei. Pur şi simplu am luat un teanc de chestii din camera mea de la House of Rock şi am plecat. Am lăsat baltă totul. Şcoala. Trupa. Viaţa mea. O plecare neaşteptată şi tăcută. Am zăcut buimăcit în patul meu din copilărie. Mi-era teamă că toată lumea o să dea cu uşa de perete şi o să mă oblige să îmi explic comportamentul. Dar tocmai asta e chestia cu moartea. Zvonul despre moarte circulă repede şi pe distanţe mari, iar oamenii trebuie să fi aflat că am devenit un cadavru, fiindcă nimeni nu a venit nici măcar să vadă trupul. Mă rog, în afară de neobosita de Liz, care trecea pe la mine o dată pe săptămână să îmi aducă un CD cu muzica ei preferată, pe care îl punea veselă peste CD-ul neatins pe care mi-l lăsase cu o săptămână înainte.

Părinţii mei au fost nedumeriţi de întoarcerea mea. Dar, pe de altă parte, când vine vorba de mine, nedumerirea e ceva destul de obişnuit. Tata fusese tăietor de lemne şi, mai târziu, când industria a dat faliment, a primit o slujbă la o fabrică de electronice – pe care o putea pierde oricând. Mama lucra la cantina universităţii. Erau amândoi la a doua căsnicie, primele lor incursiuni maritale fuseseră ambele dezastruoase şi

fără copii şi nu discutau niciodată despre asta; eu am aflat de la o mătuşă şi de la un unchi, când aveam zece ani. Pe mine m-au făcut când erau mai în vârstă şi se pare că i-am luat prin surprindere când am apărut. Mamei mele îi plăcea să spună că tot ce am făcut – de la apariţia mea pe lume, până la a deveni muzician, la a mă îndrăgosti de o fată pe nume Mia, la a merge la facultate, la faptul că trupa a devenit atât de populară, la a renunţa la facultate, la a renunţa la formaţie – totul a fost o surpriză. Mi-au acceptat întoarcerea acasă fără să pună întrebări. Mama îmi aducea în cameră tăviţe cu mâncare şi cafea, de parcă aş fi fost un prizonier.

Timp de trei luni am zăcut în patul meu din copilărie, dorindu-mi să fiu în comă, la fel cum fusese Mia. Trebuie că ar fi fost mai uşor decât asta. În cele din urmă, m-a trezit sentimentul de ruşine. Aveam nouăsprezece ani, renunţasem la facultate, locuiam în casa părinţilor mei, şomer, un parazit, un clişeu. Părinţii mei au fost ok cu toată chestia, dar duhoarea mea de om vrednic de milă începuse să îmi facă rău. În cele din urmă, imediat după Anul Nou, l-am întrebat pe tata dacă e vreun post liber la fabrică.

— Eşti sigur că asta vrei? m-a întrebat.

Nu asta voiam, dar nu puteam avea ce îmi doream. Am ridicat din umeri. L-am auzit certându-se cu mama pe tema asta, ea încercând să îl determine să mă convingă să mă răzgândesc.

— Nu vrei mai mult pentru el? am auzit-o răstindu-se în şoaptă, de jos. Nu vrei ca măcar să se întoarcă la şcoală?

— Nu e vorba despre ce vreau eu, i-a răspuns.

Aşa că a întrebat la resurse umane, mi-a aranjat un interviu şi, o săptămână mai târziu, am început să lucrez în departamentul de introducere de date. De la şase jumătate dimineaţa până la trei după-amiaza stăteam într-o cameră fără ferestre, introducând nişte cifre care pentru mine nu aveau niciun sens.

În prima mea zi de muncă, mama s-a trezit devreme ca să îmi facă un mic dejun uriaş, pe care nu l-am putut mânca, şi un ibric de cafea care nu era nici pe departe suficient de tare. Stătea în picioare lângă mine, în halatul ei de baie roz-închis, cu o expresie

îngrijorată pe chip. Când m-am ridicat să plec, a clătinat din cap.

— Ce? am întrebat.

— Tu, să lucrezi la fabrică, mi-a spus, privindu-mă serios. Să ştii că nu mă surprinde. La asta mă aşteptam de la fiul meu.

Nu-mi puteam da seama dacă amărăciunea din glasul ei îi era adresată ei sau mie.

Jobul era nasol, dar nu conta. Nu era nevoie să gândesc. Veneam acasă şi dormeam toată după-amiaza, apoi mă trezeam, citeam şi moţăiam de la zece seara până la cinci dimineaţa, când era timpul să mă trezesc din nou ca să plec la muncă. Programul nu se sincroniza deloc cu lumea înconjurătoare, ceea ce mie îmi convenea.

Cu vreo câteva săptămâni mai devreme, în ajunul Crăciunului, încă mai avusesem o fărâmă de speranţă. Iniţial, Mia plănuise să se întoarcă acasă de Crăciun. Biletul pe care şi-l cumpărase pentru New York era dus-întors, iar data de întoarcere era 19 decembrie. Deşi ştiam că e absurd, credeam, într-un fel, că va veni să mă vadă, că îmi va da o explicaţie – sau, şi mai bine, o scuză uriaşă. Sau că ne vom da seama că toate astea fuseseră doar o neînţelegere colosală şi oribilă. Îmi scrisese zilnic, dar e-mailurile nu ajunseseră la mine şi avea să îmi apară la uşă, neagră că nu îi răspunsesem la mesaje, aşa cum obişnuia să se supere pe mine pentru lucruri prosteşti, cum ar fi cât eram de drăguţ sau nu cu prietenii ei.

Dar luna decembrie a venit şi s-a dus, o monotonie cenuşie, cu multe colinde de Crăciun în surdină, care se auzeau de la parter. Eu stăteam în pat.

Abia în februarie a venit cineva să mă viziteze, de la un colegiu din est.

— Adam, Adam, ai un musafir, a spus mama, bătând uşor la uşă.

Era în jurul orei cinei, iar eu deja dormeam. Pentru mine era miezul nopţii. În zăpăceala mea, am crezut că e Mia. Am sărit imediat din pat, dar am văzut din expresia îndurerata a mamei că ştia că îmi aduce veşti dezamăgitoare.

— E Kim! mi-a spus cu o veselie forţată.

Kim? Nu mai ştiam nimic de prietena cea mai bună a Miei din august, de când plecase la şcoală în Boston. Şi, dintr-odată, mi-am dat seama că tăcerea ei era la fel de trădătoare ca a Miei. Kim şi cu mine nu fuseserăm niciodată prieteni când Mia şi cu mine eram împreună. Cel puţin, nu înainte de accident. Dar, după aceea, ne-am apropiat cumva. Nu îmi dădusem seama că Mia şi Kim veneau la pachet, una împreună cu cealaltă. O pierdeai pe una, o pierdeai şi pe cealaltă. Dar, pe de altă parte, cum ar fi putut să fie altfel?

Acum însă, Kim era aici. Oare o trimisese Mia ca pe un fel de sol? Kim zâmbea stângaci, strângându-şi braţele în jurul ei în noaptea umedă.

— Hei, mi-a spus. Eşti greu de găsit.

— Sunt unde am fost întotdeauna, i-am spus, dând pătura la o parte.

Văzându-mă în chiloţi, Kim s-a întors cu spatele până mi-am tras pe mine o pereche de blugi. M-am întins după pachetul de ţigări. Începusem să fumez cu doar câteva săptămâni înainte. Părea că toată lumea de la fabrică face asta. Era singurul motiv de a lua o pauză. Kim a făcut ochii mari, surprinsă, de parcă tocmai aş fi scos un pistol. Am pus ţigările la loc, fără să aprind vreuna.

— Am crezut că eşti la House of Rock, aşa că am fost acolo. Le-am văzut pe Liz şi pe Sarah. Am luat cina cu ele. A fost plăcut să le revăd.

S-a oprit şi mi-a cântărit camera din priviri. Păturile şifonate, mirosind a acru, jaluzelele trase.

— Te-am trezit?

— Am un program mai ciudat.

— Da. Mi-a zis mama ta. Introducere de date?

Nu s-a sinchisit să încerce să îşi ascundă uimirea.

N-aveam niciun chef de pălăvrăgeală sau de amabilităţi.

— Deci, care-i treaba, Kim?

A ridicat din umeri.

— Nimic. Sunt în oraş, în vacanţă. Am fost cu toţii în Jersey de Hanukkah, la bunicii mei, aşa că e prima oară când mă întorc aici şi am vrut să trec să te salut.

Kim părea agitată, dar şi îngrijorată. Era o expresie pe care de asemenea o recunoşteam. Cea care spunea

că acum eu eram pacientul. Departe, în noapte, am auzit o sirenă. Din reflex, m-am scărpinat în cap.

— Te mai vezi cu ea? am întrebat.

— Poftim? vocea lui Kim a ciripit surprinsă.

Am privit-o fix, şi am repetat încet întrebarea.

— Te mai vezi cu Mia?

— D… da, a ezitat Kim. Adică, nu foarte des. Suntem amândouă ocupate cu şcoala, iar New York şi Boston sunt la distanţă de patru ore. Dar da. Normal.

Normal. Certitudinea asta a fost de vină. Ea a trezit ceva criminal în mine. M-am bucurat că nu era niciun obiect greu prin apropiere.

— Ştie că eşti aici?

— Nu. Am venit ca prietenă a ta.

— Ca prietenă a mea?

Kim s-a făcut albă ca varul auzind sarcasmul din vocea mea, dar fata asta a fost întotdeauna mai dură decât părea. Nici nu a dat înapoi şi nici nu a plecat.

— Da, mi-a şoptit.

— Atunci, ia spune-mi, prieteno. Mia, prietena ta, prietena ta cea mai bună, ţi-a spus de ce m-a lăsat baltă? Fără niciun cuvânt? Ţi-a spus ceva despre asta? Sau n-a venit vorba despre mine?

— Adam, te rog… Vocea lui Kim era o rugăminte.

— Nu, eu te rog, Kim. Te rog, fiindcă n-am nici cea mai vagă idee.

A inspirat adânc şi apoi şi-a îndreptat spatele. Vedeam efectiv cum hotărârea îi încordează şira spinării, vertebră cu vertebră, desenând contururile loialităţii.

— Nu am venit aici ca să vorbim despre Mia. Am venit ca să te văd şi nu cred că ar trebui să vorbesc despre ea cu tine sau invers.

Adoptase tonul unei asistente sociale, o terţă parte imparţiala şi îmi venea să o lovesc pentru asta. Pentru tot. În schimb, pur şi simplu am explodat.

— Atunci, ce dracului cauţi aici? La ce-mi foloseşti? Cine eşti tu pentru mine? Fără ea, cine eşti tu? Un nimic! Un nimeni!

Kim s-a dat înapoi, dar, când a ridicat privirea, în loc să fie furioasă, se uita la mine plină de tandreţe. Asta m-a făcut să vreau să o strâng de gât şi mai tare.

— Adam… a început.
— Pleacă naibii de aici, am mârâit. Nu mai vreau să te văd niciodată!
Lui Kim nu era nevoie să îi spui de două ori. A plecat fără să spună un cuvânt.

În noaptea aia, în loc să dorm, în loc să citesc, am umblat prin cameră timp de patru ore. În timp ce mă plimbam de colo-colo, lăsând urme permanente în covorul ieftin şi gros al părinţilor mei, am simţit cum creşte ceva, intens, în mine. Era un sentiment viu şi inevitabil, aşa cum e câteodată vomatul care însoţeşte o mahmureală nasoală. L-am simţit urcându-mi în tot corpul, ca o mâncărime, implorând să fie eliberat, până când, în cele din urmă, a izbucnit din mine cu o forţă atât de mare, încât mai întâi am lovit cu pumnul în perete, apoi, fiindcă nu a durut destul de tare, am lovit fereastra. Cioburile mi-au tăiat degetele cu o durere satisfăcătoare, urmată de rafala rece a unei nopţi de februarie. Se pare că şocul a trezit ceva adormit adânc în mine.

Aceea a fost noaptea în care am pus mâna pe chitară pentru prima oară într-un an. Şi tot aceea a fost noaptea în care am început să compun din nou.

În două săptămâni, scrisesem peste zece piese noi. Într-o lună, Shooting Star se reunise şi le interpreta. În două luni, semnam contractul cu o mare casă de discuri. În patru luni, înregistram albumul *Collateral Damage,* care cuprindea 15 dintre piesele pe care le scrisesem din prăpastia dormitorului meu din copilărie. Într-un an, *Collateral Damage* era în topul *Billboard,* iar Shooting Star era pe coperta revistelor naţionale.

De atunci, simt că îi datorez lui Kim fie scuze, fie un mulţumesc. Poate şi una şi alta. Dar până am ajuns să-mi dau seama de asta, mi se părea că lucrurile s-au întâmplat prea demult ca să mai fac ceva. Şi adevărul este că tot n-aş şti ce să-i spun.

ŞASE

Eu voi fi bătaia ta de cap şi tu a mea
Asta a fost înţelegerea pe care am semnat-o,
Am cumpărat un costum de protecţie ca să îţi adun gunoaiele,
Măşti de gaze, mănuşi, ca să fim în siguranţă,
Dar acum sunt singur într-o cameră goală
Privind în jos la osânda sfârşitului imaculat.
„MESSY”
***COLLATERAL DAMAGE,* PIESA 2**

Când ies pe stradă, mâinile îmi tremură şi îmi simt stomacul de parcă pune la cale o revoltă. Îmi caut pastilele, dar flaconul e gol. *Rahat!* Cred că Aldous mi-a dat-o pe ultima când eram în taxi. Oare mai am la hotel? Trebuie să mai fac rost până mâine, când plec. Dau să scot telefonul, dar îmi amintesc că l-am lăsat la hotel, într-o încercare idioată de a mă detaşa.

Oamenii roiesc în jur, iar privirile lor zăbovesc un pic prea mult asupra mea. Nu vreau să fiu recunoscut acum, nu pot face faţă. Nu pot face faţă la nimic. Nu vreau asta. Nu vreau nimic din toate astea.

Vreau doar să scap. Să evadez din existenţa mea. În ultima vreme mă trezesc de multe ori dorindu-mi asta. Nu să fiu mort sau să mă sinucid. Sau genul ăsta de rahaturi stupide. Mai degrabă, nu mă pot abţine să gândesc că, dacă nu m-aş fi născut niciodată, n-aş fi avut de înfruntat aceste şaizeci şi şapte de nopţi, nu aş fi aici, acum, după ce tocmai am îndurat conversaţia aia cu ea.

E vina ta că am venit în seara asta, îmi spun. *Trebuia să laşi lucrurile aşa cum erau.*

Îmi aprind o ţigară şi sper că asta mă va stabiliza suficient cât să mă întorc la hotel, unde să îl sun pe Aldous, să îndrept lucrurile şi poate chiar să dorm câteva ore şi să las în urmă ziua asta dezastruoasă, odată pentru totdeauna.

— Ar trebui să te laşi.

Vocea ei mă izbeşte. Dar, într-un fel, mă şi calmează. Ridic privirea. Iat-o pe Mia, cu faţa îmbujorată, dar, în acelaşi timp, într-un fel ciudat, zâmbind. Respiră greu, de parcă ar fi alergat. Poate şi ea e urmărită de fani. Îmi imaginez cuplul acela de bătrâni în frac şi perle târşâindu-se după ea.

Nici măcar nu am timp să mă simt stânjenit, pentru că Mia e din nou aici, în faţa mea, ca atunci când încă împărţeam acelaşi spaţiu şi acelaşi timp şi dădeam unul peste celălalt, deşi era întotdeauna o coincidenţă fericită, nu era nimic neobişnuit, deloc ieşit din comun. Pentru o secundă mă gândesc la replica aia din *Casablanca* când Bogart spune: „Dintre toate barurile din toate oraşele de pe lumea asta, ea a trebuit să intre tocmai într-al meu.” Apoi îmi amintesc însă că eu am intrat în barul ei.

Mia face încet şi ultimii câţiva paşi înspre mine, de parcă aş fi o pisică vicleană care trebuie adusă înăuntru. Se uită la ţigara din mâna mea.

— De când fumezi? întreabă.

Şi e ca şi cum anii dintre noi au dispărut, iar Mia a uitat că nu mai are dreptul să mă tragă la răspundere.

Chiar dacă o merit când vine vorba de subiectul ăsta. Cândva, eram categoric împotriva nicotinei.

— Ştiu. E un clişeu, recunosc.

Se uită la mine, apoi la ţigară.

— Îmi dai şi mie una?

— Ţie?

Când Mia avea vreo şase ani sau ceva de genul ăsta, a citit o carte pentru copii despre o fetiţă care l-a făcut pe taică-său să se lase de fumat şi apoi s-a hotărât să o convingă să renunţe pe mama ei, fumătoare care ba se apuca, ba se lăsa. I-a luat Miei luni de zile să o înduplece pe Kat, dar a reuşit. Când i-am cunoscut, Kat nu fuma deloc. Denny, tatăl Miei, pufăia dintr-o pipă, dar părea că o face mai mult aşa, ca să se dea în spectacol.

— Tu fumezi? am întrebat-o.

— Nu, îmi răspunde Mia, dar tocmai am avut o experienţă foarte intensă şi mi s-a spus că ţigările îţi calmează nervii.

Intensitatea unui concert mă face uneori să fiu inhibat şi agitat.

— Şi eu mă simt câteodată aşa după spectacole, îi spun, încuviinţând.

Scot o ţigară pentru ea; mâna încă îi tremură, aşa că nu nimeresc capătul ţigării cu bricheta. Pentru o secundă îmi imaginez că o apuc de încheietura mâinii, ca să o ţin în loc, dar nu fac asta. Alerg după ţigară, până când flacăra îi licăreşte în ochi şi aprinde vârful. Inspiră şi expiră, tuşeşte un pic.

— Nu despre concert vorbesc, Adam, spune înainte să tragă încă un fum cu greu. Mă refer la tine.

Simt nişte mici furnicături în tot corpul, ca nişte focuri de artificii. *Calmează-te*, îmi spun. *Ai intimidat-o, apărând aşa din senin.* Cu toate astea, sunt flatat că eu contez – chiar dacă doar cât s-o sperii.

O vreme, fumăm în tăcere. Apoi, aud ceva bolborosind. Mia dă din cap consternată şi priveşte în jos, înspre stomac.

— Ţii minte cum eram înainte de concerte?

Mai demult, Mia devenea prea agitată ca să mănânce înainte de spectacole aşa că, după aceea, era de obicei moartă de foame. Pe vremea aia, mergeam să înfulecăm mâncare mexicană la barul nostru preferat sau într-un restaurant de pe autostradă, mâncând cartofi prăjiţi cu sos şi plăcintă – mâncarea preferată a Miei.

— Când ai mâncat ultima oară? o întreb.

Mia mă priveşte din nou atent şi stinge ţigara fumată pe jumătate. Scutură din cap.

— Zankel Hall? N-am mâncat de zile întregi. Mi-a chiorăit stomacul tot spectacolul. Am fost sigură că au auzit până şi oamenii de la balcon.

— Nu. Se auzea doar violoncelul.

— Asta e o uşurare. Cred.

Stăm acolo în tăcere preţ de o secundă. Stomacul îi ghiorţăie din nou.

— Cartofii prăjiţi şi plăcinta sunt în continuare meniul potrivit? întreb.

O văd într-un separeu în locul nostru din Oregon, gesticulând cu furculiţa, criticându-şi propriul spectacol.

— Plăcintă, nu. Nu în New York. Plăcintele din restaurante sunt o mare dezamăgire. Fructele sunt aproape tot timpul din conservă, iar aici nu există mure. Cum e posibil ca un fruct să înceteze pur şi simplu să existe de la o coastă la alta?

Cum e posibil ca un iubit să înceteze să mai existe de la o zi la alta?

— Habar n-am.

— Cartofii prăjiţi sunt însă buni, îmi zâmbeşte cu jumătate de gură, optimist.

— Îmi plac cartofii prăjiţi, spun.

Îmi plac cartofii prăjiţi? Parcă aş fi un copil întârziat mintal, dintr-un film de televiziune.

Clipeşte din ochi şi mă priveşte.

— Ţi-e foame? mă întreabă.

Mai foame ca oricând.

O urmez pe 57th Street, apoi pe Ninth Avenue. Merge în grabă – fără nici cea mai mică urmă din şchiopătatul pe care îl avea când a plecat – şi cu un scop precis, aşa cum fac new yorkezii, arătându-mi repere din când în când, ca un ghid de turism profesionist. Îmi trece prin cap că nici măcar nu ştiu dacă locuieşte încă aici sau dacă seara asta e doar o zi din turneu.

Ai putea să o întrebi, îmi spun. *E o întrebare destul de normală.*

Da, dar e atât de normală, încât e ciudat că trebuie să întrebi.

Ei bine, trebuie să îi spui ceva.

Când, în sfârşit îmi fac curaj, din poşeta ei se aude Sonata a noua de Beethoven. Mia se opreşte din monologul ei despre NYC, îşi caută telefonul, se uită la ecran şi tresare.

— Veşti proaste?

Scutură din cap şi îmi aruncă o privire atât de mâhnită, încât cred că a exersat-o.

— Nu, dar trebuie să răspund.

Deschide telefonul.

— Alo. Ştiu. Te rog să te calmezi. Ştiu. Ascultă, poţi aştepta o secundă?

Se întoarce către mine, cu o voce extrem de calmă şi profesională.

— Ştiu că e insuportabil de nepoliticos, dar ai putea să îmi acorzi cinci minute?

Înţeleg. Tocmai a avut un spectacol mare. O sună oamenii. Dar, chiar şi aşa, în ciuda măştii spăşite pe care o poartă, mă simt ca un fan căruia i se cere să aştepte în spatele autobuzului până e gata vedeta rock. Aşa cum fac mereu fanii, accept. Mia este vedeta. Ce altceva să fac?

— Mulţumesc, îmi spune.

O las să o ia înaintea mea cu vreo câţiva paşi, ca să îi dau un pic de intimitate, dar tot prind frânturi din discuţie.

Ştiu că era important pentru tine. Pentru noi. Promit că o să mă revanşez faţă de toată lumea.

Nu pomeneşte de mine nici măcar o dată. De fapt, pare că a uitat complet de mine.

Ceea ce n-ar fi o problemă dacă n-ar fi oarbă la agitaţia pe care o creează prezenţa mea pe Ninth Avenue, care e plin de baruri şi de oameni care-şi pierd vremea şi fumează afară. Oameni care se uită de două ori la mine, mă recunosc şi îşi scot rapid telefoanele mobile şi aparatele foto digitale pentru a-mi face fotografii.

Mă întreb, pentru o clipă, dacă vreuna dintre imagini va ajunge în *Gabber* sau într-una dintre revistele de scandal. Ar fi un vis pentru Vanessa LeGrande şi un coşmar pentru Bryn. E deja destul de geloasă pe Mia chiar şi aşa, chiar dacă nu a cunoscut-o niciodată; doar ştie de ea. Chiar dacă ştie că nu am văzut-o pe Mia de ani de zile, continuă să se plângă, spunând că; „E greu să concurezi cu o stafie.” De parcă Bryn Shraeder trebuie să concureze cu cineva.

— Adam? Adam Wilde?

La jumătate de clădire distanţă se află un paparazzo adevărat cu un aparat foto cu obiectiv.

— Hei, Adam! Putem să facem o poză? Doar una! strigă.

Uneori, chestia asta funcţionează. Le oferi chipul tău pentru un minut şi pleacă. Dar cel mai adesea e ca atunci când uciderea unei albine atrage furia stupului.

— Hei, Adam! Unde e Bryn?

Îmi pun ochelarii de soare şi o iau la picior, deşi e prea târziu pentru asta. Mă opresc din mers şi părăsesc bulevardul plin de taxiuri. Mia continuă să meargă pe stradă, trăncănind la telefon. Vechea Mia ura telefoanele mobile, îi ura pe cei care vorbeau la ele în public, care ignorau compania unei persoane ca să răspundă la un apel. Vechea Mia nu ar fi rostit niciodată expresia „insuportabil de nepoliticos".

Mă întreb dacă ar trebui să o las să continue. Gândul de a sări într-un taxi şi de a mă întoarce la hotel înainte ca ea să îşi dea seama că nu mai sunt în spatele ei îmi dă o anumită satisfacţie plină de curaj. S-o las pe ea nelămurită de data asta.

Toate taxiurile sunt însă ocupate şi, de parcă îmi intuieşte dintr-odată nefericirea, Mia se întoarce şi mă vede, zăreşte fotograful apropiindu-se de mine şi agitându-şi aparatele de fotografiat ca pe nişte cuţite. Se uită înapoi pe Ninth Avenue la mulţimea de maşini. *Continuă să mergi,* îi spun în gând. *Dacă îţi faci o fotografie cu mine, vei deveni carne de tun. Nu te opri din mers.*

Mia vine însă spre mine cu paşi mari, mă apucă de încheietura mâinii şi, chiar dacă e mai scundă decât mine cu jumătate de metru şi mai slabă cu douăzeci şi şapte de kilograme, mă simt dintr-odată în siguranţă, mă simt mai sigur în grija ei decât în grija oricărei namile de bodyguard. O ia direct pe bulevardul aglomerat, oprind traficul pur şi simplu ridicând cealaltă mână. Se deschide pentru noi o cărare, de parcă am fi nişte israeliţi care traversează Marea Roşie. De îndată ce suntem pe trotuarul opus, cărarea dispare şi toate taxiurile vuiesc spre lumina verde a semaforului, lăsându-l pe hărţuitorul de paparazzo pe partea cealaltă a străzii.

— E aproape imposibil să găseşti un taxi acum, îmi spune Mia. Tocmai s-au terminat toate spectacolele de pe Broadway,

— Am un avantaj de aproape două minute faţă de tipul ăla. Chiar dacă urc într-un taxi, cu traficul ăsta poate să mă urmărească şi pe jos.

— Nu-ţi face griji. Nu te poate urmări acolo unde mergem.

Se strecoară prin mulţimea de pe bulevard, împingându-mă în faţa ei şi apărându-mă în acelaşi timp, ca un fundaş defensiv. O ia pe o stradă întunecată, plină de clădiri de locuinţe. Cam la jumătatea drumului, priveliştea citadină cu blocuri din cărămidă face loc brusc unei zone de copaci, înconjurată de un gard înalt din fier, cu un lacăt greu pentru care Mia scoate, în mod magic, o cheie. Se aude un zăngănit şi lacătul se deschide.

— Intră, îmi spune, arătându-mi un gard viu şi un foişor în spatele lui. Ascunde-te în foişor. Eu încui.

Fac ce îmi spune, iar un minut mai târziu e lângă mine. E întuneric aici, singura lumină e dată de pâlpâirea slabă a unui felinar din apropiere. Mia îşi duce un deget la buze, făcându-mi semn să tac şi să mă las în jos.

— Unde naiba s-a dus? aud pe cineva strigând din stradă.

— A luat-o pe aici, spune o femeie cu voce groasă şi accent newyorkez. Jur.

— Păi, şi atunci unde e?

— Poate în parcul ala? întreabă femeia.

Zăngănitul porţii răsună prin grădină.

— E încuiat, spune bărbatul.

În întuneric, o văd pe Mia rânjind.

— Poate a sărit gradul.

— Are trei metri înălţime, răspunde tipul. Pur şi simplu nu ai cum să sari peste aşa ceva.

— Crezi că are puteri supraomeneşti? comentează femeia. Ai putea să te duci înăuntru şi să îl cauţi.

— Şi să-mi rup în gard noii mei pantaloni Armani? Orice om are limitele lui, iar mie mi se pare că nu e nimeni aici. Probabil a luat un taxi, ceea ce ar trebui să facem şi noi. Nişte surse mi-au dat mesaj că Timberlake e la Breslin.

Aud sunetul paşilor îndepărtându-se şi tac încă puţin, doar ca să fiu sigur. Mia rupe tăcerea.

— Crezi că are puteri supraomeneşti? întreabă, imitând perfect, apoi începe să râdă.

— N-o să îmi rup noii mei pantaloni Armani, îi răspund. Orice om are limitele lui.

Mia râde şi mai tare. Tensiunea din stomac mi se domoleşte. Aproape că zâmbesc.

După ce se opreşte din râs, se ridică, îşi scutura praful de pe fund şi se aşază pe banca din foişor. Fac şi eu acelaşi lucru.

— Cred că ţi se întâmplă asta tot timpul.

Ridic din umeri.

— E mai greu în New York şi în L.A. şi în Londra. Acum, paparazzo sunt peste tot. Chiar şi fanii îşi vând fotografiile revistelor de scandal.

— Lumea întreagă depinde de asta? spune.

Uite, acum sună mai mult ca Mia pe care o cunoşteam odată, nu ca o violoncelistă care interpretează muzică clasică, cu vocabular elevat şi unul dintre accentele alea pan-europene, ca al Madonnei.

— Toată lumea îşi vrea partea, îi răspund. Te obişnuieşti cu asta.

— Te obişnuieşti cu o grămadă de chestii, recunoaşte Mia.

Încuviinţez în întuneric. Ochii mi s-au acomodat, aşa că acum observ că grădina e destul de mare, o întindere de iarbă între două alei din cărămidă, înconjurată de ronduri de flori. Din când în când, o luminiţă licăre în aer.

— Ăia sunt licurici? întreb.

— Da.

— În mijlocul oraşului?

— Exact. Şi pe mine mă uimea asta. Dacă există o bucăţică verde, ăştia mici o găsesc şi o luminează. Vin doar câteva săptămâni pe an. Întotdeauna mă întreb unde se duc în restul timpului.

Mă gândesc la asta.

— Poate că stau tot aici, dar n-au de ce să lumineze.

— S-ar putea. Versiunea pentru insecte a tulburării afective sezoniere, deşi afurisiţii ăştia ar trebui să încerce să trăiască în Oregon dacă vor într-adevăr să ştie ce înseamnă o iarnă deprimantă.

— Cum ai făcut rost de cheia locului ăstuia? o întreb. E nevoie să stai prin zonă?

Mia scutură din cap, apoi,

— Da, trebuie să locuieşti în zonă ca să obţii o cheie, dar eu nu stau aici. Cheia îi aparţine lui Ernesto Castorel. Sau îi aparţinea. Când era dirijor invitat la Filarmonică, locuia în apropiere şi a primit cheia odată cu apartamentul. Pe vremea aia eu aveam probleme cu colegii de cameră, problemă care se tot repetă în viaţa mea, aşa că rămâneam de multe ori la el, iar după ce a plecat, am luat cheia „din greşeala”.

Nu ştiu de ce mă simt de parcă mi-ar fi tras cineva un pumn pe neaşteptate.

Ai fost cu atâtea fete de când te-ai despărţit de Mia, încât le-ai pierdut şirul, îmi spun. *Nu e ca şi cum ai zăcut ca un pustnic. Crezi că ea a făcut asta?*

— L-ai văzut vreodată dirijând? mă întreabă. Întotdeauna mi-a amintit de tine.

Cu excepţia acestei seri, nu prea am mai ascultat muzică clasică de când ai plecat.

— Habar n-am despre cine vorbeşti.

— Castorel? O, e incredibil! A crescut în mahalalele Venezuelei şi a ajuns dirijor la şaisprezece ani, printr-un program care îi ajută pe copiii străzii, învăţându-i să cânte la instrumente. La douăzeci şi patru de ani era dirijorul Filarmonicii din Praga, iar acum este directorul artistic al Orchestrei Simfonice din Chicago şi derulează în Venezuela acelaşi program care l-a lansat. Într-un fel, respiră muzică. La fel ca tine.

Cine zice că eu respir muzică? De fapt, cine zice că eu respir?

— Uau, spun, încercând să risipesc gelozia la care nu am niciun drept.

Mia ridică privirea, stânjenită dintr-odată.

— Scuze. Uneori uit că nu toată lumea le are cu detaliile precise ale muzicii clasice. În lumea noastră, e destul de celebru.

Da, ei bine, iubita mea *e foarte cunoscută în restul lumii,* gândesc. Oare ştie măcar de mine şi de Bryn? Ar însemna să ai capul în nisip să nu fi auzit de noi. Sau să fi evitat intenţionat orice ştiri despre mine. Sau poate doar să fii o violoncelistă care nu citeşte presa de scandal.

— Pare un tip super, îi spun.

Nici măcar Miei nu îi scapă sarcasmul.

— Mă rog, nu e celebru ca tine, îmi zice, iar entuziasmul ei se transformă în jenă.

Nu îi răspund. Preţ de câteva clipe nu se mai aude niciun sunet, în afară de şuvoiul de maşini de pe stradă. Apoi, stomacul Miei bolboroseşte din nou, amintindu-ne că doar ne-am ascuns în grădina asta. Că, de fapt, ne îndreptam spre un alt loc.

ŞAPTE

Într-un mod ciudat şi pervers, Bryn şi cu mine ne-am cunoscut datorită Miei. Mă rog, e una dintre etapele teoriei despărţirii, probabil. De fapt, s-a întâmplat datorită cântăreţei – compozitoarei Brooke Vega. Shooting Star fusese programată în deschidere pentru Bikini, fosta trupă a lui Brooke, în ziua accidentului Miei. Când nu mi s-a dat voie să o vizitez pe Mia la terapie intensivă, Brooke a venit la spital încercând să creeze o diversiune. Nu i-a reuşit. Asta a fost ultima oară când am văzut-o, până la perioada aia nebună după ce *Collateral Damage* a luat două discuri de platină.

Shooting Star se afla în L.A. pentru MTV Movie Awards. Una dintre piesele noastre înregistrate anterior, dar nelansate, fusese aleasă pentru coloana sonoră a filmului *Hello, Killer* şi fusese nominalizată pentru cea mai bună melodie. Nu am câştigat.

Nu conta. Premiile MTV erau ultimele dintr-un şir de ceremonii şi avuseserăm o recoltă bogată în privinţa asta. Cu doar câteva luni înainte luaserăm, cu piesa *Animate,* Premiul Grammy pentru debut şi pentru melodia anului.

A fost ciudat. Te-ai gândi că un disc de platină, două premii Grammy şi câteva premii MTV îţi vor clădi lumea, dar, cu cât se adunau, cu atât mă înfiora mai tare priveliştea. Fetele, drogurile, pupincuriştii, plus exaltarea exagerată şi constantă. Oameni pe care nu-i cunoşteam – şi nu mă refer la fani, ci la cei din breaslă – se năpusteau asupra mea de parcă am fi fost prieteni de o veşnicie, sărutându-mi ambii obraji, numindu-mă „gagiule”, strecurându-mi cărţi de vizită în mână, şoptindu-mi despre roluri în filme sau reclame la bere japoneză, filmări de o zi care ar fi plătit un milion de parai.

Nu puteam face faţă la aşa ceva, motiv pentru care, de îndată ce am terminat ce aveam de făcut la premiile MTV, am tăiat-o din Amfiteatrul Gibson, în zona

pentru fumători. Îmi puneam la cale evadarea când am văzut-o pe Brooke Vega venind cu paşi mari spre mine. În spatele ei era o fată drăguţă, care îmi părea cunoscută, cu păr lung, negru, şi ochi verzi, mari cât cepele.

— Adam Wilde, incredibil! a spus Brooke, îmbrăţişându-mă cu o energie debordantă.

Brooke îşi lansase de curând cariera solo, iar albumul ei de debut, *Kiss This,* aduna şi el premii, aşa că dădeam mai mereu unul peste celălalt la diverse ceremonii.

— Adam, ea e Bryn Shraeder, dar probabil o ştii, fiindcă a fost nominalizată de Fox pentru Cel mai bun Sărut. I-ai văzut giugiuleala fabuloasă în *The Way Girls Fall?*

Am scuturat din cap.

— Îmi pare rău.

— Am pierdut în faţa unui sărut dintre un vampir şi un vârcolac. Giugiuleala între două fete nu mai are acelaşi impact pe care îl avea odată, a spus Bryn pe un ton mucalit.

— Ai fost jefuită! a exclamat Brooke. Amândoi! E mare, păcat. Dar vă las să vă lingeţi rănile sau doar să vă cunoaşteţi. Trebuie să mă duc înapoi pe scenă. Adam, ne mai vedem, sper. Ar trebui să vii mai des în L.A. Nu ţi-ar strica un pic de culoare.

Apoi, a plecat agale, făcându-i cu ochiul lui Bryn.

Preţ de o clipă, am rămas acolo în tăcere. I-am oferit lui Bryn o ţigară. Ea a scuturat din cap, apoi s-a uitat la mine cu ochii ăia ai ei, enervant de verzi.

— Asta a fost o înscenare, în caz că te întrebai.

— Da, mă întrebam, într-un fel.

A ridicat din umeri, deloc jenată.

— I-am spus lui Brooke că îmi pari interesant, aşa că a luat taurul de coarne. Noi două semănăm în privinţa asta.

— Înţeleg.

— Te deranjează?

— De ce m-ar deranja?

— I-ar deranja pe o grămadă de tipi de pe aici. Actorii au tendinţa de a fi foarte nesiguri. Sau gay.

— Eu nu sunt de pe-aici.

A zâmbit. Apoi, s-a uitat la geaca mea.

— Te dai dispărut?

— Crezi că vor trimite câinii după mine?

— Poate, dar suntem în L.A, aşa că vor fi nişte Chihuahua micuţi de tot, împachetaţi în genţi de designer, aşa că, ce rău pot să facă? Vrei să îţi ţin de urât?

— Pe bune? Nu trebuie să rămâi şi să jeleşti după premiul pentru cel mai bun sărut pe care l-ai pierdut?

M-a privit fix în ochi, ca şi cum ar fi prins gluma şi s-ar fi băgat şi ea, lucru pe care l-am apreciat.

— Prefer să-mi sărbătoresc sau să-mi jelesc săruturile în intimitate.

Singurul meu plan era să mă întorc la hotel cu limuzina care ne aştepta. În schimb, am plecat cu Bryn. I-a dat liber şoferului în seara aia, şi-a luat cheile jeepului şi a condus pe dealul de la Universal City, spre coastă.

Ne-am plimbat pe autostrada Pacific Coast, spre o plajă de la nord de oraş numită Point Dume. Pe drum ne-am oprit să luăm o sticlă de vin şi nişte sushi. Când am ajuns pe plajă, ceaţa se lăsase peste apa neagră precum cerneala.

— Serile de iunie, a spus Bryn, tremurând în rochiţa ei scurtă verde cu negru, cu spatele gol. Mereu mă îngheaţă.

— N-ai un pulover sau ceva? am întrebat.

— Nu se potrivea.

— Ţine, i-am spus şi i-am întins geaca mea.

A ridicat surprinsă din sprâncene.

— Un domn.

Am stat pe plajă şi am băut vinul direct din sticlă. Mi-a povestit despre filmul pe care tocmai îl terminase şi despre cel pentru care pleca la filmări luna următoare. Şi cum încerca să se hotărască între două scenarii pe care voia să le producă pentru compania pe care o înfiinţa.

— Deci, eşti o persoană leneşă, în general? am întrebat.

A râs.

— Am crescut într-un oraş mărginaş din Arizona şi toată viaţa mama mea mi-a spus cât sunt de drăguţă,

că ar trebui să mă fac model, actriţă. Nici măcar nu mă lăsa afară să mă joc la soare – în Arizona! – fiindcă nu voia să îmi stric pielea. De parcă aş fi fost doar un chip frumos.

S-a întors şi s-a uitat fix la mine; i-am văzut inteligenţa din ochii care erau aşezaţi, indiscutabil, pe un chip foarte frumos.

— Bine, mă rog, chipul meu a fost biletul de plecare de acolo. Dar acum, la Hollywood, e acelaşi lucru. Toată lumea mă vede ca pe o ingenuă, o altă faţă drăguţă. Eu pot însă mai mult decât atât. Aşa că, dacă vreau să dovedesc că am şi creier, dacă vreau să mă joc afară la soare, ca să zic aşa, depinde de mine să găsesc proiectul care să mă scoată din umbră. Dacă sunt şi producător, cred că voi avea şanse mai mari să fac asta. De fapt, e vorba numai despre control. Vreau să ştiu tot ce se întâmplă, cred.

— Da, dar sunt unele lucruri pe care nu le poţi controla, oricât de mult ai încerca.

Bryn a privit orizontul întunecat şi şi-a înfundat degetele goale de la picioare în nisipul rece.

— Ştiu, a rostit încet, întorcându-se cu faţa spre mine. Îmi pare foarte rău pentru iubita ta. Mia, nu?

M-am înecat cu vinul. Nu era numele pe care mă aşteptam să îl aud în momentul ăla.

— Îmi pare rău. Doar că, atunci când am întrebat-o pe Brooke despre tine, mi-a spus cum v-aţi cunoscut voi doi. Nu bârfea sau ceva de genul ăsta. Dar a fost acolo, la spital, aşa că ştia.

Inima îmi bubuia în piept. M-am mulţumit să dau din cap.

— Tatăl meu ne-a părăsit când aveam şapte ani. A fost cel mai urât lucru care mi s-a întâmplat vreodată, a continuat Bryn. Aşa că nu îmi pot imagina cum e să pierzi pe cineva în felul ăsta.

Am încuviinţat din nou şi am luat o înghiţitură de vin.

— Îmi pare rău, am reuşit să spun.

A dat uşor din cap, a confirmare.

— Măcar au murit cu toţii împreună. Adică, asta ar trebui să fie o binecuvântare, într-un fel. Eu una ştiu că

n-aş fi vrut să mă trezesc dacă restul familiei mele ar fi murit.

Vinul din gură mi-a ţâşnit pe nas. Mi-au trebuit câteva momente să îmi recapăt suflarea şi puterea de a vorbi. Când am reuşit, i-am spus lui Bryn că Mia nu e moartă. Că supravieţuise accidentului şi că îşi revenise complet.

Bryn părea sincer îngrozită, atât de tare, încât mi-a fost milă de ea, în loc să-mi pară rău pentru mine.

— Dumnezeule, Adam. Sunt îngrozită. Am crezut că… Brooke mi-a spus că n-a mai auzit nimic despre Mia şi am ajuns la această concluzie. Într-un fel, Shooting Star dispare, apoi *Collateral Damage,* adică, versurile sunt atât de pline de durere şi de furie şi de trădarea de a fi lăsat în urmă…

— Îhm, am spus.

Apoi, Bryn s-a uitat la mine, iar verdele din ochii ei s-a reflectat în lumina lunii. Îmi dădeam seama că a înţeles totul, fără să fie nevoie să spun un cuvânt. Fără să fie nevoie să explic, ceea ce era cea mai mare uşurare.

— O, Adam. Într-un fel, asta e şi mai rău, nu-i aşa?

Când Bryn a spus asta, când a rostit cu voce tare lucrul pe care, spre ruşinea mea fără margini, îl simţeam uneori, m-am îndrăgostit de ea puţin. Şi m-am gândit că e de ajuns. Că înţelegerea asta implicită şi aceste prime frământări vor înflori până când sentimentele mele pentru Bryn aveau să fie la fel de mistuitoare cum fusese odată dragostea mea pentru Mia.

În noaptea aia, am mers la Bryn acasă. Toată primăvara am vizitat-o pe platou în Vancouver, apoi în Chicago, apoi la Budapesta. Orice, numai să ies din Oregon, departe de senzaţia ciudată care se instalase ca un geam gros de acvariu între mine şi restul trupei. Când s-a întors în L.A. în vara aceea, mi-a sugerat să mă mut cu ea în locuinţa sa din Hollywood Hills.

— În spate e o casă de oaspeţi pe care n-am folosit-o niciodată şi pe care am putea s-o transformăm în studio pentru tine.

Ideea de a pleca din Oregon, departe de restul trupei, de toată povestea aia, un început nou, o casă

plină de ferestre şi de lumină, un viitor alături de Bryn, părea, în momentele alea, foarte potrivită.

Aşadar, aşa am devenit jumătatea unui cuplu format din celebrităţi. Acum, mi se fac fotografii cu Bryn când facem lucruri banale, ca de exemplu, când bem cafea la Starbucks sau când ne plimbăm prin Runyon Canyon. Ar trebui să fiu fericit. Ar trebui să fiu recunoscător, dar problema este că nu pot scăpa niciodată de sentimentul că faima mea nu mi se datorează mie, ci lor. *Collateral Damage* a fost scris cu sângele Miei pe mâini şi ăsta a fost discul care m-a lansat. Iar când am devenit într-adevăr celebru, s-a întâmplat fiindcă eram cu Bryn, aşa că avea mai puţin de-a face cu muzica pe care o compuneam, şi mai degrabă cu fata cu care eram. Iar fata e minunată. Orice tip ar ucide să fie cu ea şi ar fi mândru s-o lase gravidă.

Însă, chiar şi la început, când eram în etapa nu-mă-pot-sătura-de-tine, exista un fel de perete invizibil între noi. Iniţial, am încercat să îl dobor, dar era nevoie de prea mult efort chiar şi doar pentru nişte crăpături. Apoi, am obosit să tot încerc. După aceea, mi-am găsit o justificare. *Aşa sunt relaţiile între adulţi*, *aşa e dragostea odată ce ai căpătat câteva cicatrice de luptă.*

Poate din cauza asta nu-mi pot da voie să mă bucur de ce avem. Din cauza asta, în toiul nopţii, când nu pot dormi, ies afară ca să ascult clipocitul filtrului de la piscină, gândindu-mă obsesiv la chestiile care mă scot din sărite la Bryn. Chiar în timp ce fac asta sunt conştient că sunt nişte chestii minore – felul în care doarme cu telefonul BlackBerry lângă pernă, felul în care face exerciţii fizice ore întregi şi îşi analizează fiecare chestie pe care o mănâncă, felul în care refuză să se abată de la un plan sau de la un program. Ştiu că sunt o grămadă de lucruri bune care să le compenseze pe cele rele. E generoasă ca un magnat şi loială ca un câine.

Ştiu că nu e uşor să trăieşti cu mine. Bryn îmi spune că sunt retras, evaziv, rece. Mă acuză – în funcţie de starea sa – că sunt gelos pe cariera ei, că sunt cu ea întâmplător, că o înşel. Nu este adevărat. Nu m-am

atins de nicio fană de când suntem împreună; nu mi-am dorit asta. Întotdeauna îi spun că o parte a problemei este că abia dacă ne aflăm în acelaşi loc vreodată. Dacă eu nu înregistrez sau nu sunt în turneu, atunci Bryn e la filmări sau la vreunul dintre chefurile ei nesfârşite cu presa. Ceea ce nu îi spun este că nu îmi pot imagina cum ar fi să fim împreună mai mult timp, fiindcă nu e ca şi cum totul e minunat când suntem în aceeaşi încăpere.

Uneori, după ce bea câteva pahare de vin, Bryn susţine că Mia e între noi.

— De ce nu te întorci la stafia ta? mă întreabă. M-am săturat să tot concurez cu ea.

— Nimeni nu poate concura cu tine, îi răspund, sărutând-o pe frunte.

Şi nu mint. Nimeni nu poate concura cu Bryn. Apoi îi spun că nu e vorba despre Mia; şi despre nicio altă fată. Bryn şi cu mine trăim într-o bulă, sub lumina unui reflector, într-o oală sub presiune. Ar fi dificil pentru orice cuplu.

Cred însă că ştim amândoi că mint. Şi adevărul este că nu pot evita stafia Miei. Eu şi cu Bryn nici măcar n-am fi împreună dacă n-ar fi fost ea. În felul ăsta ciudat, incestuos, al sorţii, Mia face parte din povestea noastră, iar noi ne aflăm printre cioburile situaţiei pe care ea a lăsat-o în urmă.

OPT

Hainele le-am împachetat, să le dau la săraci,
Mi-am luat rămas bun din vârful dealului,
Casa e goală, mobila am vândut-o,
În curând mirosul tău se va transforma în mucegai
Nu ştiu de ce mă obosesc să sun, nu răspunde nimeni.
Nu ştiu de ce mă obosesc să cânt, nu ascultă nimeni.

„DISCONNECT"
***COLLATERAL DAMAGE,* PIESA 10**

Aţi auzit vreodată povestea despre câinele ăla care şi-a petrecut întreaga viaţă alergând după maşini şi care, într-un final, a prins una şi habar nu a avut ce să facă cu ea?

Eu sunt câinele ăla.

Iată-mă, singur cu Mia Hall, momentul la care visez de mai bine de trei ani, iar acum e ceva de genul: aşa, şi?

Am ajuns la restaurantul spre care se pare că se îndrepta ea, un loc oarecare, departe, în partea de vest a oraşului.

— Are parcare, îmi spune Mia când ajungem.

— Îhm, e tot ce-mi trece prin minte să răspund.

— N-am mai văzut niciodată un restaurant din Manhattan cu parcare, tocmai din cauza asta m-am oprit prima oară aici. Apoi am observat că toţi taximetriştii mănâncă aici, şi, de obicei, taximetriştii sunt un barometru excelent al mâncării de calitate, apoi n-am mai fost sigură de asta, fiindcă există o parcare, iar parcarea gratuită e mult mai folositoare decât o mâncare bună şi ieftină.

Mia trăncăneşte, iar eu mă întreb: *Chiar vorbim despre parcare? Când niciunul dintre noi, din câte ştiu, nu are maşină.* Mă loveşte iar gândul că nu mai ştiu nimic despre ea, nici măcar cel mai mic detaliu.

Ospătarul ne conduce spre un separeu, iar Mia se strâmbă dintr-odată.

— Nu trebuia să te aduc aici. Probabil nu mai mănânci în locuri de genul ăsta.

De fapt, are dreptate, nu fiindcă prefer restaurantele întunecate, scumpe, exclusiviste, ci pentru că alea sunt cele în care sunt dus şi cele în care, în general, sunt lăsat în pace. Locul ăsta e însă plin de newyorkezi şi şoferi de taxi cărunţi; nu e nimeni care ar putea să mă recunoască.

— Nu, locul ăsta e ok, îi spun.

Ne aşezăm într-un separeu de la fereastră, lângă multlăudata parcare. Două secunde mai târziu, un tip scund, îndesat şi păros, apare lângă noi.

— *Maestro,* îi spune Miei. Nu ne-am mai văzut demult.

— Bună, Stavros.

Bărbatul ne pune pe masă meniurile şi se răsuceşte către mine, ridicând o sprânceană stufoasă.

— Deci, ţi-ai adus în sfârşit iubitul, să îl cunoaştem şi noi!

Mia se înroşeşte şi, deşi e ceva jignitor în faptul că e atât de jenată că e etichetată drept iubita mea, e liniştitor să o văd roşind. Fata asta stânjenită seamănă mult cu persoana pe care o ştiam, genul care nu ar fi şuşotit niciodată la telefon.

— E un vechi prieten, spune Mia.

Un vechi prieten? Asta e o retrogradare sau o promovare?

— Un vechi prieten, zici? N-ai mai venit cu nimeni aici. O fată drăguţă şi talentată ca tine! Euphemia! zbiară Stavros. Vino încoace. Maestra are un flăcău!

Faţa Miei s-a făcut practic violet. Când îşi ridica privirea, rosteşte:

— Soţia.

Din bucătărie apare echivalentul feminin al lui Stavros, o femeie scundă, pătrăţoasă, cu faţa acoperită de machiaj, din care jumătate se pare că i s-a topit pe gâtul guşat. Îşi şterge mâinile de şorţul alb şi unsuros şi îi zâmbeşte Miei, arătându-şi un dinte din aur.

— Ştiam eu! exclamă. Ştiam eu că ai un iubit pe care îl ascunzi. O fată atât de drăguţă ca tine! Acum

înţeleg de ce nu vrei să te întâlneşti cu Georgie al meu.

Mia strânge din buze şi îşi ridică sprâncenele spre mine; îi aruncă Euphemiei un zâmbet fals, vinovat. *M-ai prins.*

— Haide, lasă-i în pace! exclamă Stavros, lovindu-şi soţia peste şold şi strecurându-se în faţa ei.

— *Maestro*, ca de obicei?

Mia încuviinţează.

— Şi iubitul tău?

Mia se face mica, iar tăcerea de la masă se prelungeşte precum pauzele acelea cu timpi morţi pe care le auzi câteodată la posturile studenţeşti de radio.

— Aş vrea un burger, cartofi prăjiţi şi o bere, spun, în cele din urmă.

— Minunat! exclamă Stavros, bătând din palme de parcă tocmai i-aş fi oferit leacul pentru cancer. Cheeseburger Deluxe. Cu garnitură de inele de ceapă. Flăcăul tău e prea slab. Şi tu la fel.

— N-o să aveţi niciodată copii sănătoşi dacă nu puneţi nişte carne pe oase, adaugă Euphemia.

Mia îşi leagănă capul între palme de parcă ar vrea, efectiv, să dispară. După ce pleacă cei doi, îşi ridică privirea.

— Doamne, a fost pur şi simplu jenant. E clar că nu te-au recunoscut.

— Dar au ştiut cine eşti tu. Nu aş fi zis că-s amatori de muzică clasică.

Apoi, mă uit la blugii mei, la tricoul meu negru şi la tenişii mei uzaţi. Cândva, am fost şi eu fan al muzicii clasice, aşa că n-ai de unde să ştii.

Mia râde.

— O, nu sunt. Euphemia mă ştie de când cântam la metrou.

— Ai cântat la metrou pentru bani? Ai trecut prin vremuri atât de grele?

Apoi, îmi dau seama de ceea ce tocmai am spus şi vreau să dau înapoi. Nu întrebi pe cineva ca Mia dacă vremurile sunt grele, chiar dacă ştiam că, din punct de vedere financiar, nu fuseseră aşa. Denny încheiase o poliţă de asigurare de viaţă suplimentară pe lângă cea pe care o avea prin sindicatul profesorilor şi o lăsase pe Mia cu o situaţie destul de bună, deşi nimeni n-a

ştiut imediat de a doua poliţă. A fost unul dintre motivele pentru care, după accident, câţiva dintre muzicienii din oraş au participat la o serie de concerte de binefacere şi au strâns aproape 5000 de dolari pentru plata cursurilor Miei la Juilliard. Efuziunea asta i-a mişcat pe bunicii ei şi pe mine, dar a înfuriat-o pe Mia. A refuzat să primească donaţia, numind-o „bani pătaţi de sânge”, iar când bunicul ei i-a sugerat că acceptarea generozităţii altor oameni e în sine un act de generozitate, care i-ar putea ajuta pe oamenii din comunitate să se simtă mai bine, a spus, în bătaie de joc, că nu e treaba ei să îi facă pe alţii să se simtă mai bine.

Dar Mia nu face altceva decât să zâmbească.

— A fost nemaipomenit. Şi surprinzător de avantajos. Euphemia m-a văzut, iar când am venit aici să mănânc şi-a amintit de mine din staţia Columbus Circle. M-a informat cu mândrie că îmi pusese un dolar întreg în cutie.

Îi sună telefonul. Ne oprim amândoi şi ascultăm sunetul metalic. Beethoven se aude la nesfârşit.

— Ai de gând să răspunzi? o întreb.

Neagă, părând uşor vinovată. Nici nu se opreşte bine din sunat, că o ia de la capăt.

— Eşti populară în seara asta.

— Nu atât populară, cât mai degrabă am dat de necaz. Trebuia să merg la o cină după concert. Cu o grămadă de ştabi. Agenţi. Sponsori. Sunt sigură că mă sună fie vreun profesor de la Juilliard, fie cineva de la Young Concert Artists sau managerul meu, ca să ţipe la mine.

— Sau Ernesto? întreb cu cea mai mare uşurinţă posibilă. Fiindcă Stavros şi Euphemia s-ar putea să ştie ceva despre faptul că Mia are un iubit simandicos – unul pe care nu-l târăşte prin restaurante greceşti. Doar că acela nu sunt eu. Mia pare din nou stânjenită.

— Posibil.

— Dacă trebuie să vorbeşti cu oameni sau, mă rog, să participi la anumite chestii, nu vreau să-ţi stau în cale.

— Nu. Ar trebui să îl închid.

Bagă mâna în poşetă şi îşi închide telefonul.

Stavros vine cu o cafea cu gheaţă pentru Mia şi cu un Budweiser pentru mine, lăsând în urma lui o nouă tăcere penibilă.
— Deci, încep eu.
— Deci, repetă Mia.
— Deci, eşti client obişnuit aici. Aici vii de obicei?
— Vin pentru plăcinta cu spanac şi pentru conversaţie. E aproape de campus, aşa că obişnuiam să vin foarte des aici.
Obişnuiai? Cam pentru a douăzecea oară în seara asta, fac calcule. Au trecut trei ani de când Mia a plecat la Juilliard. Asta ar însemna că în toamna asta e în ultimul an. Totuşi, cântă la Carnegie Hall? Are impresar? Dintr-odată, îmi doresc să fi fost mai atent la articolul ăla.
— De ce nu mai vii?
Frustrarea mea răsună în freamătul localului. Chipul Miei devine atent, iar la baza nasului îi apare un mic rid de nelinişte.
— Poftim? întreabă repede.
— Nu eşti încă la şcoală?
— Ah, asta, spune, iar uşurarea îi netezeşte fruntea. Trebuia să îţi explic înainte. Am absolvit în primăvară. Juilliard are opţiunea de trei ani pentru…
— Virtuozi. Vreau să sune ca un compliment, dar enervarea mea pentru faptul că nu i-am luat-o înainte Miei Hall – în ceea ce priveşte statisticile, cariera – face să sune aspru.
— Studenţii talentaţi, mă corectează Mia, aproape cerându-şi scuze. Am absolvit mai devreme ca să pot începe să merg în turnee mai curând. Acum, de fapt. Totul începe acum.
— Aha.
Stăm acolo, într-o tăcere penibilă, până când soseşte Stavros cu mâncarea. Nu crezusem că îmi era foame când comandasem, dar, de îndată ce simt mirosul burgerului, stomacul începe să-mi chiorăie. Îmi dau seama că n-am mâncat decât doi hotdogi astăzi. Stavros pune în faţa Miei o grămadă de farfurii, o salată, o plăcintă cu spanac, cartofi prăjiţi, budincă de orez.
— Asta mănânci tu de obicei? o întreb.

— Ţi-am spus. N-am mâncat de două zile. Şi ştii cât de mult pot să bag în mine. Sau, mă rog, ştiai…

— Dacă aveţi nevoie de ceva, *Maestro,* strigaţi.

— Mersi, Stavros.

După ce pleacă, petrecem amândoi câteva minute înecându-ne cartofii prăjiţi şi discuţia în ketchup.

— Deci, încep eu.

— Deci, repetă. Apoi: Ce mai fac ceilalţi? Restul trupei?

— Bine.

— Unde sunt în seara asta?

— În Londra sau pe drum.

Mia îşi înclină capul într-o parte.

— Parcă ziceai că pleci mâine.

— Da, mă rog, eu am avut de rezolvat nişte treburi. Chestii de logistică. Aşa că mai stau o zi aici.

— Ce noroc.

— Poftim?

— Adică… o situaţie favorabilă, fiindcă altfel nu am fi dat unul peste celălalt.

Mă uit la ea. Vorbeşte serios? Acum zece minute arăta de parcă o păştea infarctul la simpla posibilitate de a fi iubita mea, iar acum spune că e un noroc că am urmărit-o în seara asta. Sau poate e doar porţia de pălăvrăgeală politicoasă a serii?

— Şi, ce mai face Liz? E în continuare cu Sarah?

Ah, e pauza de banalităţi.

— O, da, sunt din ce în ce mai apropiate. Vor să se căsătorească şi au o ditamai dezbaterea dacă să o facă într-un stat unde e legal, cum ar fi Iowa, sau să aştepte să se legalizeze în Oregon. Atâtea probleme, doar ca să-şi pună pirostriile.

Dau din cap, neîncrezător.

— Ce, tu nu vrei să te căsătoreşti? mă întreabă, cu o uşoară provocare în voce.

E destul de greu să îi susţin privirea, dar mă forţez.

— Niciodată, îi spun.

— Ah, spune, aproape uşurată.

Nu intra în panică, Mia. Nu aveam de gând să te cer.

— Şi tu? Tot în Oregon? mă întreabă.

— Nu. Acum sunt în L.A.

— Încă un refugiat al ploii, care fuge spre sud.
— Da, ceva de genul ăsta.
N-are sens să îi spun că s-a ofilit repede noutatea posibilităţii de a cina afară în luna februarie şi că acum lipsa anotimpurilor mi se pare total greşită. Eu sunt cam opusul acelor persoane care simt nevoia să stea sub lămpi cu ultraviolete în întunericul iernii. În mijlocul non-iernii însorite din L.A, eu trebuie să stau într-o cămăruţă întunecată ca să mă simt bine.
— I-am mutat şi pe ai mei. Căldura e mai bună pentru artrita tatălui meu.
— Da, şi artrita lui bunică-miu e destul de gravă. La şold.
Artrită? Zici că suntem într-o scrisoare de Crăciun: *Billy şi-a încheiat lecţiile de înot, iar Todd a lăsat-o gravidă pe iubita lui şi mătuşica Louise şi-a scos monturile.*
— O, nasol, zic.
— Îl ştii cum e. Face pe indiferentul, dar, de fapt, el şi bunica se pregătesc pentru o grămadă de călătorii, ca să mă viziteze când sunt în turneu; şi-au luat paşapoarte noi. Bunica şi-a găsit chiar un student la horticultură care să aibă grijă de orhideele ei când e plecată.
— Ce mai fac orhideele bunicii tale? o întreb.
Excelent. Am trecut la flori acum.
— Câştigă premii în continuare, deci cred că sunt bine.
Mia coboară privirea.
— Nu i-am mai văzut sera de ceva vreme. Nu am mai fost acolo de când am venit aici.
Sunt surprins de asta şi, în acelaşi timp, nu sunt. E ca şi cum aş fi ştiut deja, deşi credeam că, odată ce voi pleca din oraş, Mia s-ar putea să se întoarcă. Încă o dată, mi-am supraestimat importanţa.
— Ar trebui să treci pe la ei într-o zi, îmi spune. S-ar bucura foarte tare să aibă veşti de la tine, să afle cât de bine îţi e.
— Cât de bine îmi e?
Când mă uit la ea, mă priveşte de sub o cascadă de păr, dând din cap uimită.

— Da, Adam, cât de minunat o duci. Adică, vreau să zic că ai reuşit. Eşti vedetă rock! *Vedetă rock.*

Cuvintele astea sunt atât de mult praf în ochi, încât e imposibil să găseşti o persoană adevărată în spatele lor. Dar, într-adevăr, sunt vedetă rock. Am contul bancar al unei vedete rock, discurile de platină ale unei vedete rock şi iubita unei vedete rock. Dar urăsc al dracului termenul ăsta, iar când o aud pe Mia etichetându-mă aşa, mi se ridică dezgustul la un nou nivel.

— Ai vreo fotografie cu restul trupei? mă întreabă. Pe telefon sau ceva?

— Da, poze. Am o tonă în telefon, dar e la hotel.

Minciună sfruntată, dar ea n-o să ştie niciodată. Dacă vrea poze, pot să îi cumpăr, pur şi simplu, un număr din *Spin* de la chioşcul din colţ.

— Eu am câteva fotografii. Ale mele sunt de fapt imprimate, fiindcă telefonul meu e antic. Cred că am câteva cu bunica şi bunicul şi, ah, una minunată cu Henry şi Willow. Şi-au adus copiii să mă viziteze la Festivalul Marlboro vara trecută, îmi spune. Beatrix, sau Trixie cum îi spun ei, îţi aminteşti de fetiţa lor? Are cinci ani acum. Mai au un copil, un băieţel, Theo, botezat după Teddy.

Când a rostit numele lui Teddy, mi s-a strâns stomacul. Când îţi analizezi sentimentele, nu ştii niciodată cu adevărat cum te va afecta absenţa unei persoane mai mult decât a alteia. I-am iubit pe părinţii Miei, dar, cumva, am reuşit să le accept moartea. Au plecat prea devreme, dar în ordinea firească – părintele înaintea copilului – deşi, probabil, nu şi din perspectiva bunicilor Miei. Totuşi, într-un fel, tot nu mă pot obişnui cu gândul că Teddy va avea pentru totdeauna opt ani. Cu fiecare an în care îmbătrânesc, mă gândesc ce vârstă ar fi avut Teddy. Acum ar fi avut aproape 12 ani şi îl văd în faţa plină de coşuri a fiecărui adolescent care vine la spectacolele noastre sau ne imploră pentru un autograf.

Nu i-am spus niciodată Miei, pe vremea când eram împreună, cât de tare m-a afectat pierderea lui Teddy, aşa că n-am de gând să îi spun acum. Mi-am pierdut dreptul de a discuta despre astfel de lucruri. Am

abandonat – sau am fost eliminat – de pe locul meu de la masa familiei Hall.

— Am făcut fotografia vara trecută, aşa că e un pic cam veche, dar îţi poţi face o idee despre cum arată toţi.

— A, nu e nevoie.

Dar Mia deja scotoceşte prin geantă.

— Henry arată la fel, ca un copil prea mare. Unde mi-e portofelul?

Îşi pune geanta pe masă.

— Nu vreau să-ţi văd fotografiile!

Vocea îmi sună la fel de tăios ca gheaţa care se crapă şi la fel de tare ca mustrarea unui părinte.

Mia se opreşte din căutat.

— Ah. Ok.

Arată de parcă ar fi fost pedepsită, pusă la punct. Trage fermoarul genţii şi dă să o pună înapoi pe banchetă, însă îmi răstoarnă sticla de bere. Începe să smulgă înnebunită şerveţele din suport ca să şteargă berea, de parcă ar fi acid de baterie care curge pe masă.

— Fir-ar să fie! exclamă.

— Nu-i nimic.

— Ba e. Am făcut ditamai mizeria, spune Mia, cu sufletul la gură.

— Ai luat grosul. Cheamă-ţi amicul şi o să şteargă el restul.

Continuă să cureţe ca o nebună până când goleşte suportul de şerveţele, folosind toate produsele uscate din hârtie aflate în apropiere. Adună şerveţelele îmbibate şi am impresia că are de gând să cureţe masa cu mâinile goale, iar eu privesc toată scena uşor perplex, până când Mia rămâne fără energie. Apoi, se uită la mine cu ochii ăia ai ei.

— Îmi pare rău.

Ştiu că ar trebui să spun că nu-i nimic, că nu e mare lucru, că nici măcar nu a vărsat bere pe mine. Dar dintr-odată nu mai sunt sigur că vorbim despre bere, iar dacă nu vorbim despre asta, dacă Mia lansează nişte scuze mascate…

Pentru ce îţi pare rău, Mia?

Chiar dacă m-aş putea hotărî să întreb asta – ceea ce nu pot face – ea sare din separeu şi aleargă spre baie ca să se cureţe de bere, de parcă ar fi Lady Macbeth.

Lipseşte o vreme şi, cât aştept, confuzia pe care a lăsat-o la masă îşi face drum în adâncul fiinţei mele. Mi-am imaginat o mulţime de scenarii în ultimii trei ani. Majoritatea dintre ele sunt versiuni ale faptului că toate astea sunt un fel de greşeală imensă, o neînţelegere uriaşă. O grămadă dintre fanteziile mele o implică pe Mia cerându-mi iertare în genunchi. Cerându-şi scuze că mi-a răspuns la dragoste cu cruzimea tăcerii ei. Că s-a purtat ca şi cum doi ani din viaţa ei – acei doi ani din viaţa noastră – nu înseamnă nimic.

Întotdeauna mă opresc însă brusc din iluzia că îşi cere iertare pentru că a plecat, deşi, chiar dacă nu-şi dă seama, tocmai a făcut ceea ce i-am spus că ar putea face.

NOUĂ

Au existat semne. Poate mai multe decât mi-am dat seama, chiar şi după chestia asta. Dar le-am ratat pe toate. Poate fiindcă nu le căutam. Eram prea ocupat să privesc peste umăr la văpaia prin care tocmai trecusem, ca să acord prea multă atenţie stâncii de trei sute de metri care se ivea în faţa mea.

În toamna aceea, când Mia s-a hotărât să plece la Juilliard, şi când, pe la sfârşitul primăverii, a devenit clar că va fi în stare să facă asta, am spus că voi merge cu ea la New York. Mi-a aruncat privirea aceea: *nici gând.*

— Nu s-a pus problema astfel înainte, mi-a zis, aşa că de ce s-ar pune acum?

Pentru că înainte erai un om întreg; *dar acum nu mai ai splină. Nici părinţi. Fiindcă s-ar putea ca New Yorkul să te înghită de vie,* am gândit. Nu am spus nimic.

— E timpul să ne vedem amândoi de vieţile noastre, a continuat.

Înainte, mergeam la facultate la fără frecvenţa, dar după accident am încetat să mă mai duc, iar acum aveam un semestru incomplet. Nici Mia nu se întorsese la şcoală. Pierduse mult, iar acum lucra cu un meditator ca să-şi termine orele din ultimul an, astfel încât să poată absolvi şi să plece la Juilliard la timp. Era mai mult o chestie făcută din inerţie. Profesorii ar fi trecut-o chiar dacă nu şi-ar fi făcut temele.

— Cum rămâne cu trupa? mă întreabă. Ştiu că te aşteaptă cu toţii.

Şi asta e adevărat. Chiar înainte de accident înregistraserăm un album cu acelaşi nume ca al formaţiei, la Smiling Simon, o casă de discuri independentă din Seattle. Albumul fusese lansat la începutul verii şi, chiar dacă nu am mers în turneu ca să îl promovăm, CD-ul s-a vândut excelent, cu tone de difuzări la posturile studenţeşti de radio. Ca rezultat, case importante de discuri dădeau târcoale trupei

Shooting Star, toate interesate să semneze un contract cu formaţia care exista doar teoretic.

— Biata ta chitară practic moare de cât de neglijată este, mi-a spus, zâmbind.

N-o mai scosesem din husă de la concertul nostru anulat din deschiderea formaţiei Bikini.

Aşadar, am fost de acord cu relaţia la distanţă. Pe de o parte, fiindcă nu mă puteam certa cu Mia. Şi, pe de altă parte, pentru că nu voiam cu adevărat să renunţ la Shooting Star. De asemenea, eram cam arogant în privinţa distanţei. Adică, înainte îmi făceam griji despre cum ne va afecta faptul că suntem pe continente diferite. Dar acum? Ce rahat ne-ar putea face patru mii de kilometri? În plus, Kim acceptase un loc la NYU, la câţiva kilometri de Juilliard. Avea să stea cu ochii pe Mia.

Numai că, după aceea, Kim a făcut o modificare în ultimul moment şi a ales Brandeis, din Boston. Am fost furios. După accident, vorbeam adesea despre progresul Miei şi le transmiteam informaţii bunicilor ei. Păstram secrete discuţiile astea, ştiind că Mia ne-ar fi omorât dacă i-ar fi trecut prin cap că punem ceva la cale. Totuşi, Kim şi cu mine eram un fel de co-căpitani ai echipei Mia. Dacă nu mă puteam muta cu ea la New York, îi lăsasem lui Kim responsabilitatea de a sta aproape de ea.

Am fiert din cauza asta o vreme, până într-o noapte fierbinte de iulie, cam cu o lună înainte ca ea şi Mia să plece. Kim venise la bunicii Miei, să se uite cu noi la filme pe DVD. Mia se culcase devreme, aşa că eram doar noi doi, urmărind finalul unui film străin pretenţios. Kim tot încerca să vorbească despre Mia, despre cât de bine se simţea, trăncănind peste film ca un papagal zgomotos. În cele din urmă, i-am spus să tacă. A mijit ochii şi a început să-şi adune lucrurile.

— Ştiu de ce eşti supărat şi nu e vorba de filmul ăsta penibil, aşa că de ce nu ţipi la mine, ca să termini odată cu asta? m-a întrebat.

Apoi, a izbucnit în plâns. Nu o mai văzusem niciodată pe Kim plângând aşa, din tot sufletul, nici măcar la înmormântare, aşa că imediat m-am simţit ca

dracu', mi-am cerut scuze şi am îmbrăţişat-o oarecum penibil.

După ce s-a oprit din smiorcăit, şi-a şters ochii şi mi-a explicat că Mia o convinsese să aleagă Brandeis.

— Adică, acolo vreau să merg cu adevărat. După atâta timp petrecut în Oregonul ăsta plin de creştini, chiar voiam să merg la o şcoală evreiască; era ok şi NYU, iar New Yorkul e plin de evrei. Dar ea a fost vehementă în privinţa asta. A spus că „s-a săturat să fie dădăcită". Astea au fost cuvintele ei. A jurat că, dacă merg la NYU, va şti că fac asta din cauză că noi doi am pus la cale să stau cu ochii pe ea. Mi-a zis că o rupe cu mine. I-am spus că nu o cred, dar avea o privire pe care n-am mai văzut-o vreodată. Vorbea serios, aşa că am făcut-o. Ai idee câte sfori a trebuit să trag ca să îmi recapăt locul atât de târziu? Plus că am pierdut taxa de şcolarizare de la NYU. Dar, mă rog, a făcut-o fericita pe Mia şi nu prea multe chestii reuşesc să facă asta în ultima vreme, a spus Kim, zâmbind cu amărăciune.

— Aşa că nu îmi dau seama de ce mă simt atât de oribil. Vinovăţia, cred. Obstacolul religios. Apoi, a început din nou să plângă destul de zgomotos. Cred că aveam degetele în urechi.

Când a venit în cele din urmă sfârşitul, a fost liniştit. Mia a plecat la New York. Eu m-am mutat înapoi în House of Rock. M-am întors la şcoală. Nu s-a terminat lumea. În primele câteva săptămâni, ne scriam lungi e-mailuri. Ale ei erau numai despre New York, despre cursuri, despre muzică şi şcoală. Ale mele erau numai despre întâlnirile cu producătorii muzicali. Liz programase pentru noi o grămadă de concerte în preajma Zilei Recunoştinţei – şi aveam de repetat serios înainte de asta, având în vedere că eu nu mai ţinusem o chitară în mână de luni de zile – dar, la insistenţa lui Mike, ne-am ocupat mai întâi de afaceri. Am călătorit în Seattle şi în L.A., întâlnindu-ne cu directorii caselor de discuri. Nişte tipi de la departamentul A&R de la New York au venit în Oregon să ne vadă. I-am spus Miei despre promisiunile pe care ni le făcuseră, cum fiecare dintre ei spusese că ne vor perfecţiona sunetul, că ne vor

lansa şi că vom deveni celebri. Noi, toţi cei din trupă, am încercat să ne controlăm, dar era greu să nu pui botul la praful lor de stele.

De asemenea, vorbeam cu Mia la telefon în fiecare seară, înainte să se culce. De obicei, era destul de istovită, aşa că discuţiile erau scurte; o şansă să ne auzim vocea unul celuilalt şi să ne spunem *Te iubesc* în timp real.

Într-o noapte, cam în a treia săptămână din semestru, am întârziat puţin cu apelul, fiindcă ne-am întâlnit cu unul dintre reporterii A&R la cină, la Le Pigeon în Portland, şi totul s-a decalat un pic. Când am sunat şi a intrat căsuţa vocală, m-am gândit că se culcase deja.

A doua zi, nu am primit niciun e-mail de la ea. I-am trimis sms: „Îmi pare rău pentru că am întârziat. Eşti supărată pe mine?” „Nu,” mi-a răspuns imediat la mesaj. Şi am fost uşurat.

În seara aceea am sunat la timp, iar apelul a intrat direct în căsuţa vocală. A doua zi, mesajul Miei a cuprins două propoziţii scurte, ceva legat de orchestră, că treburile devin foarte intense. Aşa că mi s-a părut plauzibil. Lucrurile începeau să se lege. La urma urmei, era la Juilliard. Violoncelul ei nu avea WiFi. Şi era vorba de Mia, fata despre care se ştia că exersează opt ore pe zi.

Apoi, am început să sun la ore diferite: mă trezeam devreme, ca să o prind înainte de cursuri, o sunam seara, la ora cinei. Continua să îmi răspundă căsuţa vocală şi nu mă suna niciodată înapoi. Nici la mesaje nu îmi răspundea. Primeam e-mailuri în continuare, dar nu în fiecare zi, şi chiar dacă ale mele erau pline de întrebări din ce în ce mai disperate – „De ce nu răspunzi la telefon?” „L-ai pierdut? Eşti ok?” – răspunsurile ei erau superficiale. Susţinea că era ocupată.

M-am hotărât să merg în vizită la bunicii ei. Într-un fel, am locuit cu ei cinci luni când Mia era în recuperare, şi le promisesem să îi vizitez des, dar nu mă ţinusem de cuvânt. Mi s-a părut dificil să mă aflu în casa aia veche şi rece, cu galeria foto a stafiilor – un portret de nuntă cu Denny şi Kat, o fotografie

tulburătoare cu Mia la doisprezece ani, citindu-i lui Teddy, care stătea în poala ei, – fără Mia lângă mine. Dar, pentru că ea îmi dădea din ce în ce mai puţine semne, aveam nevoie de răspunsuri.

Prima oară când am mers în toamna aceea, bunica Miei mi-a vorbit întruna despre starea grădinii, apoi s-a dus în sera ei, lăsându-mă în bucătărie cu bunicul. A făcut un ibric de cafea tare. Nu ne-am spus prea multe, aşa că tot ce se auzea era trosnetul focului din sobă. Pur şi simplu mă privea, în felul acela tăcut şi trist, care mă făcea, în mod inexplicabil, să vreau să îngenunchez la piciorul scaunului său şi să-mi odihnesc capul în poala lui.

M-am mai întors de câteva ori, chiar şi după ce Mia a încheiat orice legătură cu mine, şi întotdeauna a fost aşa. Mă simţeam destul de prost că mă prefăceam că am venit să îi văd, când de fapt speram la nişte veşti, la nişte explicaţii. Nu, ceea ce speram cu adevărat era să nu fiu eu cel lăsat pe dinafară. Voiam să îmi spună: „Mia nu ne mai sună. Cu tine mai ţine legătura?” Bineînţeles, asta nu s-a întâmplat niciodată, fiindcă aşa ceva nu s-ar fi întâmplat niciodată.

Problema era că nu aveam nevoie de o confirmare de la bunicii Miei. Am ştiut că pentru mine era sfârşitul din a doua seară în care mi-a intrat căsuţa vocală.

Nu fusesem eu cel care îi spusese asta? Nu stătusem deasupra trupului ei şi îi promisesem că voi face orice, numai să rămână în viaţă, chiar şi dacă asta ar fi însemnat să renunţ la ea? Faptul că era în comă când spusesem asta, că nu se trezise de trei zile, că niciunul dintre noi nu menţionase ce spusesem – toate păreau aproape irelevante. M-am învinuit pentru asta.

Ceea ce nu înţeleg e cum a făcut-o. Nu am părăsit niciodată o fată cu atâta cruzime. Chiar şi pe vremea când făceam chestia asta cu fanele, întotdeauna o conduceam pe fata zilei afară din camera mea de hotel sau din limuzină sau… mă rog, oferindu-i un sărut platonic pe obraz şi spunând un „Mulţumesc, a fost foarte distractiv”, sau ceva cu o notă similară de finalitate. Şi era vorba despre o fană. Eu şi cu Mia fuseserăm împreună mai bine de doi ani şi da, era o

poveste de dragoste din liceu, dar era genul de poveste despre care credeam că încercăm încă să găsim o modalitate de a o face veşnică, genul care ar fi fost veşnică, eram destul de convins, dacă ne-am fi întâlnit cinci ani mai târziu şi ea nu ar fi fost o minune a violoncelului, iar eu nu aş fi fost într-o trupă în plină ascensiune – sau dacă vieţile noastre nu ar fi fost despărţite de tot ce se petrecuse.

Am ajuns să îmi dau seama că e o diferenţă uriaşă între a şti că s-a întâmplat ceva, chiar dacă ştii şi de ce s-a întâmplat, şi a crede asta. Pentru că, atunci când a încheiat orice legătură cu mine, am ştiut ce s-a întâmplat, dar mi-a luat mult, mult timp să cred asta. Câteodată, tot nu îmi vine să cred.

ZECE

Butoiul pistolului se învârte: unu, doi, trei
Ea îmi spune că trebuie să aleg: între tine şi mine
Metal la tâmplă, explozia e asurzitoare.
Linge sângele care mă acoperă,
Ea e ultima care rămâne în picioare.
„ROULETTE”
***COLLATERAL DAMAGE,* PIESA 11**

După ce plecăm din restaurant, încep să devin agitat. Fiindcă am dat unul peste celălalt. Am făcut ceea ce era politicos şi am stat să povestim, aşa că ce ne-a mai rămas în afară de a ne lua rămas bun? Dar eu nu sunt pregătit pentru asta. Sunt destul de sigur că nu va mai exista alt post-scriptum cu Mia şi că va trebui să trăiesc din cenuşa serii ăsteia pentru tot restul vieţii, aşa că mi-ar plăcea să mă aleg cu un pic mai mult din asta, decât cu parcări, artrită şi scuze ratate.

De aceea, fiecare clădire pe lângă care trecem, fără ca Mia să cheme un taxi şi fără să inventeze scuze pentru a spune noapte bună, îmi pare o amânare a execuţiei. Aproape că aud cuvântul răsunând pe străzile oraşului, pe trotuar, în sunetul paşilor mei.

Ne îndreptăm în tăcere spre o porţiune mai liniştită şi mult mai murdară a bulevardului Ninth Avenue. Sub un pasaj umed, într-un cort, vedem un grup de oameni fără adăpost. Unul ne cere nişte mărunţiş. Îi arunc 10 cenţi. Pe lângă noi, trece un autobuz suflând un nor pe ţeava de eşapament. Mia îmi face semn să mă uit peste stradă.

— Aici e terminalul de autobuze al Autorităţii Portuare, îmi spune.

Încuviinţez, fără să fiu sigur dacă vom discuta despre staţii de autobuz cu aceeaşi cantitate de detalii cum o făcuserăm cu parcările sau dacă are de gând să îmi facă vânt.

— E o pistă de bowling înăuntru, îmi spune.

— În staţia de autobuz?

— Ce nebunie, nu-i aşa? exclamă Mia, dintr-odată vioaie. Nici mie nu mi-a venit să cred când am descoperit-o. Veneam acasă noaptea târziu după ce o vizitasem pe Kim în Boston, m-am rătăcit pe drumul de ieşire şi am găsit-o. Mi-a amintit de vânătoarea de ouă de Paşte. Mai ţii minte cât de mult ne plăcea, mie şi lui Teddy?

Îmi amintesc cum era Mia. Era leşinată după sărbătorile care aveau legătură cu dulciurile – în special ca să îl distreze pe Teddy. Odată, de Paşte, a pictat de mână, cu migală, nişte ouă fierte tari şi le-a ascuns în toată curtea, pentru ca Teddy să le caute în dimineaţa următoare. Dar a plouat toată noaptea şi toate ouăle ei colorate s-au făcut un gri-pestriţ. Mia a fost dezamăgită până la lacrimi, dar Teddy efectiv a făcut pipi pe el de emoţie – ouăle, a declarat el, nu erau ouă de Paşte; erau ouă de dinozaur.

— Da, îmi amintesc, îi răspund.

— Toată lumea iubeşte New Yorkul din multe motive diferite. Datorită culturii. A amestecului de oameni. A ritmului. A mâncării. Dar pentru mine e ca o vânătoare de ouă de Paşte memorabilă. Întotdeauna găseşti mici surprize după fiecare colţ. Ca grădina aia. Sau ca o pistă de bowling într-un depou uriaş de autobuze. Ştii… Se opreşte.

— Ce?

Scutură din cap.

— Probabil ai program în seara asta. Vreun club. Oameni pe care trebuie să îi întâlneşti.

Îmi dau ochii peste cap.

— Eu nu am un anturaj, Mia.

Sună mai dur decât intenţionasem.

— N-am vrut să sune ca o insultă. Am presupus doar că toate starurile rock, celebrităţile, călătoresc în grupuri.

— Nu mai presupune. Tot eu sunt. *Într-un fel.*

Pare surprinsă.

— Ok. Deci, nu trebuie să fii nicăieri?

Scutur din cap.

— E târziu. Trebuie să mergi la culcare?

— Nu prea dorm în ultima vreme. Pot dormi în avion.

— Deci…

Mia dă cu degetul de la picior într-un gunoi şi îmi dau seama că ea e încă emoţionată.

— Hai să mergem la o vânătoare urbană de oua de Paşte.

Face o pauză, îmi priveşte faţa atent ca să vadă dacă ştiu despre ce vorbeşte şi bineînţeles că ştiu exact despre ce vorbeşte.

— Îţi voi arăta toate colţurile secrete ale oraşului pe care îl iubesc atât de mult.

— De ce? o întreb.

Totuşi, de îndată ce rostesc întrebarea, îmi vine să mă lovesc. *Ai obţinut amânarea, acum taci din gură!* O parte din mine, însă, chiar vrea să ştie. Dacă nu îmi e clar de ce am mers în seara asta la concertul ei, sunt extrem de confuz în ceea ce priveşte motivul pentru care m-a chemat la ea şi pentru care sunt încă aici.

— Fiindcă mi-ar plăcea să îţi arăt, îmi spune simplu.

Mă uit fix la ea, aşteptând să detalieze. Îşi încruntă sprâncenele, încercând să explice. Apoi, se pare că renunţă. Ridică din umeri. După un minut încearcă din nou:

— De asemenea, nu părăsesc New Yorkul, nu chiar, dar, într-un fel, o fac. Mâine plec în Japonia, am două concerte acolo, apoi unul în Coreea. După aceea, mă întorc în New York pentru o săptămână, apoi chiar încep turneul. Voi fi pe drumuri probabil 40 de săptămâni pe an, aşa că…

— Nu ai prea mult timp pentru o vânătoare de ouă?

— Cam aşa ceva.

— Deci, asta va fi un fel de plimbare în care îţi vei lua rămas bun?

De la New York? De la mine? Un pic cam târziu pentru mine.

— E şi ăsta un mod de a privi lucrurile, cred, îmi răspunde Mia.

Fac o pauză, ca şi cum chiar m-aş gândi, de parcă mi-aş cântări opţiunile, ca şi cum răspunsul la invitaţia ei este discutabil. Apoi, dau din umeri şi fac pe indiferentul.

— Sigur, de ce nu?

Sunt însă în continuare nesigur în privinţa staţiei de autobuz, aşa că îmi pun şapca şi ochelarii de soare înainte de a intra. Mia mă conduce printr-un hol cu gresie portocalie, în care mirosul de pin al dezinfectantului nu maschează îndeajuns mirosul de urină, apoi pe o serie de scări rulante, trecem pe lângă nişte chioşcuri de ziare şi *restaurante fastfood* închise, mai urcăm nişte scări şi ajungem la un semn luminos care anunţă: „BOWLING PENTRU TIMP LIBER".

— Am ajuns, îmi spune timid şi cu mândrie. După ce l-am găsit din întâmplare, mi-am făcut un obicei să arunc o privire de fiecare dată când sunt în staţie. Apoi am început să vin aici doar ca să pierd timpul. Uneori, stau la bar şi comand *nachos* şi mă uit la oameni cum joacă bowling.

— De ce nu joci şi tu?

Mia îşi înclină capul într-o parte şi apoi îşi loveşte uşor cotul.

Ahh, cotul! Pentru ea era călcâiul lui Ahile. Una dintre puţinele părţi ale corpului ei care, se pare, nu a fost rănită în accident, nu a fost pusă în ghips şi nici cusută sau atinsă de grefe de piele. Când a început din nou să cânte la violoncel, în încercarea aceea nebunească de a recupera timpul pierdut, a început să o doară cotul. I s-au făcut radiografii. RMN-uri. Medicii nu au găsit nimic în neregulă, i-au spus că s-ar putea să fie o lovitură urâtă sau un nerv atins şi i-au sugerat să o lase mai moale cu exersatul, lucru care a scos-o pe Mia din sărite. A spus că, dacă nu poate cânta, nu i-a mai rămas nimic. *Dar eu?* Îmi amintesc că am gândit asta, dar nu am spus-o niciodată. În orice caz, nu i-a ascultat pe medici şi a cântat chiar dacă o durea şi, fie şi-a mai revenit, fie s-a obişnuit cu durerea.

— Am încercat să îi conving pe unii colegi de la Juilliard să vină aici de câteva ori, dar nu au vrut. Nu contează, îmi spune. E locul care îmi place. E ascuns, aici, sus. Nu e nevoie să joc ca să îl apreciez.

Deci, iubitul tău din Grădina Raiului e prea pretenţios pentru restaurante soioase şi piste de bowling, nu?

Mia şi cu mine obişnuiam să mergem la bowling, uneori doar noi doi, alteori cu întreaga ei familie. Kat şi Denny fuseseră mari jucători, făcea parte din atitudinea retro a lui Denny. Chiar şi Teddy putea să lovească de 80 de puncte. *Îţi place sau nu, Mia Hall, ai ceva de vagabond în ADN, mulţumită familiei tale. Poate şi mulţumită mie.*

— Am putea juca acum, îi sugerez.

Mia zâmbeşte la oferta mea. Apoi, îşi loveşte din nou uşor cotul şi clatină din cap.

— Tu nu trebuie să joci, îi explic. O să joc eu. Poţi să te uiţi, doar ca să simţi efectul de ansamblu. Sau pot chiar să joc eu pentru amândoi. Cred că ar trebui să joci odată aici, având în vedere că e călătoria ta de bun rămas.

— Ai face asta pentru mine?

Nu-i pot ignora surprinderea din voce.

— Da, de ce nu? N-am mai jucat popice de un secol.

Nu e întru totul adevărat. Bryn şi cu mine am mers la bowling acum câteva luni, pentru un eveniment caritabil. Am plătit douăzeci de mii de dolari ca să închiriem pentru o oră un culoar, pentru o cauză nobilă şi apoi nici măcar n-am jucat; am băut şampanie, în timp ce Bryn a vorbit vrute şi nevrute. Vreau să zic: cine bea şampanie pe o pistă de bowling?

Înăuntru miroase a bere, a ceară, a hotdog şi a dezinfectant de pantofi. Aşa trebuie să miroasă o pistă de bowling. Culoarele sunt pline de grupuri de newyorkezi neobişnuit de neatrăgători, care chiar par să joace de dragul jocului. Nu se uită la noi; nici măcar o dată. Rezerv o pistă şi închiriez pentru fiecare câte o pereche de pantofi. Ai parte de tratament complet aici.

Mia e aproape zăpăcită în timp ce îi încalţă pe ai ei, făcând un pic de step în timp ce alege o bilă roz pentru doamne, de trei kilograme, pe care să o folosesc eu pentru ea.

— Ce nume folosim? întreabă Mia.

Pe vremuri, întotdeauna alegeam nume de muzicieni; ea alegea o cântăreaţă punk de şcoală veche, iar eu un muzician clasic. Joan şi Frederic. Sau Debbie şi Ludwig.

— Alege tu, îi spun, pentru că nu îmi dau seama exact cât din trecut avem voie să retrăim. Până când văd numele pe care le alege, şi atunci aproape că pic din picioare. *Kat şi Denny.*

Când îmi vede expresia, pare jenată.

— Şi lor le plăcea să joace popice, îmi explică ea în grabă, schimbând repede numele în Pat şi Lenny.

— E mai bine aşa? mă întreabă un pic prea veselă.

La două litere distanţă de morbid, gândesc. Îmi tremură mâna din nou în timp ce păşesc pe pistă cu bila roz a lui „Pat”, lucru care ar putea explica de ce am dărâmat doar opt popice. Miei nu-i pasă. Ţipă de încântare.

— La următoarea lovitura, o să câştig! strigă ea.

Apoi, îşi stăpâneşte izbucnirea şi se uită la picioare.

— Mulţumesc pentru că mi-ai închiriat pantofii. Mişto.

— Nicio problemă.

— Cum de nu te recunoaşte nimeni aici? mă întreabă.

— E chestie de context.

— Ai putea să îţi scoţi ochelarii de soare. E cam greu să vorbesc cu tine când îi porţi.

Am uitat că încă îi am pe ochi şi mă simt prost pentru asta şi, în primul rând, pentru faptul că a trebuit să îi port. Îi scot.

— Mai bine, spune Mia. Nu înţeleg de ce muzicienii clasici consideră că bowlingul e pentru mitocani. E foarte distractiv.

Nu ştiu de ce trebuie să îmi dea fiori comparaţia asta între snobii de la Juilliard şi restul lumii, dar îmi dă. Dărâm celelalte două popice ale Miei. Aclamă zgomotos.

— Ţi-a plăcut? La Juilliard? o întreb. A fost aşa cum ţi-ai imaginat?

— Nu, îmi răspunde, şi din nou am senzaţia asta ciudată de victorie. Până când detaliază:

— A fost mai mult de atât.

— Ah.

— Cu toate că n-a început aşa. A fost destul de greu la început.

— Nu e surprinzător, ştii, având în vedere toate aspectele.

— Tocmai asta a fost problema. Că am avut în vedere toate aspectele. Prea multe aspecte. Când am ajuns acolo, era ca peste tot; oamenii erau foarte atenţi. Colega mea de cameră era atât de amabilă, încât nu se putea uita la mine fără să plângă.

Tipa care exagera cu compătimirea – pe ea mi-o amintesc. Ne-am despărţit la câteva săptămâni după ce a apărut.

— Toate colegele mele de cameră erau prăpăstioase. În primul an, am schimbat de o grămadă de ori camera, apoi m-am mutat din cămin. Ştii că am locuit în unsprezece locuri diferite aici? Cred că e un fel de record.

— Consideră că ai exersat pentru când vei fi pe drum.

— Ţie îţi place să călătoreşti?

— Nu.

— Pe bune? Să ai ocazia să vezi toate ţările alea! Credeam că îţi place la nebunie să faci asta.

— Tot ce apuc să văd sunt hotelul, locul concertului şi ceaţa din provincie de pe fereastra unui autocar de turneu.

— Nu te duci niciodată să vizitezi locurile?

Trupa se duce. Merg în excursii private VIP, merg la Colosseumul din Roma înainte să fie deschis publicului şi lucruri de genul ăsta. Aş putea să mă alătur şi eu, dar ar însemna să merg cu ei, aşa că sfârşesc prin a mă ascunde în hotel.

— De obicei, nu e timp, mint. Şi ziceai că ai avut proleme cu colegele de cameră.

— Da, continuă Mia. Compătimire exagerată. Aşa era cu toată lumea, inclusiv la facultate, unde erau tot felul de agitaţi în jurul meu, când de fapt ar fi trebuit să fie invers. E un fel de ritual ca orchestra să îţi analizeze interpretarea pentru prima oară – practic, să fii criticat – în faţa tuturor. Şi li s-a întâmplat tuturor, în afară de mine. Era ca şi cum aş fi fost invizibilă. Nimeni nu îndrăznea să mă critice. Şi, crede-mă, nu era din cauză că interpretarea mea era extraordinară.

— Poate că era, spun.

Mă strecor mai aproape, îmi bag mâinile sub uscător.

— Nu. Nu era. Unul dintre cursurile pe care trebuie să le frecventezi când începi este Studiul Cvartetului de Coarde. Unul dintre profi e un tip, Lemsky. E o persoană de vază în domeniu. Rus. Imaginează-ţi toate stereotipurile de cruzime la care te poţi gândi – el e. Un omuleţ rău şi stafidit. Rupt din paginile lui Dostoievski. Tatei i-ar fi plăcut. După câteva săptămâni, mă cheamă la el în birou. De obicei, nu e un semn bun. Stă în spatele unei mese dezordonate din lemn, cu hârtii şi partituri, în teancuri înalte, şi începe să îmi povestească despre familia lui. Evrei din Ucraina, care au supravieţuit pogromurilor. Apoi, celui de-al Doilea Război Mondial. Apoi, îmi spune: „Toţi avem necazuri în viaţă. Toţi avem dureri. Facultatea te va menaja din cauza lucrurilor prin care ai trecut, dar eu sunt de părere că, dacă facem asta, accidentul de maşină putea la fel de bine să te omoare şi pe tine, fiindcă îţi vom sufoca talentul. Vrei să facem asta?” N-am ştiut ce să răspund, aşa că pur şi simplu am stat acolo. Apoi, a ţipat la mine: „Vrei? Vrei să te sufocăm?” Am reuşit să scot un „nu”, iar el zice: „Bun.” Apoi, îşi ia bagheta de dirijor şi, într-un fel, mă scoate pe uşă afară cu ea.

Mă gândesc unde mi-ar plăcea să îi înfig bagheta tipului ăla. Apuc bila şi o arunc pe pistă. Loveşte grupul de popice cu o pocnitură satisfăcătoare; popicele zboară în toate direcţiile, ca nişte omuleţi care fug din calea Godzillei.

Când mă întorc la Mia, sunt mai calm.

— Bună lovitură, spune, în acelaşi timp în care eu spun:

— Profesorul tău pare să fie un nemernic!

— E adevărat, nu e cel mai iubit. La momentul respectiv, m-am panicat, dar, privind înapoi, cred că a fost una dintre cele mai importante zile din viaţa mea, fiindcă el a fost prima persoană care pur şi simplu nu m-a menajat.

Mă întorc, bucuros că am un motiv să plec de lângă ea, ca să nu-mi poată vedea expresia. Dau drumul bilei roz pe culoar, dar nu arunc bine şi o ia la dreapta.

Dărâm şapte popice, iar celelalte trei sunt la distanţă una de cealaltă. O să mai nimeresc doar una la următoarea aruncare. Ca să echilibrez lucrurile, ratez intenţionat următoarea mea tură, doborând şase popice.

— Aşadar, câteva zile mai târziu, în orchestră, continuă Mia, *glissando-ul* meu e făcut bucăţi, fără pic de amabilitate.

Zâmbeşte, inundată de amintirile fericite ale umilirii ei.

— Nimic nu se compară cu o biciuire în public.

— Nu-i aşa!? A fost nemaipomenit. A fost, cred, cea mai bună terapie din lume.

O privesc. Cândva, „terapie” era un cuvânt interzis. Miei i se atribuise un consilier psihologic în spital şi la recuperare, dar a refuzat să mai meargă după ce s-a externat, lucru cu care eu şi Kim nu am fost de acord. Mia susţinea însă că să vorbească despre familia ei moartă, o oră pe săptămână, nu era o chestie terapeutică.

— După ce s-a întâmplat asta, parcă toţi ceilalţi din facultate s-au relaxat în preajma mea, îmi spune. Lemsky a stat călare pe mine la greu. Fără timp liber. Fără altă viaţă în afară de violoncel. Verile cântam la festivaluri. Aspen. Apoi Marlboro. Apoi, Lemsky şi Ernesto m-au obligat amândoi să particip la audiţia pentru programul „Concerte cu tineri artişti”, ceea ce era o nebunie. Comparativ cu asta, să intri la Juilliard pare floare la ureche, dar am reuşit. Şi am fost acceptată. D-aia am cântat la Carnegie în seara asta. În mod normal, tinerii de douăzeci de ani nu susţin recitaluri la Zankel Hall. Şi asta pur şi simplu mi-a deschis toate uşile. Acum am un impresar. Agenţii sunt interesaţi de mine. Şi din cauza asta Lemsky a insistat să termin facultatea mai devreme. A spus că sunt pregătită să încep să merg în turnee, deşi nu ştiu dacă are dreptate.

— Din ce am auzit în seara asta, are dreptate.

Dintr-odată, chipul ei este atât de înflăcărat, atât de tânăr, încât aproape că doare.

— Chiar crezi asta? Am avut recitaluri şi am cântat în festivaluri, dar de data asta va fi altfel. Voi fi pe

cont propriu sau cântând solo câteva seri cu o orchestră, cu un cvartet sau cu un ansamblu de muzică de cameră.

Scutură din cap.

— Uneori mă gândesc că ar trebui să îmi găsesc un loc permanent într-o orchestră, să am o continuitate. Cum ai tu cu trupa. Trebuie să fie foarte plăcut să fii mereu cu Liz, Mike şi Fitzy. Scena se schimbă, dar interpreţii rămân aceiaşi.

Mă gândesc la trupă, care acum e în avion, traversând în grabă Atlanticul – un ocean, cel mai mic dintre lucrurile care ne despart acum. Apoi, mă gândesc la Mia, la felul în care interpretase Dvořák, la ce spuneau toţi oamenii din teatru după ce părăsise scena.

— Nu, nu ar trebui să faci asta. Ar însemna să îţi iroseşti talentul.

— Acum zici că eşti Lemsky.

— Super.

Mia râde.

— Ştiu că pare dur, dar eu bănuiesc că în adâncul sufletului face asta pentru că îşi imaginează că, dacă îmi oferă o şansă în carieră, mă va ajuta să umplu un gol.

Mia se opreşte şi se întoarce cu faţa la mine, cu ochii aţintiţi asupra mea, căutând, atingând.

— Dar nu trebuie să îmi ofere o carieră. Nu asta va umple golul. Înţelegi asta, nu? Întotdeauna ai înţeles asta.

Toată mizeria acelei zile se întoarce brusc înapoi – Vanessa, şi Bryn, şi vânătorii de burtici, şi *Shuffle,* şi următoarele şaizeci şi şapte de zile în hoteluri diferite şi în tăceri penibile şi concerte cu trupa în spatele meu, oameni care nu-mi mai sunt apropiaţi.

Şi e ceva de genul: „Mia, nu înţelegi? Muzica este golul. Şi tu eşti motivul pentru care se întâmplă asta."

UNSPREZECE

Shooting Star a fost dintotdeauna o trupă care s-a condus după principiul: mai întâi sentimentele, afacerile după – aşa că nu m-am gândit prea mult la ea, nu am luat în calcul sentimentele sau resentimentele lor legate de concediul meu prelungit. M-am gândit că îmi vor înţelege absenţa fără să fie nevoie să dau explicaţii.

După ce am ieşit din confuzia mea şi am scris primele zece piese, am sunat-o pe Liz, care a organizat o cină pentru trupă. În timpul întâlnirii am stat la „Club Table" – numită aşa fiindcă Liz luase o masă oribilă din lemn, din 1970, pe care o găsise pe stradă, şi o acoperise cu fluturaşi despre formaţie şi cu aproape o mie de straturi de lac, ca să semene cu interiorul unui club. Mai întâi, mi-am cerut scuze că o luasem razna cu Mia. Apoi, mi-am scos laptopul şi le-am arătat înregistrări ale pieselor noi pe care le făcusem. Liz şi Fitzy au făcut ochii mari. Îşi plimbau furculiţa cu lasagna vegetală prin faţă şi ascultau piesă după piesă: „Bridge", „Dust", „Stitch", „Roulette", „Animate".

— Frate, credeam că încerci să renunţi, că ţi-ai luat o slujbă de rahat şi că boceşti, dar ai fost productiv, a exclamat Fitzy. Chestiile astea sunt super-tari.

Liz a încuviinţat.

— Aşa e. Şi e şi frumos. Cred că a fost o chestie cathartică, îmi spune, întinzându-se pentru a mă apuca de mână. Mi-ar plăcea să citesc versurile. Le ai în computer?

— Sunt mâzgălite pe hârtie, acasă. O să le transcriu şi ţi le trimit prin e-mail

— Acasă? Păi, aici nu e acasă? întreabă Liz. Camera ta e un muzeu neatins. De ce nu te muţi înapoi?

— Nu prea am ce să mut. Doar dacă nu mi-aţi vândut lucrurile.

— Am încercat, dar erau prea prăfuite. N-am găsit cumpărători, a spus Fitzy. Totuşi, ţi-am folosit patul pe post de cuier pentru pălării, îmi spune, aruncându-mi un zâmbet şmecher.

Făcusem greşeala să-i spun că am senzaţia că mă transform în bunicul meu decedat, cu toate superstiţiile lui ciudate, cum ar fi convingerea aprinsă că pălăriile aşezate pe pat aduc ghinion.

— Nu-ţi face griji, vom da cu tămâie, a spus Liz.

E clar că Fitzy anunţase media.

— Şi ce, asta e tot? a întrebat Mike, lovind cu unghiile în laptopul meu.

— Băi, sunt zece piese, a spus Fitzy, cu un zâmbet uriaş care lăsa să i se vadă o bucată de spanac între dinţi. Zece piese super-bune. E, practic, un album. Avem deja destule cât să intrăm în studio.

— Astea sunt doar cele pe care le-am terminat, i-am întrerupt. Mai am cel puţin încă zece în lucru. Nu ştiu ce se întâmplă, dar pur şi simplu parcă ies acum din mine, de parcă ar fi deja scrise şi înregistrate şi cineva a apăsat pe butonul *play.* O să le scot pe toate cât de repede pot.

— Supune-te muzei, a spus Liz. E o amantă capricioasă.

— Nu mă refer la piese, a zis Mike. Nici măcar nu ştim dacă va fi vreun album sau dacă o să ne mai vrea vreo casă de discuri. Am avut avântul de a merge înainte, iar el l-a omorât.

— N-a omorât nimic, a spus Liz. În primul rând, n-au trecut decât câteva luni şi, în al doilea rând, albumul *Smiling Simon* a spart topurile *indie* şi a fost difuzat de o grămadă de ori pe posturile studenţeşti de radio. Şi m-am descurcat destul de bine cu colegiile, a continuat Liz, cu interviurile şi cu toate alea, ţinând focul mocnit.

— Şi, băi, „Perfect World" chiar a trecut dincolo; se difuzează la posturile de radio prin satelit, a adăugat Fitzy. Sunt sigur că toţi tipii ăia de la A&R or să se bucure să ne vadă, şi or să se cace pe ei când vor auzi asta.

— N-ai de unde să ştii. Au tendinţele lor. Cote. Costumele pe care le vor. Ce vreau să zic e că el – m-a

împuns cu un deget – lasă balta trupa, fără niciun cuvânt, apoi se întoarce de parcă nu e mare brânză.

Mike avea dreptate, dar nu a fost ca şi cum am ţinut pe cineva pe loc.

— Uite ce e, îmi pare rău. Uneori mergem cu toţii prea departe. Puteaţi să mă înlocuiţi dacă voiaţi. V-aţi fi ales cu un chitarist nou şi cu un contract cu o casă mare de discuri.

Judecând după schimbul rapid de priviri dintre cei trei, mi-am dat seama că opţiunea asta fusese discutată, şi, cel mai probabil, Liz fusese împotrivă. Shooting Star era un aparat democratic; întotdeauna luam hotărârile împreună, dar, la urma urmei, trupa era a lui Liz. Ea fusese cea care o înfiinţase şi care mă recrutase să fiu chitarist, după ce mă văzuse cântând prin oraş. Apoi îi racolase pe Fitzy şi pe Mike, aşa că, în cele din urmă, o schimbare de personal ar fi fost alegerea ei. Poate că ăsta a fost motivul pentru care Mike începuse să aibă concerte cu un alt toboşar, sub numele de Ranch Hand.

— Mike, nu înţeleg unde vrei să ajungi cu asta, a spus Fitzy. Vrei o cutie de bomboane? Vrei ca Adam să îţi dea un buchet frumos de flori ca să îşi ceară iertare?

— Dispari, Fitz, a zis Mike.

— Îţi cumpăr flori, m-am oferit. Trandafiri galbeni. Mi se pare că simbolizează prietenia. Orice ar fi, o să fac ce mi se spune.

— E bine aşa? a continuat Fitzy. Adică, dă-o-n mă-sa, frate! Avem piesele astea uimitoare. Îmi doresc să le fi scris eu, dar le-a scris Adam. Şi-a revenit. Şi îl avem înapoi. Aşa că acum vom putea să facem din nou muzică super-tare şi să vedem unde ajungem cu asta. Şi poate, cine ştie, îl lăsăm pe puştiul nostru să se bucure din nou de viaţa. Aşa că, frate, a trecut!

* * *

S-a dovedit că îngrijorările lui Mike erau nefondate. Unele case mari de discuri, care ne curtaseră în toamnă, se răciseră faţă de noi, dar câteva erau în continuare interesate, iar când le-am trimis demo-urile pieselor care aveau să devină albumul *Collateral*

Damage, au luat-o razna şi nici nu ne-am dat seama când am semnat şi eram în studio cu Gus.

Şi, pentru o vreme, lucrurile au mers bine. Fitzy şi Liz avuseseră amândoi dreptate. Înregistrarea albumului *Collateral Damage* a fost ceva cathartic. Şi ne-am şi bucurat. Lucrul cu Gus a fost intens; a scos zgomotul din noi, ne-a spus să nu ne temem de forţa noastră brută şi am mers cu toţii pe asta. Era mişto să fim în Seattle, înregistrând şi locuind într-un apartament corporatist, simţind că suntem cei mai tari. Totul părea a fi în regulă.

Nu la mult timp după ce a ieşit albumul, a început turneul. O bătaie de cap de cinci luni, prin America de Nord, Europa şi Asia, care la început a părut a fi cel mai interesant lucru din lume. Şi, la început, chiar a fost. Dar era şi extenuant. În scurt timp, eram obosit tot timpul. Şi singur. Aveam o grămadă de timp mort în care să mi se facă dor de ea. Într-un fel, mă ascundeam în camerele mele de hotel, în spatele autocarelor de turneu. I-am îndepărtat pe toţi, chiar şi pe Liz. Mai ales pe Liz. Nu era proastă; ştia ce se întâmplă şi de ce. Nici nu era vreo floricică fragilă. Se ţinea de capul meu. Aşa că m-am ascuns în vizuină până când cred că s-a săturat să tot încerce să mă scoată de acolo.

Pe măsură ce turneul continua, albumul începuse să facă furori. Platină. Apoi dublu-platină. Concertele cu casa închisă, aşa că promoterii noştri au adăugat unele suplimentare, ca să răspundă cererilor. Veneau de peste tot oferte de comercializare. Tricouri, şepci, postere, stickere cu Shooting Star, chiar şi un telescop Shooting Star, ediţie specială. Dintr-odată, presa era călare pe noi. Interviuri tot timpul, ceea ce a fost flatant la început. Oamenilor le păsa de noi suficient cât să citească tot ce aveam de spus.

A început însă să se întâmple o chestie ciudată la interviuri. Reporterul aşeza trupa împreună, punea câteva întrebări superficiale pentru noi toţi, apoi întorcea microfonul sau camera de filmat spre mine. Iar eu încercam să le îndrept spre restul trupei. Atunci au început reporterii să solicite interviuri numai cu mine, cerere pe care am refuzat-o constant, până când,

dintr-odată, a devenit imposibil pentru noi să mai dăm interviuri altfel.

Cam la patru luni de când începuse turneul, eram în Roma. Revista *Rolling Stone* trimisese un reporter să stea câteva zile cu noi. Într-o seară, după un concert, închideam barul hotelului. Era o atmosferă destul de veselă, ne relaxam, beam *grappa*[3]. După o vreme, reporterul începe să ne bombardeze cu întrebări grele. Toate adresate mie. Adică, eram vreo doisprezece acolo – eu, Liz, Fitzy, Mike, Aldous, câţiva tehnicieni, câţiva fani – dar tipul ăsta se purta de parcă aş fi fost singura persoană din încăpere.

„Adam, consideri că albumul *Collateral Damage* are o singură poveste? Dacă da, ne poţi da detalii?” „Adam, crezi că albumul acesta reprezintă creşterea ta în calitate de compozitor?” „Adam, ai menţionat în alte interviuri că nu vrei să mergi pe cărarea întunecată a unei vedete rock, dar cum reuşeşti să nu te sufoci cu propriul fum?”

Mike pur şi simplu a clacat.

— Ai furat trupa! a ţipat la mine, ca şi cum am fi fost numai noi doi în încăpere, de parcă nu ar fi fost şi un reporter acolo. Ăsta nu e numai spectacolul lui Adam Wilde, să ştii! Suntem o trupă! O unitate. Suntem patru. Sau ai uitat asta când mergeai pe „cărarea întunecată a vedetei rock”?

Mike s-a întors către reporter.

— Vrei să ştii despre ilustrul Adam Wilde? Am nişte detalii speciale. Cum ar fi faptul că vedeta noastră rock, aici de faţă, trebuie să facă un căcat de voodoo nebunesc înainte de fiecare concert şi este atât de divă, încât dacă fluieri în culise înainte de spectacol face o criză de nervi, fiindcă aduce ghinion…

— Ajunge, Mike! l-a întrerupt Liz brusc. Toţi artiştii au ritualurile lor.

Între timp, reporterul mâzgălea ceva, hrănindu-se cu toate astea, până când Aldous a spus, cu diplomaţie, că toată lumea e obosită şi i-a gonit pe toţi ceilalţi din bar, în afară de trupă, şi a încercat să ne facă pe mine şi pe Mike să ne împăcăm. Însă Mike a dezlănţuit runda a doua de insulte, spunându-mi că am devenit un nenorocit care vrea să fie în centrul atenţiei. M-am

uitat la Liz, aşteptând să îmi sară din nou în apărare, dar se holba, concentrată, la băutura ei. Aşa că m-am întors către Fitzy, dar acesta pur şi simplu a scuturat din cap.

— N-am crezut niciodată că o să fiu eu cel care spune asta, dar maturizaţi-vă, amândoi.

Apoi, a plecat.

M-am uitat, implorând-o, la Liz. Părea înţelegătoare, dar obosită.

— Mike, ai întrecut măsura, i-a spus pe un ton impasibil.

Apoi, s-a întors spre mine şi a clătinat din cap.

— Dar, Adam, pe bune. Trebuie să încerci să vezi lucrurile din perspectiva lui. Din perspectiva noastră, a tuturor. E greu să îţi placă tot ce se întâmplă, în special când te-ai îndepărtat de noi. Înţeleg de ce ai făcut-o, dar asta nu simplifică lucrurile.

Toţi erau împotriva mea. Am ridicat mâinile, în semn de predare. Am ieşit alergând din bar şi, ciudat, aproape că plângeam. În hol, un model italian, pe nume Rafaella, care stătuse cu noi, aştepta un taxi. A zâmbit când m-a văzut. Când i-a venit taxiul, a făcut un gest din cap, invitându-mă înăuntru. Şi m-am dus. A doua zi, m-am cazat la un alt hotel decât trupa.

Povestea a ajuns pe site-ul *Rollingstone.com* aproape imediat, şi în presa de scandal câteva zile mai târziu. Casa noastră de discuri a intrat în panică, la fel şi promoterii turneului, toţi avertizându-ne că o să plătim cu vârf şi îndesat dacă nu ne vom onora angajamentele. Aldous s-a transformat în mediator profesionist, vorbind cu mine şi cu Mike. A fost inutil. Ideea lui genială, o moştenire care continuă până astăzi, e chestia pe care Fitzy o numeşte „Divorţul”. Eu voi continua să stau la un hotel pentru restul turneului, iar restul trupei la altul. Publiciştii noştri au decis că era mai sigur ca eu şi Mike să dăm interviuri separate, aşa că acum, de obicei, reporterii vorbesc cu mine singur. Da, schimbările astea au ajutat o grămadă!

Când m-am întors din turneul pentru *Collaleral Damage,* aproape că am părăsit trupa. M-am mutat din casa pe care o împărţeam cu Fitzy în Portland şi mi-

am luat propria locuinţă. I-am evitat. Eram furios, dar şi ruşinat. Nu eram sigur cum, dar era clar că stricasem totul. Aş fi putut să las lucrurile să se termine aşa, dar Liz a trecut într-o după-amiază pe la noua mea casă şi m-a rugat să îmi iau o pauză de câteva luni şi să văd cum mă simt.

— Oricine ar lua-o un pic razna după anii ăştia doi prin care am trecut, mai ales după tot ce ţi s-a întâmplat, mi-a spus, ceea ce a fost cam tot ce am vorbit referitor la Mia.

— Nu-ţi cer să schimbi ceva. Te rog numai să nu faci nimic şi să vezi cum te simţi după câteva luni.

Apoi, albumul a început să câştige toate premiile alea, am cunoscut-o pe Bryn, m-am mutat în L.A. şi nu a mai trebuit să am prea mult de-a face cu ei, aşa că am sfârşit prin a o lua de la capăt.

Bryn e singura persoană care ştie cât de aproape de limită m-a adus turneul ăla şi cât de mult mă înspăimânta cel care urma. „Dă-le papucii”, e soluţia ei. Crede că am un fel de complex de vinovăţie care vine din originile mele umile şi aşa mai departe şi că din cauza asta nu vreau să urmez o carieră solo.

— Uite ce e, înţeleg, E greu să accepţi că tu meriţi laudele, dar aşa este. Tu scrii toate piesele şi cea mai mare parte a muzicii şi din cauza asta primeşti toată atenţia, îmi spune. Tu eşti cel talentat! Nu eşti numai un chip frumos. Dacă ar fi un film, tu ai fi vedeta de douăzeci de milioane de dolari, iar ei ar fi figuraţia, însă totul se împarte egal între voi, îmi spune. Nu ai nevoie de ei. Mai ales cu toată mâhnirea asta pe care ţi-o provoacă.

Dar nu e vorba despre bani. N-a fost niciodată. O carieră solo nu prea mi se pare o soluţie. Ar însemna să sar din lac în puţ. Şi ar trebui să fac faţă în continuare turneelor, iar gândul ăsta mă face să îmi fie rău.

— De ce nu îl suni pe dr. Weisbluth? mi-a sugerat Bryn la telefon când m-a sunat din Toronto, unde îşi termina cel mai recent film.

Weisbluth este psihofarmacologul cu care îmi făcuse lipeala casa de discuri câteva luni mai devreme.

— Vezi dacă poate să îţi dea ceva un pic mai puternic. Şi, când te întorci, trebuie să avem o discuţie serioasă cu Brooke despre cariera ta solo. Dar trebuie să mergi în turneu. Dacă nu faci asta, îţi strici reputaţia.

Sunt chestii mai nasoale decât reputaţia pe care le poţi strica, nu-i aşa? Asta am gândit, dar n-am spus-o. L-am sunat pe Weisbluth, mi-a mai dat nişte reţete şi m-am întărit pentru turneu. Cred că Bryn a înţeles, la fel cum şi eu am înţeles, la fel cum au înţeles toţi cei care mă cunoşteau, că, în ciuda reputaţiei de băiat rău, Adam Wilde face ce i se spune.

DOISPREZECE

În locul în care ar trebui să-mi bată inima,
e o bucată de plumb,
Medicul spune că e prea periculos s-o scoată,
Mai bine o laşi în pace.
Corpul a crescut la loc în jurul ei, un miracol, fie lăudat!
Acum, ce bine ar fi să pot trece de control în aeroport!
„BULLET”
***COLLATERAL DAMAGE,* PIESA 12**

Mia nu îmi spune care este destinaţia următoare. Spune că, având în vedere că e excursia ei secretă în New York, ar trebui să fie un secret, apoi mă scoate afară din Autoritatea Portuară şi coborâm, şi tot coborâm, printr-un labirint de tunele subterane.

Iar eu o urmez. Chiar dacă nu îmi plac secretele, chiar dacă cred că între mine şi Mia sunt destule secrete în momentul ăsta şi chiar dacă metroul este culmea tuturor temerilor mele. Spaţii închise. O mulţime de oameni. Nicio ieşire. Îi spun asta, cumva, dar îmi întoarce tot ceea ce am spus mai devreme, pe pista de bowling, despre context.

— Cine se aşteaptă ca Adam Wilde să fie în metrou la ora trei noaptea? Fără escortă? Îmi aruncă un zâmbet amuzat. Şi, în plus, ar trebui să fie mort la ora asta, iar în New Yorkul meu iau metroul mereu.

Când ajungem la staţia Times Square, locul e atât de aglomerat, încât parcă ar fi ora cinci după-amiaza, într-o joi. Semnalul meu de alarmă începe să sune. Din ce în ce mai puternic când ajungem pe peronul înţesat de lume. Înţepenesc şi mă retrag spre un stâlp. Mia îmi aruncă o privire.

— E o idee proastă, mormăi, dar grijile îmi sunt spulberate de trenul care se apropie.

— Trenurile nu vin des noaptea, deci probabil toată lumea aşteaptă de ceva vreme, strigă Mia ca să

acopere huruitul. Dar uite că vine unul acum. Aşa că, vezi? Totul e în regulă.

Când ne urcăm în trenul N, amândoi vedem că Mia s-a înşelat. Vagonul e plin de oameni. Sunt beţi. Simt senzaţia de mâncărime a privirilor aţintite asupra mea. Ştiu că nu mai am pastile, dar am nevoie de o ţigară. Acum. Îmi caut pachetul.

— Nu ai voie să fumezi în metrou, îmi şopteşte Mia.

— Trebuie.

— E ilegal.

— Nu-mi pasa. Dacă mă arestează, măcar voi fi în siguranţă, în custodia poliţiei.

Dintr-odată, se aprinde.

— Dacă scopul e să nu atragi atenţia asupra ta, nu crezi că probabil e total greşit să aprinzi o ţigară?

Mă trage într-un colţ.

— E în regulă, îmi spune blând şi aproape mă aştept să îmi mângâie gâtul, aşa cum o făcea când deveneam tensionat. Stăm aici. Dacă nu se eliberează până la Thirtyforth Street, coborâm.

La Thirtyforth coboară, într-adevăr, o grămadă de oameni şi mă simt un pic mai bine.

La Fourteenth coboară şi mai mulţi. Apoi, la Canal Street, vagonul se umple brusc cu o mulţime de hipsteri. Mă duc în capătul trenului, lângă cabina conductorului, astfel încât să fiu cu spatele la călători.

Pentru majoritatea oamenilor e greu să înţeleagă cât de panicat devin în preajma mulţimilor mari, în spaţii mici. Cred că şi mie mi-ar fi fost greu să înţeleg acum trei ani. Dar eu, cel de atunci, nu am avut niciodată experienţa de a-mi vedea de treabă într-un magazin mic de discuri din Minneapolis şi să mă trezesc că mă recunoaşte un tip şi îmi strigă numele; e ca şi cum te-ai uita la boabele de popcorn în ulei încins: mai întâi unul, apoi altul, apoi o explozie, până când toţi aceşti pierde-vară liniştiţi ai magazinelor de discuri devin dintr-odată o gloată, înconjurându-mă, apoi abordându-mă. Nu puteam respira. Nu mă puteam mişca.

E aiurea, fiindcă mie îmi plac fanii atunci când îi întâlnesc individual, chiar îmi plac. Dar adună-i într-

un grup şi instinctul ăsta de furnicar preia controlul şi par să uite că eşti un simplu muritor: în carne şi oase, vulnerabil un om care poate fi rănit şi speriat.

Dar se pare că suntem în regulă aici, în colţ. Până când fac greşeala fatală de a face o ultimă verificare peste umăr, ca să mă asigur că nu se uită nimeni la mine. În fracţiunea aia mică de secundă, se întâmplă. Surprind privirea cuiva. Simt cum recunoaşterea se aprinde ca un băţ de chibrit. Aproape că simt mirosul de fosfor în aer. Apoi, totul pare că se desfăşoară în relanti. Mai întâi, aud. Totul devine nefiresc de tăcut. Apoi, un murmur încet, pe măsură ce vestea circulă. Îmi aud numele, în şoapte tot mai ridicate, circulând în trenul zgomotos. Îi văd cum îşi dau coate. Cum îşi caută telefoanele, se apucă de genţi, forţe adunate, picioare târşâindu-se. Nimic din toate astea nu durează mai mult de câteva secunde, dar întotdeauna e chinuitor, ca momentele în care se îndreaptă primul pumn spre tine, dar încă nu te-a ajuns. Un tip cu barbă se pregăteşte să se ridice de pe locul lui, deschizând gura pentru a mă striga. Ştiu că nu îmi vrea răul, dar îndată ce mă dă de gol, întregul tren va sări pe mine. Treizeci de secunde până când se dezlănţuie iadul.

O apuc pe Mia de braţ şi o trag repede.

— Aaaau!

Se deschid uşile dintre vagoane şi ne mutăm în faţă.

— Ce faci? mă întreabă, agitându-se în spatele meu.

N-o ascult. O trag în celălalt vagon, apoi în următorul, până când trenul încetineşte şi ajunge în staţie; apoi, o târăsc afară pe peron, urcăm scările, câte două trepte deodată, în timp ce o parte din mintea mea mă avertizează vag că sunt prea dur, iar cealaltă nu dă doi bani. Odată ce am ajuns sus, pe stradă, o trag după mine încă vreo câteva clădiri, până când sunt sigur că nu ne urmăreşte nimeni. Apoi, mă opresc.

— Vrei să ne omori pe amândoi!? ţipă ea.

Simt cum mă trăsneşte un sentiment de vinovăţie, dar i-l arunc înapoi.

— Dar tu? Vrei să fiu atacat de o gloată?

Mă uit în jos şi îmi dau seama că încă o ţin de mână. Se uită şi ea. Îi dau drumul.

— Ce gloată, Adam? mă întreabă blând.

Acum vorbeşte cu mine de parcă aş fi nebun. La fel cum îmi vorbeşte Aldous când am unul dintre atacurile mele de panică. Măcar Aldous nu m-ar acuza niciodată că îmi imaginez un atac al fanilor. A văzut întâmplându-se asta de prea multe ori.

— Am fost recunoscut, mormăi eu, îndepărtându-mă de ea.

Mia ezită o secundă, apoi se grăbeşte, ca să mă prindă din urmă.

— Nu ştia nimeni că tu eşti.

Ignoranţa ei – luxul acelei ignoranţei

— Tot vagonul ştia că sunt eu.

— Ce tot vorbeşti, Adam?

— Ce tot vorbesc? Spun că sunt fotografi care se campează în faţa casei mele. Spun că nu am mai fost să îmi cumpăr discuri de aproape doi ani. Spun că nu pot să mă plimb fără să mă simt ca o căprioară în prima zi a sezonului de vânătoare. Spun că, de fiecare dată când răcesc, în revistele de scandal se scrie că, de fapt, am obiceiul să prizez cocaină.

O privesc în umbrele oraşului adormit, cu părul care îi cade pe obraji, şi văd că încearcă să îşi dea seama dacă mi-am pierdut cumpătul. Trebuie să îmi stăpânesc dorinţa de a o lua de umeri şi de a o izbi de o clădire cu obloanele trase, până când simţim vibraţiile răsunând în amândoi. Fiindcă, dintr-odată, vreau să îi aud oasele trosnind. Vreau să îi simt moliciunea cărnii, să îi aud geamătul în timp ce îmi împing pelvisul în ea. Vreau să îi dau capul pe spate, până îi văd gâtul. Vreau să îmi trec repede mâna prin părul ei, până când o las fără suflare. Vreau să o fac să plângă, apoi să îi ling lacrimile. Şi vreau să îmi duc gura spre a ei, să o devorez de vie, să îi transmit toate lucrurile pe care nu le poate înţelege.

— Astea-s nişte prostii! Şi, oricum, unde naibii mă duci?

Adrenalina care circulă prin mine îmi transformă vocea într-un mârâit. Mia pare luata prin surprindere.

— Ţi-am spus, te duc să vânăm locurile mele secrete din New York,

— Da, ei bine, mi-a cam trecut de secrete. Te deranjează dacă îmi spui unde mergem? Chiar e aşa de

al dracului de mult ce îţi cer?

— Doamne, Adam, când ai devenit aşa un…

Egocentrist? Dobitoc? Narcisist? Aş putea umple spaţiile cu un milion de cuvinte. Toate au mai fost spuse.

— …tip? încheie Mia.

Pentru o secundă, aproape că îmi vine să râd. Tip? Asta e tot ce poate? Îmi aminteşte de povestea pe care o spuneau părinţii mei despre mine, că, atunci când eram mic şi mă supăram, deveneam foarte agitat şi îi înjuram, spunând „Ce, ce, ce, ce… trombon!” de parcă ar fi fost cel mai nasol lucru din lume.

Apoi, îmi amintesc altceva, o discuţie veche pe care am avut-o cu Mia într-o noapte, târziu. Ea şi Kim aveau obiceiul de a eticheta totul în categorii opuse, iar Mia proclama întotdeauna una nouă. Într-o zi mi-a spus că au hotărât că genul meu e împărţit în două grămezi ordonate – Bărbaţi şi Tipi. Practic, toţi sfinţii lumii: Bărbaţii. Nemernicii, jucătorii, pasionaţii de concursuri de tricouri umede? Ăia erau Tipii. Pe vremea aia, eu eram Bărbat.

Deci, acum sunt un Tip? Un Tip! Îmi las jignirea să se vadă pentru jumătate de secundă. Mia se uită la mine, confuză, dar nu îşi aminteşte nimic.

Cine zice că trecutul nu e mort, nu a înţeles nimic. Viitorul e deja mort, deja epuizat. Toată seara asta a fost o greşeală. N-o să mă lase să dau timpul înapoi, sau să repar greşelile pe care le-am comis. Sau promisiunile pe care le-am făcut. Sau să o am înapoi. Sau să mă am înapoi.

Ceva s-a schimbat pe chipul Miei. S-a declanşat un soi de recunoaştere, fiindcă îmi dă explicaţii. M-a numit tip pentru că tipii trebuie întotdeauna să cunoască planul, traseul, şi că mă duce pe feribotul Staten Island, care nu este tocmai un secret, dar e ceva ce fac doar puţini dintre locuitorii Manhattanului, ceea ce e păcat pentru că e o privelişte minunată a Statuii Libertăţii şi, pe lângă asta, feribotul e gratuit şi nimic nu e gratuit în New York, dar dacă mă îngrijorează mulţimile, putem să o lăsăm baltă, dar poate aruncăm totuşi o privire, iar dacă nu e gol – şi ea e destul de sigură că va fi la ora asta din noapte – putem să

coborâm înainte să plece. Şi habar n-am dacă îşi aminteşte sau nu discuţia aia despre diferenţa dintre Bărbat şi Tip, dar nu mai contează, fiindcă are dreptate. Chiar sunt un Tip acum. Îmi amintesc cu exactitate seara în care m-am transformat într-unul.

TREISPREZECE

Fanele au început să apară imediat. Sau poate că fuseseră mereu acolo şi nu observasem eu, dar, imediat ce am început turneul, mişunau ca păsările colibri care îşi afundă ciocul în florile de primăvară.

Unul dintre primele lucruri pe care le-am făcut după ce am semnat contractul cu casa de discuri a fost să îl angajăm pe Aldous ca impresar. *Collateral Damage* trebuia să apară în septembrie, iar casa de discuri planificase un turneu simplu la sfârşitul toamnei, dar Aldous avea alte idei.

— Trebuie să vă recăpătaţi echilibrul, a spus el când am terminat de mixat albumul. Trebuie să porniţi la drum din nou.

Aşa că, imediat ce a fost lansat albumul, Aldous ne-a rezervat o serie de zece date de turneu pe toată Coasta de Vest, în cluburi în care mai cântaserăm şi înainte, ca să ne reconectăm cu fanii – sau ca să le amintim că existăm în continuare – şi să ne obişnuim din nou cu apariţiile în faţa unui public.

Casa de discuri ne-a închiriat o dubiţă Econoline, drăguţă, prevăzută în spate cu un pat, şi o rulotă care să ne transporte instrumentele, dar, în afară de asta, când am pornit la drum, nu părea atât de diferit de concertele pe care le avuseserăm întotdeauna.

A fost cu totul altfel.

În primul rând, imediat şi nu ştiu din ce motiv, „Animate” a urcat în topuri, devenind un hit. Chiar şi pe parcursul turneului, vreme de două săptămâni, avântul era tot mai mare, se putea simţi în fiecare concert pe care îl aveam. Am trecut de la concerte cu mult public, la săli arhipline, la bilete epuizate, la cozi până după colţ, la apariţia pompierilor. Toate astea în decursul a două săptămâni.

Şi energia! Era ca un fir viu, de parcă toţi cei prezenţi la spectacol ştiau că suntem chiar acolo, la limită, şi voiau să facă parte din asta, să facă parte din istoria noastră. Era ca şi cum am fi fost cu toţii

implicaţi în secretul ăsta. Poate din cauza asta au fost cele mai bune, cele mai nebuneşti, cele mai vibrante concerte pe care le-am avut vreodată; săream în public de o grămadă de ori şi oamenii ţipau pe melodiile noastre, chiar dacă nimeni nu auzise niciuna dintre piesele noastre noi. Mă simţeam destul de bine, destul de reabilitat, fiindcă, chiar dacă era o chestie de noroc pur, faptul că lucrurile luaseră întorsătura asta, până la urmă nu stricasem meciurile trupei.

Admiratoarele pur şi simplu păreau să facă parte din valul ăsta de energie, din creşterea asta continuă a fanilor. La început, nici măcar nu mă gândeam la ele ca la nişte fane înfocate, fiindcă pe multe le ştiam vag de pe la concerte. Numai că, dacă înainte erau prietenoase, acum flirtau cu neruşinare. După unul dintre primele noastre spectacole din San Francisco, o hipsteriţă pe nume Viv, pe care o ştiam de câţiva ani, a venit în culise. Avea părul negru, strălucitor şi braţele subţiri, acoperite de o grămadă de tatuaje. M-a îmbrăţişat tare şi m-a sărutat pe gură. A stat lângă mine toată noaptea, cu mâna pe spatele meu.

Pe vremea aia, nu mi-o mai trăsesem de mai bine de un an. Mia şi cu mine, mă rog, ea fusese în spital, apoi la recuperare, şi chiar dacă nu ar fi fost plină de copci, ghipsuri şi bandaje, tot nu ar fi existat nicio şansă. Toate fanteziile alea cu băile sexy cu buretele în spital sunt o glumă; nu e niciun loc care să îţi taie cheful mai mult decât un spital. Chiar şi simplul miros este de putred – opusul dorinţei.

Când s-a întors acasă, Mia a stat într-o cameră de la parter, care fusese camera de cusut a bunicii ei, pe care noi o transformaserăm în dormitor pentru ea. Eu dormeam pe o canapea din apropiere, în sufragerie. Erau camere libere la etajul al doilea, dar Mia, care încă mergea sprijinindu-se în baston, nu se descurca la început cu scările, iar eu nu voiam să fiu atât de departe de ea.

Chiar dacă îmi petreceam, toate nopţile la Mia, nu m-am mutat niciodată cu totul din House of Rock, iar într-o noapte, la câteva luni după ce se întorsese la bunicii ei, a sugerat să mergem acolo. După cina cu Liz şi Sarah, Mia m-a tras în cameră. În clipa în care s-

a închis uşa în urma noastră, a sărit pe mine, sărutându-mă cu gura larg deschisă, de parcă ar fi vrut să mă înghită cu totul. La început, am fost luat prin surprindere, am fost speriat de pasiunea asta subită, îngrijorat că are să îi facă rău, şi, de asemenea, nu prea voiam să mă uit la cicatricea roşie şi aspră de pe coapsa ei, de unde îi fusese luată piele pentru grefă, sau să mă lovesc de semnul care arăta ca pielea de şarpe, de pe celălalt picior, deşi pe ăsta îl ţinea acoperit cu un bandaj elastic. Totuşi, pe măsură ce mă săruta, corpul meu a început să îi răspundă şi, odată cu el, mintea şi-a luat zborul. Ne-am întins pe salteaua mea. Dar apoi, imediat ce atmosfera începuse să se încingă, a început să plângă. Nu mi-am dat seama imediat, fiindcă micile ei suspine semănau cu gemetele uşoare pe care le scosese cu doar câteva momente mai devreme. Curând, au crescut însă în intensitate, ceva îngrozitor şi animalic, care venea din adâncul ei. Am întrebat dacă am rănit-o, dar mi-a spus că nu e vorba despre asta şi m-a rugat să ies din cameră. Când a ieşit şi ea, complet îmbrăcată, a cerut să meargă acasă.

După asta, a mai încercat încă o dată să iniţieze lucrurile. Într-o noapte de vară, cu doar câteva săptămâni înainte să plece la Juilliard, bunicii ei se duseseră să o viziteze pe mătuşa ci, Diane, astfel încât casa era numai a noastră toată noaptea, iar Mia a sugerat să dormim într-unul dintre dormitoarele de la etaj, din moment ce scările deja nu mai erau o problemă pentru ea. Era foarte cald. Am deschis ferestrele, am dat la o parte pătura veche şi tocmai ne băgaserăm sub cearceaf. Îmi amintesc că mă simţeam total stângaci că împărţeam acelaşi pat cu ea, după atâta timp. Aşa că am luat o carte pentru mine şi am aşezat un teanc de perne pe care Mia să îşi rezeme piciorul, aşa cum îi plăcea să facă noaptea.

— Nu sunt gata să dorm, mi-a spus, plimbându-şi degetul pe braţul meu gol.

S-a aplecat să mă sărute. Nu sărutul ăla obişnuit, sec şi grăbit, ci unul adânc, bogat, căutător. Am început să o sărut şi eu. Apoi mi-am amintit însă de noaptea aceea de la House of Rock, de sunetul bocetului ei

animalic, de teama din ochii ei când a ieşit din dormitor. În niciun caz nu aveam de gând s-o arunc din nou în gaura aia de vierme. În niciun caz nu aveam de gând să mă adâncesc eu din nou în gaura aia de vierme.

* * *

Cu toate astea, în noaptea aceea din San Francisco, cu mâna lui Viv care se juca pe spatele meu, abia aşteptam să o fac. Am petrecut noaptea cu ea, în apartamentul ei, iar a doua zi a venit cu mine la micul dejun cu trupa, înainte să pornim spre următoarea noastră destinaţie.

— Sună-mă data viitoare când eşti în oraş, mi-a şoptit la ureche când ne-am despărţit.

— Ţi-ai revenit, omule, mi-a spus Fitzy, bătând palma cu mine, în timp ce mergeam cu dubiţa către sud.

— Da, felicitări, mi-a spus Liz, un pic tristă. Numai nu pune sare pe rană.

Sarah terminase recent facultatea de drept şi lucra la o organizaţie pentru drepturile omului. Nu mai lăsa totul baltă ca să o însoţească pe Liz în turnee.

— Doar fiindcă tu şi cu Mikey sunteţi legaţi la cap, nu veniţi să vă plângeţi la noi, a spus Fitzy. Când suntem în turneu, ne jucăm, nu-i aşa, Wilde Man?

— Wilde Man? a întrebat Liz. Aşa o să fie de acum încolo?

— Nu, i-am răspuns.

— Hei, dacă numele i se potriveşte… a spus Fitzy. Bine că am trecut pe la farmacie şi am luat o cutie de prezervative înainte să plecăm.

În L.A. mă aştepta o altă fată. În San Diego, o alta. Dar nimic din toate astea nu mi se părea respingător. Ellie, fata din L.A., era o prietenă veche, iar Laina, cea din San Diego, era studentă la master – deşteaptă, sexy şi mai în vârstă decât mine. Nimeni nu îşi făcea iluzii că aventurile astea ar fi dus la vreo mare poveste de dragoste.

Abia la penultimul spectacol am cunoscut o tipă al cărui nume nu l-am reţinut niciodată. Am observat-o de pe scenă. Şi-a fixat privirea asupra mea pe parcursul întregului concert şi nu s-a oprit din holbat.

Mă făcea să mă simt ciudat, dar mă şi aţâţa. Practic, mă dezbrăca din priviri. N-aveai cum să nu te simţi puternic şi excitat; mă simţeam bine ştiind că sunt atât de evident dorit, din nou.

După spectacol, casa de discuri a dat pentru noi o petrecere cu ocazia lansării CD-ului, la care se intra numai pe bază de invitaţie. Nu mă aşteptam să o văd acolo. Totuşi, după câteva ore am văzut-o venind spre mine cu paşi mari, într-o ţinută care era pe jumătate de târfă, pe jumătate de supermodel: fusta cu crăpătură până acolo şi bocanci care ar fi putut înlocui echipamentul militar. A venit cu paşi apăsaţi direct spre mine şi m-a anunţat, pe un ton nu foarte silenţios:

— Am venit tocmai din Anglia ca să ţi-o trag. Cu asta, m-a apucat de mână şi m-a condus pe uşă afară, către camera ei de hotel.

A doua zi, de dimineaţă a fost ciudat, cum nu mai fusese nicio altă dimineaţă de după. M-am dus jenat spre baie, m-am îmbrăcat repede şi am încercat să mă strecor afară, dar ea era acolo, cu bagajele făcute şi gata de plecare.

— Ce faci? am întrebat-o.

— Vin cu tine! mi-a răspuns, de parcă ar fi fost evident.

— Unde vii cu mine?

— În Portland, iubire.

Acolo aveam ultimul concert şi era un fel de întoarcere acasă, fiindcă ne stabileam cu toţii acolo, acum. Dar nu în aceeaşi casă, ca la House of Rock. Liz şi Sarah îşi luau casa lor, Mike se muta cu iubita lui. Iar Fitzy şi cu mine închiriam împreună o casă, dar rămâneam cu toţii în aceeaşi zonă, la o distanţă de mers pe jos unul de celălalt şi de spaţiul de repetiţie pe care îl închiriaserăm.

— Dar suntem cu dubiţa, nu cu autocarul de turneu, i-am spus, privindu-mi bascheţii. Iar în Portland avem ultimul spectacol, o chestie, cum ar veni, cu prietenii şi familia. Nu ar trebui să vii.

Şi nu eşti iubirea mea.

S-a încruntat, iar eu am ieşit trântind uşa, gândindu-mă că asta fusese tot. Când am ajuns însă în Portland pentru probele de sunet, era acolo, aşteptându-mă în

Satyricon. I-am spus să plece, nu prea frumos. Ceva de genul: *Există o denumire pentru asta şi se cheamă hărţuire.* Am fost un nemernic, ştiu, dar eram obosit. O rugasem să nu vină. Şi mă speria îngrozitor. Nu numai ea. Patru fete în două săptămâni – mă scotea din sărite. Simţeam nevoia să fiu singur.

— Ia mai du-te-n mă-ta, Adam. Nici măcar nu eşti încă vedetă rock, aşa că nu te mai purta ca un labagiu încrezut. Şi nici măcar n-ai fost atât de bun.

Asta a urlat în faţa tuturor.

Aşa că i-am pus pe tehnicieni să o dea afară. A plecat, urlând insulte despre mine, despre abilităţile mele sexuale, despre orgoliul meu.

— Cu adevărat un Wilde Man, a spus Liz, ridicând din sprâncene.

— Da, am răspuns, simţindu-mă opusul unui bărbat sălbatic, vrând, de fapt, să mă strecor într-o cameră şi să mă ascund. Nu ştiam încă, dar odată ce avea să înceapă adevăratul turneu – cel în care ne-a trimis casa de discuri după ce albumul a urcat în topuri, o trudă de cinci luni de concerte cu casa închisă şi fane din belşug – tot ce aveam să îmi doresc era să mă ascund. Judecând după tendinţele mele de izolare, te-ai gândi că am învăţat să mă feresc de afecţiunea gratuită care mi se oferea atât de constant dar, după spectacole, tânjeam după o legătură. Tânjeam după piele, după gustul transpiraţiei unei alte femei. Dacă nu putea fi al ei, ei bine, mergea oricine… pentru câteva ore. Dar am învăţat o lecţie – fără musafiri peste noapte.

Aşa că, noaptea aia din Seattle a fost, probabil, prima oară când am devenit un tip. Dar nu şi ultima.

PAISPREZECE

Bau-bau doarme pe partea ta de pat,
Şi-mi şopteşte în ureche: mai bine să fii mort.
Îmi umple visele cu sirene şi lumini de regret,
Mă sărută blând când mă trezesc transpirat.
„BOO!”
***COLLATERAL DAMAGE,* PIESA 3**

Mă duc totuşi cu Mia la feribot. Pe bune, ce altceva să fac? O criză de nervi, pentru că nu a ţinut un catalog actualizat al fiecărei discuţii pe care am avut-o? *Se cheamă să mergi mai departe.*

Şi are dreptate că feribotul e mort. La patru şi jumătate dimineaţa nu sunt foarte multe cereri pentru Staten Island. Sunt probabil vreo doisprezece oameni împrăştiaţi pe puntea de jos. Trei haimanale nocturne stau tolănite pe o banchetă, recapitulând seara, dar, când trecem pe lângă ei, una dintre fete îşi ridică fruntea şi se uită la mine. Apoi, îşi întreabă prietenul:

— Băi, ăla e Adam Wilde?

Prietenul ei râde.

— Îhî. Şi lângă el e Britney Spears. Ce dracu’ să caute Adam Wilde pe feribotul de Staten Island?

Aceeaşi întrebare mi-o pun şi eu.

Se pare însă că asta e una dintre chestiile pe care le face Mia, iar asta e călătoria în care îşi ia rămas bun de la New York, chiar dacă în realitate nu pleacă. Aşa că o urmez la etaj, la prova, lângă balustradă.

În timp ce ne îndepărtăm de New York, linia orizontului se retrage în spatele nostru, iar râul Hudson se deschide de o parte şi de cealaltă a portului. E linişte aici, pe apă, nu se aude nimic, doar o pereche de pescăruşi, plini de speranţă, care zboară în urma noastră, ţipând după mâncare, probabil, sau poate doar după o companie de-o noapte. În ciuda firii mele, încep să mă relaxez.

După câteva minute ajungem aproape de Statuia Libertăţii. E luminată noaptea, iar torţa îi e şi ea

aprinsă, de parcă ar fi într-adevăr o flacără acolo, întâmpinând mulţimea îngrămădită.

Hei, doamnă, aici sunt!

N-am fost niciodată la Statuia Libertăţii. Prea multă aglomeraţie. Aldous m-a invitat odată într-un tur privat cu elicopterul, dar eu nu mă urc în aşa ceva. Dar acum, că sunt aici, înţeleg de ce e pe lista Miei. În fotografii, statuia pare întotdeauna destul de severă, hotărâtă, dar de aproape e mai blândă. Are o anumită expresie pe chip, de parcă ar şti ceva ce tu nu ştii.

— Zâmbeşti, îmi spune Mia.

Îmi dau seama că aşa e. Poate fiindcă mi s-a oferit un permis special de a face ceva ce credeam că e interzis. Sau poate că expresia statuii e contagioasă.

— E drăguţă, spune Mia. N-am mai văzut-o de ceva timp.

— E ciudat, îi răspund, fiindcă tocmai mă gândeam la ea. Fac un semn către statuie. E ca şi cum ar avea un secret. Secretul vieţii.

Mia îşi ridică privirea.

— Da. Înţeleg ce vrei să spui.

Oftez adânc.

— Chiar mi-ar prinde bine şi mie să ştiu secretul ăsta.

Mia îşi înclină capul peste balustradă.

— Da? Păi, cere-i-l.

— Să i-l cer?

— E chiar acolo. Aici nu mai e nimeni. Niciun turist care să mişune ca o furnicuţă la picioarele ei. Cere-i secretul.

— Nu i-l cer.

— Vrei să i-l cer eu? Eu o fac, dar întrebarea e a ta, deci, cred că tu ar trebui să faci onorurile.

— Obişnuieşti să vorbeşti cu statuile?

— Da. Şi cu porumbeii. Zi, ai de gând să o întrebi?

Mă uit la Mia. Are mâinile încrucişate la piept, un pic nerăbdătoare. Mă întorc din nou cu faţa la balustradă.

— Ăăăă, Statuio? Hei, Statuia Libertăţii, strig încet.

Nu e nimeni în preajmă, dar tot e foarte jenant.

— Mai tare, mă îndeamnă Mia.

Ce naiba!

— Hei, nu te supăra, strig, care e secretul tău?

Amândoi ciulim urechile deasupra apei, de parcă am aştepta ca răspunsul să vină în grabă către noi.

— Ce a zis? întreabă Mia.

— Libertatea.

— Libertatea, repetă Mia, încuviinţând. Nu, stai, cred că mai e ceva. Stai aşa.

Se apleacă peste balustradă, făcând ochii mari.

— Hmm. Hmm. Aha.

Se întoarce spre mine.

— Se pare că nu poartă lenjerie pe sub rochie şi briza golfului îi dă un anumit *frisson.*

— Madam Libertate nu poartă chiloţi, îi spun. Foarte franţuzesc!

Mia izbucneşte în râs.

— Crezi că îşi ridică vreodată fusta în faţa turiştilor?

— În niciun caz! De ce crezi că are expresia aia secretoasă pe faţă? Toţi puritanii ăia republicani care vin grămadă, fără să bănuiască vreodată că bătrâna Statuie nu poartă chiloţi. Probabil e epilată în stil brazilian.

— Ok, trebuie să îmi scot imaginea asta din cap, mormăie Mia. Şi dă-mi voie să îţi amintesc faptul că şi noi suntem republicani – într-un fel.

— Oregon e un stat divizat, îi răspund. Ţărănoii în est şi hipioţii în vest.

— Apropo de hipioţi şi de lipsa chiloţilor…

— O, nu. De imaginea asta chiar nu am nevoie.

— Ziua Eliberării Mamare! strigă Mia, referindu-se la o tradiţie din anii ’60, din oraşul nostru.

O dată pe an, un grup de femei îşi petrec ziua la bustul gol, protestând împotriva nedreptăţii faptului că e legal ca bărbaţii să umble fără tricouri, dar nu şi femeile. Fac asta pe timpul verii, dar fiindcă Oregon e Oregon, jumătate din timp e frig, aşa că e vorba de o grămadă de carne îmbătrânită şi încreţită. Mama Miei ameninţa întotdeauna că va participa la marş, iar tatăl ei o mituia mereu cu o cină într-un restaurant scump ca să nu facă asta.

— „Luaţi-vă labele murdare de pe sutienele noastre”, spune Mia printre sughiţuri de râs, citând

unul dintre cele mai ridicole sloganuri ale mişcării.

— N-are niciun sens. Dacă îţi dezgoleşti ţâţele, de ce vorbeşti de sutien?

— Sens? A fost ideea unei hipioate drogate şi tu cauţi logică?

— Ziua Eliberării Mamare, spune Mia, ştergându-şi lacrimile de râs. Bătrânul şi dragul Oregon! Asta s-a întâmplat acum o viaţă!

Şi chiar aşa e. N-ar trebui să simt remarca asta ca pe o palmă, dar o simt.

— Cum de nu te-ai întors niciodată acasă? o întreb.

Nu vreau tocmai o explicaţie pentru abandonul Oregonului, dar pare mai sigur să mă ascund sub pătura mare şi verde a statului nostru.

— De ce m-aş fi întors? întreabă Mia, continuând să privească fix spre apă.

— Nu ştiu. Pentru oamenii de acolo.

— Oamenii de acolo pot veni aici.

— Ca să îi vizitezi. Familia ta. La… *Ah, rahat, ce naiba spun?*

— Adică mormintele?

Încuviinţez.

— De fapt, din cauza lor nu mă întorc.

Încuviinţez încă o dată.

— E prea dureros.

Mia râde. Un râs adevărat şi sincer, un sunet cam la fel de previzibil precum claxonul unei maşini într-o pădure tropicală.

— Nu, nu e aşa deloc, îmi spune, clătinând din cap. Pe bune, tu chiar crezi că locul în care eşti înmormântat are vreo influenţă asupra locului în care îţi trăieşte spiritul?

În care îţi trăieşte spiritul?

— Vrei să ştii unde trăiesc spiritele familiei mele?

Dintr-odată mă simt ca şi cum aş vorbi cu un spirit. Cu stafia Miei cea raţională.

— Sunt aici, îmi spune, lovindu-se uşor pe piept. Şi aici, spune, atingându-şi tâmpla. Îi aud tot timpul.

Habar n-am ce să spun. Parcă acum două minute făceam mişto de toate tipurile de hipioţi New Age din oraşul nostru…

Dar Mia nu mai glumeşte. Se încruntă şi se întoarce cu spatele.

— Nu contează.

— Nu. Îmi pare rău.

— Înţeleg ce simţi. Vorbesc precum un Războinic al Curcubeului. Ca o ţăcănită.

— De fapt, vorbeşti ca bunica ta.

Se uită fix la mine.

— Dacă îţi spun, o să îi chemi pe oamenii de la spitalul de nebuni.

— Mi-am lăsat telefonul la hotel.

— Corect.

— Şi suntem într-o barcă.

— Ai dreptate.

— Şi, dacă apar cumva, o să mă ofer eu. Deci, ce fac? Te bântuie?

Respiră adânc, iar umerii îi coboară brusc, de parcă ar fi scăpat de o povară grea. Îmi face semn să mergem pe una dintre băncile goale. Mă aşez lângă ea.

— „Bântuie” nu e cuvântul potrivit. „Bântuie” sună rău, supărător. Dar îi aud. Tot timpul.

— Ah.

— Nu numai vocile ci, într-un fel, amintirea lor, continuă ea. Îi aud vorbindu-mi. De exemplu, acum. În timp real. Despre viaţa mea.

Probabil că i-am aruncat o privire ciudată, fiindcă roşeşte.

— Ştiu. Aud morţii. Dar nu e aşa. Îţi aminteşti de femeia aia nebună care stătea pe străzi şi se plimba prin campus, pretinzând că aude voci prin coşul de cumpărături?

Încuviinţez. Mia se opreşte pentru un minut.

— Cel puţin, eu nu cred că e aşa, îmi spune. Sau poate că e. Poate chiar sunt nebună şi nu cred că sunt, pentru că nebunii nu cred niciodată că sunt nebuni, nu-i aşa? Dar chiar îi aud. Că o fi un fel de forţă angelică, aşa cum crede bunica, şi ei sunt sus, într-un Rai, în legătură directă cu mine, sau că or fi doar ei, cei pe care i-am păstrat în mine, nu ştiu. Şi nici măcar nu ştiu dacă are vreo importanţă. Ce contează e că sunt cu mine. Tot timpul. Şi ştiu că par nebună când vorbesc singură câteodată, dar, de fapt, eu vorbesc cu mama,

despre ce fustă să îmi cumpăr, sau cu tata, despre un recital pentru care am emoţii, sau cu Teddy, despre un film pe care l-am văzut. Şi îi aud răspunzându-mi, de parcă ar fi chiar acolo, în aceeaşi încăpere cu mine. Ca şi cum nici nu ar fi plecat vreodată. Şi uite ce e întradevăr ciudat: în Oregon nu îi auzeam. După accident, a fost ca şi cum vocile lor rămâneau în urmă. Credeam că o să pierd cu totul capacitatea de a-mi aminti vocile lor. Dar, după ce am plecat, i-am auzit tot timpul. De aia nu vreau să mă întorc. Mă rog, ăsta e unul dintre motive. Mi-e frică să nu pierd legătura asta, ca să zic aşa.

— Acum îi auzi?

Face o pauză, ascultă, încuviinţează.

— Ce spun?

— Zic că se bucură să te vadă, Adam.

Ştiu că glumeşte, într-un fel, dar gândul că mă pot vedea, că îmi urmăresc orice mişcare, că ştiu ce am făcut în ultimii trei ani, mă face să tremur în noaptea caldă.

Mia îmi observă fiorul şi lasă fruntea în jos.

— Ştiu, e o nebunie. De aia nici n-am spus nimănui. Nici lui Ernesto. Nici măcar lui Kim.

Nu, vreau să îi spun. *Ai înţeles greşit. Nu e deloc nebunesc.* Mă gândesc la toate vocile care îmi trăncănesc în cap, voci despre care sunt destul de sigur că sunt versiuni mai bătrâne sau mai tinere sau mai bune ale sinelui meu. Au fost dăţi – când lucrurile erau foarte sumbre – când am încercat să o chem pe ea, să îmi răspundă ea, dar nu a funcţionat niciodată. Nu dau decât de mine. Dacă vreau vocea ei, trebuie să mă bazez pe amintiri. Cel puţin, din astea am o grămadă.

Nu îmi pot închipui cum ar fi dacă ea m-ar însoţi în minte – liniştea pe care mi-ar aduce-o. Mă bucur să ştiu că Mia i-a avut pe ei cu ea, toată perioada asta. Şi, în acelaşi timp, mă face să înţeleg de ce, dintre noi doi, ea pare cea sănătoasă la cap.

CINCISPREZECE

Sunt destul de sigur că atunci când în Oregon se nasc copii, aceştia ies din spital cu un certificat de naştere şi cu nişte saci mici de dormit. Toţi locuitorii statului campează. Şi hipioţii, şi ţărănoii. Şi vânătorii, şi ecologiştii. Bogaţii. Săracii. Chiar şi cântăreţii rock. Mai ales cântăreţii rock. Trupa noastră s-a perfecţionat în arta campingului *punk-rock,* aruncând o grămadă de rahaturi în dubiţă cu o oră înainte şi conducând spre munţi, unde beam bere, ardeam mâncarea, improvizam la instrumente lângă focul de tabără şi dormeam sub cerul liber. Uneori, în turneu, în zilele de început, prost plătite, chiar preferam să campăm în loc să ne cazăm în vreun alt *hostel* aglomerat şi plin de gândaci.

Nu ştiu dacă e din cauză că, indiferent unde locuieşti, sălbăticia nu e niciodată prea departe, dar aveam senzaţia că în Oregon toată lumea campează.

Adică, toată lumea în afara de Mia Hall.

— Eu dorm în pat, a fost ceea ce mi-a zis Mia prima dată când am invitat-o să mergem cu cortul într-un weekend.

Chiar m-am oferit să iau cu mine o saltea gonflabilă, dar tot a refuzat. Kat m-a auzit încercând s-o conving pe Mia şi a râs.

— Multă baftă, Adam, mi-a spus. Denny şi cu mine am dus-o pe Mia cu cortul când era mică. Planificaserăm să petrecem un weekend pe coastă, dar a urlat două zile încontinuu şi a trebuit să ne întoarcem acasă. E alergică la camping.

— E adevărat, îmi spusese Mia.

— Merg eu, se oferise Teddy. Eu nu am ocazia să merg cu cortul decât în curtea din spate.

— Bunicul te duce în fiecare lună, îi răspunsese Denny. Şi eu te duc. Pur şi simplu nu prea ai ocazia să mergi cu cortul cu noi toţi, în familie. I-a aruncat o privire Miei. Ea i-a răspuns dându-şi ochii peste cap.

Aşa că m-a şocat când Mia a acceptat să meargă cu cortul. Era în vara dinainte de ultimul ei an de liceu şi primul meu an de colegiu şi ne vedeam foarte rar. Începuseră să se încingă lucrurile cu trupa, aşa că în vara aia fusesem o grămadă de timp în turneu, iar Mia fusese plecată în tabără cu orchestra ei şi apoi să-şi viziteze rudele. Probabil că îi fusese foarte dor de mine. A fost singura explicaţie pe care mi-am putut-o imagina pentru faptul că cedase.

Ştiam că e mai bine să nu mă bazez pe genul de compare *punk-rock,* aşa că am împrumutat un cort. Şi o chestie din aia din spumă pe care să dormi. Am luat şi o ladă frigorifică, ticsită cu mâncare. Voiam să fie totul ok, deşi, sincer să fiu, nu mi-era foarte clar de ce Mia se împotrivea atât de mult campingului – nu era o tipă fiţoasă, nici pe departe; era o fată căreia îi plăcea să joace baschet la miezul nopţii – aşa că habar nu aveam dacă toate chestiile astea mărunte erau de folos.

Când m-am dus să o iau, întreaga ei familie a coborât să ne conducă, de parcă am fi plecat într-o excursie prin ţară, nu într-una de o zi.

Kat mi-a făcut cu mâna.

— Ce ai luat de mâncare? a întrebat.

— Sandviciuri. Fructe. Pentru diseară, hamburgeri, fasole, dulciuri. Încerc experienţa autentică de camping.

Kat a încuviinţat, cu o expresie gravă.

— Bun, deşi s-ar putea să vrei să îi dai mai întâi dulciurile dacă devine irascibilă. V-am pregătit şi eu nişte provizii. Mi-a dat o pungă de patru kilograme.

— În caz de urgenţă, spargeţi geamul.

— Ce-s toate astea?

— Caramele. Bomboane. Acadele. Dacă devine prea nesuferită, dă-i prostiile astea. Atâta timp cât are nivelul glicemiei ridicat, tu şi fauna sălbatică ar trebui să fiţi în siguranţă.

— Ah, mersi.

Kat a scuturat din cap.

— Eşti mai curajos decât mine. Succes.

— Da, o să ai nevoie, a răspuns Denny.

Apoi, el şi Kat s-au privit în ochi şi au izbucnit în râs.

* * *

Erau o grămadă de locuri foarte bune pentru campat la o distanţă de o oră cu maşina, dar am vrut să mergem undeva mai special, aşa că am ajuns departe sus, în munţi, într-un loc aflat pe un drum forestier pe care fusesem de foarte multe ori când eram copil.

Când am ieşit de pe şosea pe o cărare prăfuită, Mia m-a întrebat:

— Unde e zona de campare?

— Zonele de campare sunt pentru turişti. Noi stăm la liber.

— La liber? a ridicat vocea, alarmată,

— Relaxează-te, Mia. Tatăl meu obişnuia să taie buşteni pe aici. Cunosc drumurile astea. Şi, dacă te gândeşti la duşuri şi alte chestii de genul ăsta…

— Nu mă interesează duşurile.

— Bun, fiindcă avem propria noastră piscină privată.

Am oprit maşina şi i-am arătat Miei locul. Era chiar lângă râu, unde se formase un golfuleţ mic de apă calmă şi curată precum cristalul. Priveliştea, în toate direcţiile, era liberă – nimic în afară de pini şi munţi, ca o carte poştală uriaşă care anunţa „OREGON"!

— E drăguţ, a recunoscut Mia, cu jumătate de gură.

— Stai să vezi priveliştea din vârf. Ai chef de o plimbare?

Mia a încuviinţat. Am luat câteva sendviciuri, apă şi două pachete de caramele cu pepene şi am cutreierat pe cărare, apoi am stat o vreme să ne citim cărţile sub un copac. Când ne-am întors, se înserase deja.

— Ar fi bine să montez cortul, îi spun.

— Ai nevoie de ajutor?

— Nu. Tu eşti musafirul. Relaxează-te. Citeşte sau ceva.

— Dacă zici tu.

Am aruncat pe jos piesele cortului împrumutat şi am început să prind parii, doar că era unul dintre corturile alea noi, ultramoderne, la care toţi parii sunt într-un puzzle uriaş, nu ca la cele simple, pe care le aveam în copilărie. După jumătate de oră, încă îmi băteam capul cu el. Soarele se afunda în spatele norilor, iar Mia îşi

închisese cartea. Mă privea, cu un zâmbet uşor amuzat pe chip.

— Te distrezi? am întrebat, transpirând în răcoarea serii.

— Absolut. Dacă aş fi ştiut că va fi aşa, aş fi fost de mult de acord să vin.

— Mă bucur că ţi se pare atât de amuzant.

— O, da. Eşti sigur că nu vrei să te ajut? Dacă mai durează mult, o să ai nevoie de mine să îţi ţin lanterna.

Am oftat. Am ridicat mâinile, semn că mă predau.

— Sunt învins de un articol sportiv.

— Adversarul tău are instrucţiuni?

— Probabil că a avut, la un moment dat.

A clătinat din cap, s-a ridicat în picioare şi a apucat vârful cortului.

— Ok, tu ţine de marginea asta. Eu o să ţin din partea asta. Cred că bucata cea lungă se prinde peste vârf, aici.

După zece minute, aveam cortul montat şi ancorat. Am adunat câteva pietre şi nişte vreascuri şi am făcut o groapă în care am aprins un foc de tabără cu lemnele pe care le adusesem. Am pregătit burgeri într-o tigaie, la foc, şi am copt fasolea direct în conservă.

— Sunt impresionată, mi-a spus Mia.

— Deci, îţi place cu cortul?

— N-am spus asta, mi-a răspuns, dar zâmbea.

Abia mai târziu, după ce am luat cina şi am mâncat bezele pârlite la foc, după ce am spălat vasele în râu, sub clar de lună, şi după ce am cântat un pic la chitară lângă foc, în timp ce Mia şi-a sorbit ceaiul şi a mestecat o pungă de caramele, am înţeles, într-un final, problema ei cu campingul.

Era probabil ora zece, dar după fusul orar al campingului era ca şi cum ar fi fost două noaptea. Am intrat în cort şi ne-am cuibărit în sacul dublu de dormit. Am tras-o pe Mia aproape de mine.

— Vrei să ştii care e partea cea mai mişto la camping?

Am simţit cum i se încordează tot corpul – dar nu în sensul bun.

— Ce a fost asta? a şoptit.

— Ce a fost ce?

— Am auzit ceva, a răspuns.

— Probabil e doar un animal, i-am răspuns.

A aprins lanterna.

— De unde ştii?

Am luat lanterna şi i-am luminat faţa. Făcuse ochii cât cepele.

— Ţi-e frică?

A lăsat privirea în jos şi a dat uşor din cap.

— Singurul lucru pentru care trebuie să îţi faci griji aici sunt urşii, iar ei sunt interesaţi doar de mâncare, din cauza asta am lăsat-o pe toată în maşină, am liniştit-o.

— Nu mi-e frică de urşi, mi-a spus Mia, dispreţuitoare.

— Atunci ce e?

— Mă… mă simt ca o ţintă aici.

— Ţintă pentru ce?

— Nu ştiu, pentru oamenii cu puşti. Toţi vânătorii ăia.

— E ridicol. Jumătate din Oregon vânează. Toată familia mea vânează, dar vânează animale, nu oameni plecaţi în vacanţă.

— Ştiu, mi-a spus încet. De fapt, nu e vorba nici de asta. Pur şi simplu mă simt… fără apărare. E… nu ştiu, lumea pare foarte mare când eşti sub cerul liber. E ca şi cum nu ai un loc al tău când nu ai un acoperiş deasupra capului.

— Locul tău e chiar aici, i-am şoptit, întinzând-o pe spate şi strângând-o în braţe.

S-a lipit de mine.

— Ştiu. A oftat. Ce ciudată sunt! Nepoata unui biolog, pensionat de la serviciul silvic, căreia îi e frică să meargă cu cortul!

— Asta e doar jumătate. Eşti o violoncelistă ai cărei părinţi sunt foşti *punk-rockeri.* Eşti complet ciudată! Dar eşti ciudata *mea.*

O vreme, am stat acolo, întinşi în tăcere. Mia a stins lanterna şi s-a cuibărit şi mai aproape de mine.

— Ai fost la vânătoare când erai mic? m-a întrebat, şoptind. Nu te-am auzit niciodată vorbind despre asta.

— Mergeam cu tata, i-am răspuns încet.

Chiar dacă eram singurii oameni pe o distanţă de kilometri, noaptea aceea avea ceva care ne cerea să vorbim în şoaptă.

— Întotdeauna zicea că, atunci când voi împlini doisprezece ani, o să primesc de ziua mea o puşcă şi că o să mă înveţe să trag. Totuşi, când aveam vreo nouă ani, cred, am ieşit afară cu nişte veri mai mari şi unul dintre ei mi-a împrumutat puşca lui. Probabil că a fost norocul începătorului sau ceva de genul ăsta, dar am împuşcat un iepure. Verii mei o luaseră razna cu toţii. Iepurii sunt mici, rapizi şi greu de nimerit chiar şi pentru vânătorii încercaţi, iar eu ochisem unul din prima. S-au dus să îl ia, ca să ne întoarcem cu el, să îl arătăm tuturor şi, poate, să îl împăiem ca trofeu. Dar când l-am văzut plin de sânge, am început să plâng. Apoi, am început să ţip că trebuie să îl ducem la veterinar, dar era mort, bineînţeles. Nu i-am lăsat să îl ia cu noi. I-am obligat să îl îngroape în pădure. Când a auzit tata, mi-a spus că scopul vânătorii e să foloseşti animalul la ceva; îl mănânci, îl jupoi sau ceva, altfel e o pierdere inutilă a unei vieţi, dar cred că a ştiut că nu sunt făcut pentru asta, fiindcă atunci când am făcut doisprezece ani nu am primit o puşcă; am primit o chitară.

— Nu mi-ai mai povestit asta niciodată, a spus Mia.

— Cred că n-am vrut să-mi distrug credibilitatea *punk-rock.*

— Aş zice că asta ar fi consolidat-o, a spus.

— Nţ! Oricum, sunt total *emocore,* aşa că merge.

S-a lăsat o tăcere plăcută în cort. De afară auzeam ţipătul slab al unei bufniţe răsunând în noapte. Mia mi-a dat un ghiont în coaste.

— Ce papă-lapte eşti!

— Cine vorbea! Fata căreia îi e frică să meargă cu cortul!

A chicotit. Am tras-o aproape de mine, dorind să elimin orice distanţă dintre trupurile noastre. I-am dat la o parte părul de pe gât şi mi-am cuibărit nasul acolo.

— Acum îmi eşti datoare cu o poveste jenantă din copilăria ta, i-am murmurat în ureche.

— Toate poveştile mele jenante continuă să se întâmple şi acum, mi-a răspuns.

— Trebuie să fie una pe care nu o ştiu.

A tăcut o vreme. Apoi a spus:

— Fluturii.

— Fluturii?

— Eram îngrozită de fluturi.

— Care e problema ta cu natura?

A scuturat din cap, râzând pe înfundate.

— Ştiu, a spus. Există oare vreo fiinţă mai puţin ameninţătoare decât un fluture? Nu trăiesc decât vreo două săptămâni. Mă speriam însă îngrozitor de fiecare dată când vedeam unul. Părinţii mei au făcut tot ce au putut ca să mă desensibilizeze: mi-au cumpărat cărţi despre fluturi, haine cu fluturi, mi-au pus în cameră afişe cu fluturi. Dar nimic n-a funcţionat.

— Ai fost atacată de un grup de fluturi-monarh sau ceva de genul ăsta? am întrebat.

— Nu, mi-a răspuns. Bunica avea o teorie despre fobia mea. Spunea că într-o zi va trebui să trec printr-o metamorfoză, la fel ca omida care se transformă în fluture, şi că asta mă speria şi de-aia mi-era frică de fluturi.

— Da, sună ca un lucru pe care l-ar spune bunica ta. Cum ţi-ai depăşit teama?

— Nu ştiu. M-am hotărât, pur şi simplu, să nu îmi mai fie frică de ei; apoi, într-o zi, nu mi-a mai fost.

— Prefă-te până îţi iese.

— Cam aşa ceva.

— Ai putea încerca asta şi în ceea ce priveşte campingul.

— Trebuie?

— Nu, dar mă bucur că ai venit.

S-a întors cu faţa la mine. Era aproape întuneric beznă în cort, dar i-am putut vedea ochii negri strălucind.

— Şi eu, dar trebuie să dormim? Nu putem să mai stăm aşa o vreme?

— Şi toată noaptea, dacă vrei. O să-i spunem întunericului secretele noastre.

— Bine.

— Aşa că hai să mai auzim una dintre fricile tale inexplicabile.

Mia m-a apucat de braţ şi mi s-a cuibărit la piept, de parcă şi-ar fi îngropat trupul în al meu.

— Mi-e teamă să nu te pierd, mi-a spus cu o voce foarte scăzută.

Am dat-o la o parte, ca să îi văd chipul, şi am sărutat-o pe frunte.

— Am spus frici inexplicabile, fiindcă asta nu o să se întâmple.

— Tot mi-e frică, a murmurat.

Apoi, a continuat să enumere alte lucruri care o speriau, la întâmplare, iar eu am făcut la fel, şi am continuat să ne şoptim unul altuia, spunându-ne poveşti din copilărie până târziu, târziu în noapte, până când Mia a uitat, în cele din urmă, să îi mai fie frică şi a adormit.

* * *

Câteva săptămâni mai târziu, vremea s-a răcit, iar în iarna aceea Mia a avut accidentul. Aşa că, de fapt, aceea a fost ultima oară când m-am dus cu cortul. Dar chiar dacă nu ar fi fost, tot aş considera că a fost cea mai frumoasă excursie din viaţa mea. De fiecare dată când mi-o amintesc, văd cu ochii minţii cortul nostru, un mic vas strălucind în noapte, şi sunetul şoaptelor mele şi ale Miei eliberându-se ca nişte note muzicale, plutind deasupra unei mări luminate de lună.

ŞAISPREZECE

Ai traversat apa, m-ai lăsat pe mal,
M-a ucis îndeajuns, dar tu ai vrut şi mai mult,
Ai aruncat podul în aer, un terorist nebun,
Mi-ai făcut cu mâna de pe partea ta,
mi-ai aruncat un sărut,
Am dat să te urmez, dar mi-am dat seama prea
târziu
că nu mai aveam nimic sub picioare, doar aer.
„BRIDGE”
***COLLATERAL DAMAGE,* PIESA 4**

Degete de lumină încep să deschidă cortina nopţii. Curând, soarele va răsări şi, inevitabil, va începe o nouă zi. Ziua în care voi pleca la Londra, iar Mia la Tokyo. Simt numărătoarea inversă a ceasului ticăind ca o bombă cu efect întârziat.

Acum, suntem pe podul Brooklyn şi, chiar dacă Mia nu a precizat exact, simt că asta e ultima oprire. Adică, părăsim Manhattanul şi nu pare că va fi o călătorie dus-întors, precum croaziera noastră în Staten Island şi înapoi. De asemenea, Mia a hotărât, cred, că, din moment ce ea mi-a făcut nişte confesiuni, acum e rândul meu. Cam la jumătatea podului, se opreşte brusc şi se întoarce spre mine.

— Deci, care e treaba cu tine şi trupa? mă întreabă.

Bate un vânt călduţ, dar mi se face frig dintr-odată.

— Cum adică?

Mia ridică din umeri.

— Ceva s-a întâmplat. Se vede. Abia dacă ai vorbit despre ei toată noaptea. Înainte eraţi de nedespărţit, iar acum nici măcar nu mai locuiţi în acelaşi stat. De ce nu aţi plecat împreună la Londra?

— Ţi-am zis, chestii legate de logistică.

— Ce a fost atât de important că n-au putut să te aştepte o noapte?

— Eu am avut… am avut nişte chestii de făcut. A trebuit să merg la studio şi să înregistrez câteva

fragmente, la chitară.

Mia mă priveşte, sceptică.

— Dar eşti în turneu cu noul album. De ce înregistrezi?

— O versiune de promovare pentru unul dintre single-urile noastre. Mai mulţi din ăştia spun, încruntându-mă, în timp ce îmi frec degetele unul de celălalt, într-un gest care spune „bani”.

— N-ar trebui să înregistraţi împreună?

Scutur din cap.

— Nu prea mai merg lucrurile aşa. Şi, în plus, a trebuit să dau un interviu pentru *Shuffle.*

— Un interviu? Fără trupă? Doar tu? Nu înţeleg.

Mă gândesc la ziua de ieri. La Vanessa LeGrande. Şi, din senin, îmi amintesc versurile melodiei „Bridge”, întrebându-mă dacă nu cumva nu e o idee prea ok să discut asta cu Mia Hall, deasupra apelor întunecate ale râului East River. Măcar nu mai e vineri 13.

— Da. Cam aşa stau lucrurile în ultima vreme, îi spun.

— De ce te vor numai pe tine? Ce vor să ştie?

Chiar nu doresc să vorbesc despre asta, dar Mia e ca un copoi care adulmecă mirosul, şi o cunosc suficient de bine încât să ştiu că fie îi arunc o bucată de carne însângerată, fie o las să adulmece până ajunge la adevărata grămadă de cadavre împuţite. Apelez la o diversiune.

— De fapt, partea asta e destul de interesantă. Reporteriţa m-a întrebat de tine.

— Poftim? Mia se întoarce pe călcâie, cu faţa la mine.

— Îmi lua un interviu şi m-a întrebat de tine. De noi. De liceu.

Savurez expresia şocată de pe chipul Miei. Mă gândesc la ce spusese mai devreme despre viaţa ei în Oregon, care parcă se întâmplase acum o veşnicie.

Ei bine, poate că nu a trecut chiar o veşnicie!

— E prima oară când s-a întâmplat asta. O coincidenţă destul de ciudată, dacă luăm în calcul toate lucrurile.

— Nu mai cred în coincidenţe.

— Nu i-am spus nimic, dar pusese mâna pe vechiul album şcolar. Cel cu fotografia noastră – Şmecherul şi Tocilara.

Mia clatină din cap.

— Da, mi-a plăcut foarte mult porecla aia.

— Nu-ţi face griji. Nu am spus nimic. Şi, pentru orice eventualitate, i-am distrus înregistrarea. Am distrus toate dovezile.

— Nu chiar toate dovezile.

Se uită fix la mine.

— Albumul încă există. Sunt sigură că Kim va fi încântată să afle că munca ei din tinereţe s-ar putea să apară într-o revistă naţională.

Scutură din cap şi chicoteşte.

— Dacă te-a luat Kim la ochi, eşti prins pentru totdeauna. Aşa că a fost inutil să îi distrugi înregistrarea reporteriţei ăleia.

— Ştiu, dar mi-am cam pierdut controlul. Era o persoană foarte impertinentă şi încerca să mă scoată din sărite cu toate insultele alea deghizate în complimente.

Mia dă din cap în semn că înţelege.

— Ştiu. E cel mai nasol! „Am fost fascinat de felul în care ai cântat Şostakovici în seara asta. Mult mai potolit decât Bach”, spune, cu o voce îngâmfată. Traducere: Şostakovici a fost de rahat.

Nu-mi pot imagina cum ar putea Şostakovici să fie de rahat, dar n-o să neg acel teren comun.

— Deci, ce a vrut să ştie despre mine?

— Cred că avea planuri mari să scoată la iveală modul în care formaţia Shooting Star face totul să meargă ca pe roate. S-a dus să sape prin oraşul nostru şi să vorbească cu oamenii care au fost cu noi la liceu. Ei i-au spus despre noi… despre… despre ce eram. Despre tine şi despre ce s-a întâmplat…

Mă opresc din vorbit. Mă uit spre râu la un şlep care, judecând după miros, transportă gunoi.

— Şi ce s-a întâmplat, de fapt? întreabă Mia.

Nu sunt sigur că e o întrebare retorică, aşa că forţez o glumă tărăgănată.

— Da, încă încerc şi eu să îmi dau seama.

Mi se pare că ăsta e poate cel mai sincer lucru pe care l-am spus toată noaptea, dar felul în care l-am spus îl transformă într-o minciună.

— Ştii, impresarul meu m-a avertizat că accidentul s-ar putea să atragă foarte multă atenţie de când am devenit cunoscut, dar nu am crezut că legătura noastră ar fi o problemă pentru tine. Adică, aşa am crezut la început. Într-un fel, am aşteptat să mă caute cineva – fantomele iubitelor din trecut – dar cred că nu am fost destul de interesantă în comparaţie cu celelalte… mmm… relaţii ale tale.

Ea crede că din cauza asta nu a hărţuit-o niciunul dintre scriitoraşi, fiindcă nu este la fel de interesantă ca Bryn, despre care cred că ştie. Dacă ar şti ea cum s-a dat peste cap trupa noastră ca să nu îi pronunţe numele, să nu atingă vânătăile care înfloresc la simpla menţionare a ei. Că exact în momentul ăsta există anexe la contractele de interviu care dictează serii întregi de subiecte de conversaţie interzise care, deşi nu îi cunosc exact numele, au doar rolul de a-i şterge orice urmă. Ca să o protejeze pe ea. Şi pe mine.

— Cred că liceul chiar e istorie antică, încheie.

Istorie antică? Ne-ai aruncat cu adevărat la groapa de gunoi a poveştilor tâmpite de dragoste din liceu? Şi, dacă da, eu de ce naiba nu pot face acelaşi lucru?

— Da, ei bine, tu şi cu mine suntem ca MTV cu Lifetime, îi spun, cu toată dezinvoltura pe care o pot aduna. Cu alte cuvinte, momeală pentru rechini.

Oftează.

— Da. Cred că până şi rechinii trebuie să mănânce.

— Ce vrea să însemne asta?

— Nimic, doar că nu prea vreau în mod deosebit ca povestea familiei mele să fie târâtă în faţa publicului, dar dacă ăsta e preţul care trebuie plătit ca să faci tot ceea ce iubeşti, cred că o să îl plătesc.

Ne-am întors la asta, la ideea că muzica poate face ca totul să merite. Mi-ar plăcea să cred asta, dar pur şi simplu nu cred. Nici nu sunt sigur că am crezut asta vreodată. Nu muzica e cea care mă face să vreau să mă trezesc în fiecare zi şi să mai iau o gură de aer. Mă întorc cu spatele la ea, spre apa întunecată de dedesubt.

— Şi dacă nu e ceea ce iubeşti? şoptesc, dar vocea mi se pierde în vânt şi în trafic. Măcar am spus-o cu voce tare. Măcar atât am făcut.

Am nevoie de o ţigară. Mă sprijin de balustradă şi mă uit spre oraş, spre un trio de poduri. Mia vine lângă mine, în timp ce încerc să îmi aprind bricheta.

— Ar trebui să renunţi, îmi spune, atingându-mi uşor umărul.

Pentru o secundă, îmi închipui că se referă la trupă. Că a auzit ce am zis mai devreme şi că îmi spune să renunţ la Shooting Star, să părăsesc industria muzicală. Tot aştept ca cineva să mă sfătuiască să ies din muzică, dar nimeni nu face asta. Apoi, îmi amintesc cum, mai devreme în acea noapte, mi-a spus acelaşi lucru, chiar înainte să-mi ceară o ţigară.

— Nu e uşor, îi zic.

— Rahat, spune Mia, cu o mulţumire de sine care îmi aminteşte imediat de mama ei, Kat, care îşi purta convingerea ca pe o jachetă din piele ponosită şi care avea o gură atât de spurcată, încât îl putea face şi pe un tehnician de turneu să roşească. Nu e greu să te laşi. E greu să te hotărăşti să te laşi. Odată ce ai făcut saltul ăla mental, restul e uşor.

— Serios? Aşa ai renunţat tu la mine?

Şi, uite aşa, fără să gândesc, fără să îmi spun asta mai întâi în gând, fără să mă cert cu mine însumi zile întregi, îmi scapă.

— Deci, spune ea, ca şi cum ar vorbi unui public de sub pod, în sfârşit o spune.

— Nu ar fi trebuit? Ar fi trebuit să las toată noaptea asta să treacă fără să vorbim despre ce ai făcut?

— Nu, răspunde ea încet.

— Deci, de ce? De ce ai plecat? A fost din cauza vocilor?

Scutură din cap.

— Nu despre voci a fost vorba.

— Atunci, despre ce? Ce a fost?

Îmi aud disperarea din voce.

— Au fost o grămadă de chestii. De exemplu, nu puteai fi tu însuţi când erai cu mine.

— Ce tot spui acolo?

— Ai încetat să mai vorbeşti cu mine.

— E absurd, Mia. Am vorbit cu tine tot timpul.

— Vorbeai cu mine şi nu vorbeai. Te-am văzut având discuţiile astea cu două tăişuri. Lucrurile pe care voiai să mi le spui. Şi cuvintele pe care le rosteai de fapt.

Mă gândesc la toate discuţiile cu dublu sens pe care le am, cu toată lumea. Atunci a început totul?

— Păi, nu era tocmai uşor de vorbit cu tine, îi răspund. Orice spuneam era greşit.

Mă priveşte cu un zâmbet trist.

— Ştiu. Nu a fost numai vina ta. A fost şi a mea. A fost vina noastră.

Scutur din cap.

— Nu e adevărat.

— Ba e, dar nu trebuie să te simţi prost. Toată lumea mergea pe coji de ouă în preajma mea. Cu tine însă era dureros că nu puteai fi sincer cu mine. Adică, abia dacă mă mai atingeai.

Ca să îşi susţină ideea, pune două degete pe interiorul încheieturii mâinii mele. Nu aş fi fost absolut deloc surprins dacă ar fi ieşit fum, iar amprentele celor două degete ale ei mi s-ar fi întipărit pe piele. Trebuie să mă retrag ca să îmi recapăt echilibrul.

— Te recuperai, e răspunsul meu patetic. Şi, dacă îmi amintesc bine, când am încercat, te-ai speriat.

— O dată, îmi spune. O dată.

— Tot ce voiam era să fii bine. Tot ce voiam era să te ajut. Aş fi făcut orice.

Îşi lasă bărbia în piept.

— Da, ştiu. Ai vrut să mă salvezi.

— La naiba, Mia. Spui asta de parcă ar fi ceva rău.

Ridică ochii spre mine. Încă îi citesc în privire compasiunea, dar acum e şi altceva: înverşunare; îmi sfâşie furia în bucăţi şi o transformă în groază.

— Erai atât de ocupat să fii salvatorul meu, încât m-ai lăsat singură, îmi spune. Ştiu că încercai să mă ajuţi, dar în momentele alea simţeam că mă îndepărtezi, că îmi ascunzi lucruri, pentru binele meu, şi că mă faci să fiu şi mai mult o victimă. Ernesto spune că intenţiile bune ale oamenilor pot sfârşi prin a ne pune în cutii la fel de limitate precum sicriele.

— Ernesto? Ce dracului ştie el despre asta?

Mia trasează cu degetul de la picior şanţul dintre plăcile din lemn ale pasarelei.

— Chiar foarte multe. Părinţii lui au fost ucişi când avea opt ani. A fost crescut de bunicii lui.

Ştiu că ar trebui să îmi fie milă, dar mă apucă furia.

— Care-i faza, aveţi un club? întreb, iar vocea începe să mi se frângă. Un club al durerii căruia eu nu mă pot alătura?

Mă aştept să îmi spună că nu. Sau că sunt şi eu membru. Până la urmă, şi eu îi pierdusem. Numai că pe vremea aia a fost altfel, ca şi cum ar fi existat un obstacol. Ăsta e lucrul la care nu te aştepţi niciodată când vine vorba de durere: competiţia, fiindcă, indiferent cât de importanţi au fost pentru mine, indiferent cât de rău îmi spuneau oamenii că le pare, Denny şi Kat şi Teddy nu erau familia mea şi, dintr-odată, asta a contat.

Şi contează încă, se pare, fiindcă Mia se opreşte şi se gândeşte la întrebarea mea.

— Poate nu un club al durerii, ci unul al vinovăţiei, pentru că ai fost lăsat în urmă.

O, nu-mi vorbi mie despre vină! O am în sânge. Stau pe pod şi simt cum îmi dau lacrimile. Singurul mod în care pot să le ţin în frâu este să îmi găsesc furia care m-a susţinut şi, prin ea să le alung.

— Dar ai fi putut măcar să îmi spui, îi zic, şi vocea mi se transformă într-un strigăt. În loc să mă laşi baltă, ca pe o aventură de o noapte, ai fi putut măcar să ai decenţa să te desparţi de mine în loc să mă laşi să îmi pun întrebări timp de trei ani…

— Nu am făcut-o intenţionat, rosteşte, ridicând la rândul ei, tonul. Nu m-am urcat în avionul ăla gândindu-mă că o să ne despărţim. Erai totul pentru mine. Chiar şi când se întâmpla, nu îmi venea să cred că se întâmplă. Dar se întâmpla. Faptul că eram acolo, că eram departe, făcea totul mult mai uşor, într-un fel pe care nu îl anticipasem. Într-un fel în care nu credeam că mai poate fi viaţa mea. A fost o uşurare imensă.

Mă gândesc la toate fetele pe care abia aşteptam să le văd plecând. Cum îmi simţeam întregul trup

respirând, îndată ce sunetul, mirosul şi vocea lor dispăreau. De foarte multe ori, Bryn intră şi ea în categoria asta. *Aşa a resimţit Mia absenţa mea?*

— Am vrut să îţi spun, continuă, iar acum cuvintele îi ies într-o zăpăceală fără răsuflare, dar la început am fost foarte confuză. Nici măcar nu ştiam ce se întâmplă, doar că mă simţeam mai bine fără tine şi cum aş fi putut să îţi explic ţie asta? Apoi, timpul a trecut, nu m-ai mai sunat, iar când nu ai mai insistat, mi-am imaginat că tu, tu, dintre toţi oamenii, ai înţeles. Ştiam că sunt o nenorocită. Dar am crezut…

Mia şovăie o secundă, apoi îşi recapătă calmul.

— Am crezut că am voie să fac asta. Şi că tu ai înţeles. Adică, aşa părea a fi. Ai scris: „Îmi spune că trebuie să aleg: între tine şi mine. Ea e ultima care rămâne în picioare.” Nu ştiu. Când am ascultat „Roulette”, am crezut, pur şi simplu, că într-adevăr ai înţeles. Că erai supărat, dar că ştiai. A trebuit să mă aleg pe mine.

— Asta e scuza ta pentru că m-ai părăsit fără niciun cuvânt? E o laşitate din partea ta, Mia. Şi mai e şi crud! Asta ai devenit?

— Poate că asta am avut nevoie să fiu o vreme, îmi spune ţipând. Şi îmi pare rău. Ştiu că ar fi trebuit să iau legătura cu tine. Că ar fi trebuit să îţi dau o explicaţie, dar nu erai chiar atât de abordabil.

— Eh, rahat, Mia! Sunt inabordabil pentru majoritatea oamenilor. Dar pentru tine? Două telefoane şi îmi dădeai de urmă.

— Nu aveam impresia asta, îmi spune. Erai un… vocea i se pierde, apoi mimează o explozie, la fel ca Vanessa LeGrande, mai devreme. Un fenomen. Nu mai erai o persoană.

— Asta e ditamai porcăria şi ar trebui să ştii asta. Şi, în plus, asta s-a întâmplat la mai bine de un an după ce ai plecat. Un an. Un an în care eu am stat chircit, într-un balon de suferinţă, în casa părinţilor mei, Mia. Sau ai uitat şi numărul ăla de telefon?

— Nu, îmi răspunde Mia pe un ton sec, dar nu am putut să te sun la început.

— De ce? urlu. De ce nu?

Mia se uită la mine. Vântul îi flutură părul astfel încât pare un fel de vrăjitoare mistică, frumoasă, puternică şi înspăimântătoare în acelaşi timp. Scutură din cap şi se întoarce cu spatele.

O, nu! Am ajuns foarte departe pe pod! N-are decât să-l arunce dracului în aer, dacă vrea, dar nu fără să îmi spună totul. O prind şi o întorc cu faţa la mine.

— De ce nu? Spune-mi. Îmi datorezi asta!

Mă priveşte direct în ochi. Fixează ţinta. Apoi, apasă pe trăgaci.

— Fiindcă te uram.

Vântul, zgomotul, totul se linişteşte pentru o secundă, iar eu rămân cu un ţiuit greu în urechi, la fel cum se întâmplă după un concert, la fel ca un monitor cardiac care se opreşte.

— Mă urai? De ce?

— Fiindcă m-ai făcut să rămân.

Îmi spune asta încet, iar vorbele ei aproape că se pierd în vânt şi trafic şi nu sunt sigur că am auzit. Dar apoi repetă, mai tare de data asta.

— M-ai făcut să rămân!

Şi iată-l! În inima mea se sapa un gol care îmi confirmă ceva ce o parte din mine a ştiut dintotdeauna.

Ştie.

Atmosfera s-a schimbat; a devenit încărcată, de parcă ai putea mirosi ionii dansând.

— Încă mă trezesc în fiecare dimineaţă şi pentru o secundă, uit că nu mai am familie, îmi spune. Apoi, îmi amintesc. Ştii cum e asta? Tot timpul. Ar fi fost mult mai uşor… Dintr-odată, masca ei calmă se fărâmiţează şi începe să plângă.

— Te rog, îmi ridic mâinile. Te rog, nu…

— Nu, ai dreptate. Trebuie să mă laşi să spun asta, Adam! Trebuie să o auzi. Ar fi fost mai uşor dacă aş fi murit. Nu e ca şi cum mi-aş dori acum să fi fost moartă. Nu îmi doresc asta. Am destule lucruri în viaţă care îmi dau satisfacţie, lucruri pe care le iubesc. Dar, în unele zile, mai ales la început, a fost foarte greu. Nu puteam să nu mă gândesc că ar fi fost mult mai simplu să fi plecat cu ei. Dar tu – tu mi-ai cerut să rămân. Tu m-ai implorat să rămân. Ai stat deasupra mea şi mi-ai făcut o promisiune, la fel de sfântă ca orice jurământ.

Înţeleg de ce eşti furios, dar nu mă poţi învinui pe mine. Nu mă poţi urî pentru că te-am crezut pe cuvânt.

Mia suspină acum. Sunt devastat de ruşine pentru că am adus-o în starea asta.

Şi, dintr-odată, înţeleg. Înţeleg de ce m-a chemat la ea la teatru, de ce a venit după mine după ce am ieşit din cabină. Asta înseamnă de fapt excursia de rămas-bun: Mia îşi încheie despărţirea pe care a început-o acum trei ani.

Renunţarea. Toată lumea vorbeşte despre asta de parcă ar fi cel mai uşor lucru. Să-ţi desfaci degetele, unul câte unul, până când palma ţi-e deschisă. Dar, de trei ani, palma mea e strânsă în pumn; e îngheţată. Eu sunt îngheţat cu totul, şi pe cale să mă închid complet.

Mă uit fix la apă. Cu un minut în urmă era calmă şi sticloasă, dar acum e ca şi când râul s-ar deschide, agitându-se, într-un vârtej violent. E vârtejul acela care ameninţă să mă înghită cu totul. O să mă înec în el, fără ca nimeni, nimeni să vină cu mine în întuneric.

Am învinuit-o pe ea pentru toate astea: pentru că a plecat, pentru că m-a distrus. Poate că asta a fost sămânţa, dar din sămânţa aia mică a crescut tumora unei plante înfloritoare. Eu sunt cel care o îngrijeşte. Eu îi dau apă. Am grijă de ea. Ciugulesc din fructele ei otrăvite. O las să îmi înconjoare gâtul, sugrumându-mă până rămân fără aer. Eu am făcut asta. Singur. Mie însumi.

Mă uit la râu. Mi se pare că valurile au cincisprezece metri înălţime şi vin furioase spre mine, încercând să mă tragă, peste pod, în apele de dedesubt.

— Nu mai suport! urlu, în timp ce valurile carnivore vin să mă înghită.

Ţip încă o dată „Nu mai suport!" Urlu la valuri şi la Liz şi la Fitzy şi la Mike şi la Aldous, la directorii de la casa noastră de discuri şi la Bryn şi la Vanessa şi la paparazzi şi la fetele cu hanorac *U Mich* şi la fanii din metrou şi la toată lumea care vrea o bucată din mine când nu mai am destule bucăţi pentru toată lumea. Dar, mai ales, urlu la mine însumi.

NU MAI SUPORT! Urlu mai tare decât am urlat vreodată în viaţa mea, atât de tare, încât respiraţia mea doboară copacii din Manhattan, sunt sigur de asta. Şi,

în timp ce mă lupt cu valuri invizibile, cu vârtejuri imaginare şi cu demoni care sunt toţi mult prea reali şi inventaţi de mine, chiar simt că mi se deschide ceva în piept, un sentiment atât de intens, încât inima parcă mi-e gata să plesnească. Şi o las. O las să iasă afară.

Când ridic ochii, râul este râu din nou. Mâinile mele, care au apucat balustrada podului atât de strâns, încât degetele mi s-au albit, slăbesc strânsoarea.

Mia se îndepărtează, mergând spre celălalt capăt al podului, Fără mine.

Acum, înţeleg.

Trebuie să îmi ţin promisiunea. Să o las să plece.

Să renunţ la ea, cu adevărat. Să renunţ la amândoi.

ŞAPTESPREZECE

Am început să cânt în prima mea formaţie, Infinity 89, când aveam paisprezece ani. Primul nostru concert a avut loc la o petrecere privată lângă campusul colegiului. Toţi cei trei din trupă – eu, la chitară, prietenul meu Nate, la bass şi fratele lui mai mare, Jonah, la tobe – eram groaznici. Niciunul dintre noi nu cânta de prea mult timp, iar după concert am aflat că Jonah îl mituise pe organizatorul petrecerii ca să ne lase să cântăm. Este puţin cunoscut faptul că e posibil ca prima incursiune a lui Adam Wilde în lumea muzicii rock, în faţa unui public, să nu se fi întâmplat niciodată dacă Jonah Hamilton nu ar fi contribuit cu un butoi de bere.

S-a dovedit că butoiaşul a fost partea cea mai bună legată de spectacolul ăla. Eram atât de emoţionaţi, încât am dat amplificatoarele prea tare, creând o nebunie de ecouri care i-a făcut pe vecini să se plângă; apoi, ne-am revanşat la extrema cealaltă, cântând atât de încet, încât nu ne puteam auzi instrumentele unul altuia.

În pauzele dintre melodii puteam auzi sunetul petrecerii: zgomotul sticlelor de bere ciocnite, pălăvrăgeala stupidă, oameni râzând, şi – jur – în camera din spate a casei, oameni care se uitau la *American Idol.* Ideea e că puteam auzi toate astea fiindcă trupa noastră era atât de nasoală, încât nimeni nu se sinchisea să bage de seamă că noi cântam. Nu meritam să fim aclamaţi. Eram prea răi chiar şi să fim huiduiţi. Pur şi simplu, am fost ignoraţi. Când am terminat de cântat, petrecerea a continuat de parcă nici nu am fi fost acolo.

Am devenit mai buni. Niciodată extraordinari, dar mai buni. Şi niciodată suficient de buni încât să cântăm în altă parte decât la petreceri private. Apoi, Jonah a plecat la facultate, iar Nate şi cu mine am rămas fără toboşar şi ăsta a fost sfârşitul formaţiei Infinity 89.

Aşa a început scurtul meu stagiu în calitate de cântăreţ şi compozitor solo în tot oraşul, cântând în cea mai mare parte a timpului prin cafenele. Să fac circuitul cafenelelor era oarecum mai bine decât petrecerile private. Fiind doar eu şi chitara mea, nu era nevoie să dau volumul atât de tare, iar oamenii din public erau, în cea mai mare parte a lor, respectuoşi. Când cântam, tot eram distras de sunetele altor lucruri în afară de muzică: bâzâitul aparatului de cappuccino, conversaţiile şoptite ale studenţilor intelectuali despre Chestii Importante, chicotitul fetelor. După spectacol, chicotelile creşteau în intensitate, iar fetele veneau la mine să vorbim, să mă întrebe ce mă inspiră, să îmi ofere CD-uri cu selecţii făcute de ele şi, câteodată, şi alte chestii.

Una dintre fete a fost altfel. Avea braţe subţiri, musculoase, şi o privire pătimaşă. Prima oară când a vorbit cu mine, mi-a spus doar atât:

— Eşti pierdut.

— Nu. Sunt cât se poate de treaz, i-am răspuns.

— Nu la genul ăsta de pierdut mă refer, mi-a spus, arcuindu-şi sprânceana găurită. Te pierzi cu acustica. Te-am văzut cântând şi înainte, cu trupa aia oribilă a ta, dar erai foarte bun, chiar şi pentru un copil ca tine.

— Mersi. Cred.

— Cu plăcere. Nu am venit să te flatez. Am venit să te recrutez.

— Îmi pare rău. Sunt pacifist.

— Amuzant! Eu sunt lesbi şi o persoană căreia îi place să spună lucrurilor pe nume, aşa că nici eu nu sunt potrivită pentru armată. Nu, înfiinţez o formaţie. Cred că eşti un chitarist scandalos de talentat, aşa că am venit să îţi fac curte. Artistic vorbind.

Abia împlinisem 16 ani şi eram un pic intimidat de genul ăsta de tipe tupeiste, dar am zis: de ce nu?

— Cine mai e în trupă?

— Eu, la tobe. Tu, la chitara.

— Şi?

— Astea sunt părţile cele mai importante, nu crezi? Toboşarii şi chitariştii extraordinari care sunt şi vocalişti nu cresc în copaci, nici măcar în Oregon. Nu

îţi face griji, o să completez eu spaţiile goale. Eu sunt Liz, apropo.

Mi-a întins mâna. Era acoperită de bătături, întotdeauna un semn bun pentru un toboşar.

În doar o lună, Liz i-a recrutat pe Fitzy şi pe Mike, ne-am botezat Shooting Star şi am început să scriem melodii împreună. O lună mai târziu, am avut primul concert. Era tot o petrecere, dar nu semăna deloc cu acele chefuri pentru care cântasem cu Infinity 89. Chiar de la început, ceva a fost altfel. Când am atins prima coardă, a fost ca şi cum aş fi stins o lumină. Totul a devenit tăcut. Le-am atras atenţia oamenilor şi am menţinut-o. În pauza dintre melodii, publicul aclama, apoi tăcea, aşteptând următorul cântec. Cu timpul, am început să primim cereri. După o vreme, au ajuns să ne cunoască versurile atât de bine, încât cântau împreună cu noi, ceea ce era convenabil când săream câte un vers.

Destul de curând, am trecut la concerte în cluburi mai mari. Uneori puteam identifica sunete de bar în fundal – clinchetul paharelor, voci care strigau comenzi către barman. Şi am început să îi aud pe oameni strigându-mă pe nume pentru prima oară. „Adam! Aici!" O grămadă dintre vocile acelea erau de fete.

Fete pe care, în cea mai mare parte, le ignoram. Pe vremea aceea, începusem să fiu obsedat de o tipă care nu venea niciodată la concertele noastre, dar pe care o văzusem la şcoală cântând la violoncel. Când Mia a devenit iubita mea şi a început să vină la spectacolele mele – şi, spre surpriza mea, părea chiar să îi placă, dacă nu concertele, măcar muzica noastră – uneori ascultam ca să o aud pe ea. Voiam să îi aud vocea strigându-mi numele, deşi ştiam că e ceva ce nu ar face niciodată. Era un invitat refractar. Avea obiceiul să stea în culise, uitându-se la mine cu o intensitate solemnă. Chiar şi atunci când se relaxase îndeajuns încât să privească uneori concertul ca o persoană normală, din public, rămânea destul de rezervată. Cu toate astea, căutam sunetul vocii ei. Nu părea niciodată să conteze că nu îl auzeam. Faptul că ascultam ca să o aud pe ea era jumătate din distracţie.

Pe măsură ce formaţia şi spectacolele s-au extins, ovaţiile au devenit şi mai zgomotoase. Apoi, o perioadă, totul a devenit tăcut. Nu mai era muzică. Nici trupă. Nici fani. Nici Mia.

Când s-au întors – muzica, mulţimile, concertele – totul suna diferit. Chiar şi în turneul acela de două săptămâni, imediat după lansarea albumului *Collateral Damage,* puteam să îmi dau seama cât de mult se schimbaseră toate, doar după cât de diferit suna totul. În timp ce cântam, peretele de sunete învăluia trupa, aproape de parcă am fi cântat într-un balon făcut exclusiv din propriul nostru zgomot, iar între piese răsunau strigătele şi chiotele. Curând, mult mai curând decât mi-aş fi imaginat vreodată, cântam în locuri uriaşe: arene şi stadioane, pentru peste cincisprezece mii de fani.

În locurile astea sunt atât de mulţi oameni, atât de multe sunete, încât e aproape imposibil să diferenţiezi o voce anume. Tot ce aud, pe lângă instrumentele noastre, care urlă acum din cele mai puternice boxe disponibile, este ţipătul acela sălbatic al mulţimii când suntem în culise şi luminile se sting, chiar înainte să ieşim pe scenă. Îndată ce suntem pe scenă, ţipătul constant al mulţimii se amestecă, până când seamănă cu urletul furios al unui uragan; în unele nopţi, jur că pot simţi respiraţia acelor cincisprezece mii de ţipete.

Nu-mi place sunetul ăsta. Caracterul lui monolitic mi se pare derutant. La câteva concerte am schimbat boxele de scenă pe căşti. Era sunetul perfect, de parcă am fi fost în studio, vuietul mulţimii fiind blocat. Dar, într-un fel, era şi mai rău. Şi-aşa mă simt deconectat de mulţime din cauza distanţei dintre ei şi noi, o distanţă separată de o întindere vastă a scenei şi de o armată de gardieni care împiedică fanii să sară să ne atingă sau să urce pe scenă, ca în trecut. Dar, mai mult decât atât, nu-mi place că e foarte greu să auzi o voce distinctă răzbătând. Nu ştiu. Poate încă încerc să aud vocea aceea unică.

Din când în când, în timpul unui concert, în timp ce eu sau Mike ne oprim ca să ne acordăm chitarele sau când unul dintre noi ia o gură de apă dintr-o sticlă, mă opresc şi mă concentrez pentru a deosebi o voce din

mulţime. Şi, din când în când, reuşesc. Pot auzi pe cineva cerând o anumită melodie sau strigând *Te iubesc!* Sau scandându-mi numele.

* * *

În timp ce stau aici, pe Podul Brooklyn, mă gândesc la spectacolele acelea de pe stadioane şi la bocetul lor constant de uragan. Tot ce aud însă acum este hohotul din capul meu, un urlet fără cuvinte, în timp ce Mia dispare şi eu încerc să o las.

Dar mai e şi altceva. O voce slabă, care încearcă să răzbată, să străpungă hohotul neantului. Devine din ce în ce mai puternică, este vocea mea şi mă întreabă ceva: *De unde ştie?*

OPTSPREZECE

Eşti fericită în nefericirea ta?
Te odihneşti, liniştită, în disperare?
Este ultimul nod care ne leagă,
Singurul izvor al alinării mele.
„BLUE”
***COLLATERAL DAMAGE,* PIESA 6**

Mia a plecat.

Podul arată ca o navă-fantomă desprinsă din alt timp, chiar şi când se umple cu cei mai reprezentativi oameni ai secolului XXI, cei care fac jogging dis-de-dimineaţă.

Iar eu sunt singur din nou.

Dar sunt încă în picioare. Încă respir. Şi, într-un fel, sunt bine.

Totuşi, întrebarea capătă amploare şi volum: *De unde ştie?* Fiindcă nu am spus nimănui ce i-am cerut. Nici asistentelor. Nici bunicilor ei. Nici lui Kim. Şi nici Miei. Aşa că, de unde ştie?

Dacă rămâi, voi face tot ce vrei. Voi renunţa la trupă, voi merge cu tine la New York. Dar, dacă vrei să plec, voi face şi asta. Poate că va fi prea dureros să revii la vechea ta viaţă, poate îţi va fi mai uşor să renunţi la noi. Ar fi cumplit, dar aş accepta. Aş putea să te pierd aşa, dacă nu te pierd azi. Te-aş lăsa să *pleci. Dacă rămâi.*

Ăsta a fost jurământul meu. Secretul meu. Povara mea. Ruşinea mea. Faptul că i-am cerut să rămână. Că m-a ascultat. Pentru că, după ce i-am promis ce i-am promis şi i-am pus o piesă de violoncel cântată de Yo-Yo Ma, mi s-a părut că m-a auzit. M-a strâns de mână, apoi am crezut că o să fie ca în filme, dar tot ce a făcut a fost să mă strângă de mână, apoi a rămas inconştientă. S-a dovedit însă că strânsoarea aia a fost prima mişcare voluntară a muşchilor ei; a fost urmată de mai multe strânsori, apoi a fluturat din pleoape o secundă sau două, apoi mai mult. O asistentă ne-a

explicat că creierul Miei e ca un pui de pasăre care încearcă să iasă din ou, lovind cu ciocul în coajă, şi că strânsoarea a fost începutul unei manifestări care a continuat câteva zile, până când s-a trezit şi a cerut apă.

De fiecare dată când vorbea despre accident, Mia spunea că întreaga săptămână fusese în ceaţă. Că nu-şi amintea nimic, iar eu nu aveam de gând să îi spun despre promisiunea pe care o făcusem. O promisiune pe care, în final, am fost obligat să o respect.

Dar ea ştia.

Nu-i de mirare că mă urăşte.

Într-un fel ciudat, e o uşurare. Am obosit să car secretul ăsta cu mine. Am obosit să mă simt prost pentru că am făcut-o să trăiască şi să mă simt furios pentru că trăieşte fără mine şi să mă simt ca un ipocrit pentru toată povestea.

Rămân acolo pe pod o vreme, lăsând-o să se îndepărteze, apoi parcurg cele câteva sute de metri rămase până la rampa de jos. Am văzut zeci de taxiuri trecând pe şosea, aşa că, deşi habar nu am unde sunt, sunt destul de sigur că voi găsi o maşină care să mă ducă înapoi la hotel. Totuşi, când cobor, mă trezesc într-o zonă deschisă, unde traficul nu e permis. Îi fac semn unui alergător, un tip de vârstă mijlocie care merge pufăind pe pod, şi îl întreb unde pot găsi un taxi, iar el îmi arată o grămadă de clădiri.

— De obicei, e un şir acolo, în timpul săptămânii. Nu ştiu ce să zic de weekend, dar sunt sigur că vei găsi unul, undeva.

Are un iPod şi şi-a scos căştile ca să vorbească cu mine, dar muzica răsună în continuare. Şi se aude Fugazi. Tipul aleargă ascultând Fugazi, partea de final a melodiei „Smallpox Champion”. Apoi, piesa se încheie şi începe „Wild Horses” de la Rolling Stones. Şi muzica e ca – nu ştiu – pâinea proaspătă pe stomacul gol sau ca o sobă într-o zi geroasă. Iese din căşti şi mă ademeneşte.

Tipul continuă să se uite la mine.

— Eşti Adam Wilde? De la Shooting Star? mă întreabă.

Nu ca un fan, ci doar curios.

E nevoie de foarte mult efort din partea mea să nu mai ascult muzica şi să îi acord atenţie.

— Da.

Îi întind mâna.

— Nu vreau să fiu nepoliticos, îmi spune după ce ne strângem mâinile, dar ce cauţi prin Brooklyn la şase şi jumătate dimineaţa, într-o sâmbătă? Te-ai pierdut sau ce?

— Nu, nu m-am pierdut. În orice caz, nu ca înainte.

Mick Jagger fredonează şi, efectiv, trebuie să îmi muşc buza ca să nu cânt împreună cu el. Obişnuiam să nu plec nicăieri fără muzica mea. Apoi, a fost ca şi cu toate celelalte: n-ai de ales. Dar acum, am de ales. Acum am nevoie să aleg.

— Pot să îţi cer o favoare imensă şi pur nebunească? îl întreb.

— OK…?

— Îmi împrumuţi iPodul tău? Doar astăzi? Dacă îmi dai numele şi adresa, ţi-l trimit înapoi. Promit că îl vei avea înapoi pentru alergarea de mâine.

Scutură din cap şi râde.

— O alergare de weekend în zorii zilei e de ajuns pentru mine, dar da, ţi-l împrumut. Interfonul de la blocul meu nu funcţionează, aşa că trimite-l pentru Nick la Southside Café de pe Sixth Avenue, în Brooklyn. Sunt acolo în fiecare dimineaţă.

— Nick. Southside Café. Sixth Avenue. Brooklyn. N-am să uit. Promit.

— Te cred, îmi spune, înfăşurând firele. Mă tem că n-ai să găseşti nicio melodie de la Shooting Star în el.

— Cu atât mai bine. Ţi-l voi trimite până diseară.

— Nu-ţi face griji, îmi răspunde. Bateria a fost complet încărcată când am plecat, aşa că ar trebui să mai meargă cel puţin… o oră. Chestia asta e antică.

Chicoteşte uşor, apoi pleacă alergând, făcându-mi cu mâna, fără să se uite înapoi.

Îmi pun căştile în urechi; e, într-adevăr, uzat. Îmi notez să îi iau unul nou când i-l voi returna pe ăsta. Caut prin colecţia lui – are de toate, de la Charlie Parker până la Minutemen şi Yo La Tengo. Are o grămadă de playlist-uri. Aleg unul, intitulat „Melodii Bune”, iar când se aude pianul de la începutul

melodiei „Challangers” de la New Pornographers, ştiu că sunt pe mâini bune. Urmează ceva de Andrew Bird, apoi o melodie super-tare de la Billy Bragg & Wilco, pe care n-am mai auzit-o de ani de zile, apoi „Chicago” a lui Sufjan Steven, piesă pe care o adoram, dar a trebuit să încetez să o mai ascult pentru că întotdeauna mă făcea să mă simt prea agitat. Dar acum, e perfect. E ca o baie rece după o transpiraţie febrilă, care mă ajută să calmez senzaţia de mâncărime a acelor întrebări ce nu-şi pot găsi răspuns şi cu care nu mă mai pot chinui.

Dau volumul la maximum uşor, încât până şi timpanele mele tăbăcite explodează. Asta, împreună cu zarva centrului Brooklynului care se trezeşte – grilaje din metal scârţâind şi autobuze pufăind – sunt destul de al naibii de tare. Aşa că, atunci când o voce străpunge vacarmul, aproape că nu o aud. Dar este acolo, vocea după care mi-am ciulit urechile toţi anii ăştia.

— Adam! strigă.

La început, nu-mi vine să cred. Îl opresc pe Sufjan. Mă uit împrejur. Şi iat-o, în faţa mea, cu obrajii brăzdaţi de lacrimi. Rostindu-mi numele din nou, de parcă ar fi primul cuvânt pe care l-am auzit vreodată.

Am renunţat. Chiar am renunţat. Dar ea e aici. Chiar în faţa mea.

— Am crezut că te-am pierdut. M-am întors şi te-am căutat pe pod, dar nu te-am văzut şi m-am gândit că te-ai întors în Manhattan; mi-a venit ideea asta stupidă că aş putea să te întrec cu un taxi şi să te pândesc pe partea cealaltă. Ştiu că sunt egoistă. Am auzit ce ai spus acolo, pe pod, dar nu putem lăsa lucrurile aşa. Eu nu pot. Nu din nou. Trebuie să ne luăm rămas bun altfel. Mai bi…

— Mia? o întrerup.

Vocea mea e un semn de întrebare şi o mângâiere. Îi opreşte flecăreala.

— De unde ai ştiut?

Întrebarea vine din senin. Cu toate astea, pare să ştie exact despre ce vorbesc.

— Ah, asta, îmi spune. E complicat.

Dau să mă îndepărtez de ea. Nu am niciun drept să o întreb şi ea nu e obligată să îmi răspundă.

— E în regulă. Suntem ok acum. Eu sunt ok acum.

— Nu, Adam, opreşte-te, îmi spune Mia.

Mă opresc.

— Vreau să îţi spun. Simt nevoia să îţi spun totul, dar cred că am nevoie de o cafea ca să îmi revin şi să-ţi pot explica.

Mă scoate din centru şi ajungem într-un cartier istoric, la o brutărie de pe o stradă pietruită. Ferestrele sunt întunecate, uşa încuiată; după toate semnele, localul e închis. Mia bate totuşi la uşă şi, într-un minut, un bărbat cu păr stufos, cu făină pe barba dezordonată, deschide uşa, îi strigă *bonjour* Miei şi o sărută pe ambii obraji. Mia îmi face cunoştinţă cu Hassan, care dispare în brutărie, lăsând uşa deschisă, pentru ca aroma caldă de unt şi vanilie să adie în aerul dimineţii. Se întoarce cu două pahare mari de cafea şi cu o pungă maro, din hârtie, deja pătată de unt. Mia îmi întinde cafeaua, iar când o deschid văd că e aburindă şi neagră, exact aşa cum îmi place mie.

E dimineaţă acum. Găsim o bancă pe promenada Brooklyn Heights, încă unul dintre locurile preferate ale Miei în New York, îmi spune. E chiar pe malul râului East River, iar Manhattanul e atât de aproape, încât aproape că îl poţi atinge. Stăm într-o tăcere prietenoasă, sorbindu-ne cafeaua, mâncând croissantele calde încă ale lui Hassan. Şi e atât de bine, atât de ca pe vremuri, încât o parte din mine ar vrea să apese pe un cronometru magic şi să trăiască veşnic în momentul ăsta. Numai că nu există cronometre magice, dar sunt întrebări care trebuie să primească răspunsuri. Mia, totuşi, nu pare să se grăbească. Soarbe, mestecă, priveşte oraşul. Într-un final, când şi-a terminat cafeaua, se întoarce spre mine.

— N-am minţit înainte când am spus că nu îmi amintesc nimic despre accident sau despre perioada de după, începe ea. Apoi, am început să îmi reamintesc lucruri. Nu chiar să îmi amintesc, ci să aud detalii ale lucrurilor şi să le simt intens de familiare. Mi-am spus că asta se întâmpla fiindcă auzisem poveştile încontinuu, dar nu asta a fost. Derulăm înainte aproape

un an şi jumătate. Sunt la al şaptelea sau al optulea terapeut.

— Deci, faci terapie?

Se uită strâmb la mine.

— Bineînţeles că fac. Am schimbat psihiatrii ca pe şosete. Toţi mi-au spus acelaşi lucru.

— Ce anume?

— Că am fost furioasă. Că am fost furioasă pentru că s-a întâmplat accidentul. Că am fost furioasă că sunt singurul supravieţuitor. Că am fost furioasă pe tine.

Se întoarce spre mine, cu o grimasă plină de regret.

— Toate celelalte chestii aveau sens, dar chestia legată de tine n-o înţelegeam. Adică, de ce pe tine? Dar eram. Simţeam cât de… tace puţin, furioasă eram, încheie ea, încet. Toate motivele erau evidente: cum te-ai îndepărtat de mine, cât de mult ne-a schimbat accidentul. Dar nu justificau furia asta letală pe care am simţit-o dintr-odată, după ce m-am externat. Sincer, cred că undeva, în mine, am ştiut tot timpul că m-ai rugat să rămân – cu mult timp înainte să-mi amintesc. Are vreun sens ce spun?

Nu. Da. Nu ştiu.

— Nimic din toate astea nu are sens, îi spun.

— Ştiu. Aşadar, eram furioasă pe tine. Nu ştiam de ce. Eram furioasă pe toată lumea. Ştiam de ce. Îmi uram terapeuţii pentru că erau inutili. Eram o mingiuţă de furie autodistructivă şi niciunul dintre ei nu putea face nimic, în afară de a-mi spune că sunt o mingiuţă de furie autodistructivă. Până când am găsit-o pe Nancy, niciunul dintre ei nu m-a ajutat atât de mult ca profesorii mei de la Juilliard. Adică, alo! Ştiam că sunt supărată. Spune-mi ce să fac cu supărarea asta, te rog. În orice caz, Ernesto mi-a sugerat hipnoterapia. L-a ajutat să se lase de fumat, cred.

Îmi dă un ghiont cu cotul în coaste.

Bineînţeles că Domnul Perfect nu fumează. Şi bineînţeles că el a fost cel care a ajutat-o pe Mia să descopere motivul pentru care mă urăşte.

— A fost destul de riscant, continuă Mia. Hipnoza are tendinţa de a debloca amintiri ascunse. Unele traume sunt prea dureroase pentru mintea conştientă şi

trebuie să intri pe o uşă din spate ca să ajungi la ele. Aşa că m-am dus, fără tragere de inimă, la câteva şedinţe. Nu a fost cum credeam că va fi. Fără amulete care îţi pendulează prin faţa ochilor, fără metronom. A fost, mai degrabă, ca exerciţiile alea cu imagini ghidate pe care ne puneau câteodată să le facem în tabără. La început, nu s-a întâmplat nimic, apoi am plecat la Vermont în acea vară şi am renunţat. Totuşi, după câteva săptămâni, am început să văd nişte imagini. La întâmplare. Adică, mi-am amintit de o operaţie, chiar auzeam muzica pe care o ascultau medicii în sala de operaţii. M-am gândit să îi sun să îi întreb dacă ceea ce îmi aminteam era adevărat, dar trecuse atât de mult timp, încât mă îndoiam că îşi vor aminti. Şi, în plus, nu prea simţeam nevoia să îi întreb. Tata obişnuia să spună că atunci când m-am născut i-am părut atât de familiară, încât a fost copleşit de sentimentul că mă ştia de-o viaţă, ceea ce era ciudat, dacă ne gândim cât de puţin semănam cu el sau cu mama. Dar când am avut primele amintiri, am simţit aceeaşi siguranţă, că erau reale şi că îmi aparţineau. N-am pus bucăţile complet cap la cap decât atunci când am lucrat la o piesă pentru violoncel – se pare că mă lovesc o grămadă de amintiri când cânt – oricum, era Gershwin, *Andante con moto e poco rubato.*

Deschid gura, dând să spun ceva, dar la început nu iese nimic.

— Eu ţi-am pus melodia asta, îi spun în cele din urmă.

— Ştiu.

Nu pare surprinsă de confirmarea mea.

Mă aplec în faţă, îmi pun capul între genunchi şi respir adânc. Simt mâna Miei atingându-mi cu blândeţe ceafa.

— Adam? Vocea îi ezită. Mai sunt şi altele. Aici devine un pic cam ciudat. Pentru mine are un anumit sens faptul că mintea mea, într-un fel, a înregistrat lucrurile care s-au întâmplat în preajma trupului meu când eram inconştientă. Dar sunt şi alte lucruri, alte amintiri…

— Ca de exemplu? o întreb în şoaptă.

— Cele mai multe sunt vagi, dar am anumite amintiri puternice ale unor lucruri pe care n-aş avea cum să le ştiu, fiindcă nu am fost acolo. Uite, am amintirea asta. Despre tine. E întuneric afară. Tu stai în faţa intrării spitalului, sub felinare, aşteptând să urci să mă vezi. Porţi geaca ta din piele şi te uiţi în sus, ca şi cum m-ai căuta. Ai făcut asta?

Mia îmi ia bărbia în palmă şi îmi ridică faţa. De data asta pare să caute o confirmare că momentul ăsta a fost real. Vreau să îi spun că are dreptate, dar mi-am pierdut complet capacitatea de a vorbi. Cu toate astea, expresia mea pare să îi ofere dovada pe care o caută. Dă uşor din cap.

— Cum? Cum, Adam? Cum de am ştiut asta?

Nu sunt sigur dacă întrebarea e retorică sau dacă crede că am o rezolvare pentru misterul ei metafizic. Oricum, nu sunt în stare să răspund, fiindcă plâng. Nu îmi dau seama de asta până când nu simt gustul sărat de pe buze. Nu-mi amintesc când am plâns ultima oară, dar odată ce accept umilirea de a scânci ca un copil, poarta lacrimilor se deschide şi acum plâng în hohote, în faţa Miei. În faţa întregii lumi nenorocite.

NOUĂSPREZECE

Am văzut-o pentru prima oară pe Mia Hall acum şase ani. Liceul nostru avea un program pentru arte, iar dacă alegeai muzica printre materiile opţionale, puteai urma cursuri de muzică sau puteai opta pentru studiul independent, exersând în studiouri. Şi eu, şi Mia, am ales studiul independent.

O văzusem cântând la violoncel de câteva ori, dar nu mi s-a întipărit nimic în minte. Adică, era drăguţă, dar nu era chiar genul meu. Era o cântăreaţă de muzică clasică, iar eu un rocker. Ulei şi apă şi aşa mai departe.

Nu am observat-o cu adevărat decât în ziua în care am văzut-o când nu cânta. Stătea într-una dintre cabinele de practică izolate fonic, cu violoncelul odihnindu-i-se liniştit între genunchi, cu arcuşul aşezat la câţiva centimetri deasupra scăunelului. Avea ochii închişi şi sprâncenele un pic încruntate. Era atât de nemişcată, încât părea că îşi luase o scurtă vacanţă de la corpul ei. Şi, chiar dacă nu se mişca, chiar dacă avea ochii închişi, într-un fel am ştiut că asculta muzică în momentul ăla, că îşi captura notele din tăcere, ca o veveriţă care adună ghinde pentru iarnă, înainte să înceapă să cânte. Am rămas acolo, în picioare, ţintuit brusc de ea, până când a părut să se trezească şi a început să cânte cu o concentrare intensă. Când, în sfârşit, s-a uitat la mine, am plecat în grabă.

După asta, am devenit cumva fascinat de ea şi de ceea ce cred că era capacitatea ei de a auzi muzica din tăcere. Pe vremea aia voiam să fiu capabil să fac şi eu asta, aşa că am început să o privesc cântând şi, deşi mi-am spus că motivul atenţiei mele este că era un muzician la fel de dedicat ca şi mine şi că era drăguţă, adevărul e că voiam să înţeleg ce auzea ea în tăcere.

În tot timpul în care am fost împreună, nu cred că am aflat vreodată. Dar odată ce am fost cu ea, nu am mai avut nevoie să ştiu. Eram amândoi obsedaţi de muzică, fiecare în felul lui. Nu conta dacă nu

înţelegeam complet obsesia celuilalt, fiindcă ne-o înţelegeam pe a noastră.

* * *

Ştiu exact momentul despre care vorbeşte Mia. Kim şi cu mine veniserăm la spital în Dodge-ul Dart, roz, al Sarei. Nu-mi amintesc când i-am cerut prietenei lui Liz să îmi împrumute maşina. Nu-mi amintesc nici că am condus-o. Nu-mi amintesc cum am mânuit maşina în sus, pe dealurile unde era spitalul sau de unde am ştiut drumul. Îmi amintesc doar acel moment în care eram într-un teatru din centrul Portlandului, făcând probe de sunet pentru concertul din seara aia, când Kim a apărut şi mi-a dat vestea îngrozitoare. Apoi, în minutul următor, mă aflam în faţa spitalului.

Ceea ce îşi aminteşte Mia în mod inexplicabil este, într-un fel, primul moment limpede în toată ceaţa aceea dintre aflarea veştii şi sosirea la centrul de traumatologie. Kim şi cu mine tocmai parcaserăm maşina, iar eu ieşisem din garaj înaintea ei. Am avut nevoie de câteva secunde să îmi adun puterile, să mă întăresc pentru ceea ce urma să înfrunt. Îmi amintesc că m-am uitat la clădirea mare a spitalului, întrebându-mă dacă Mia era undeva înăuntru; eram îngrozitor de speriat ca nu cumva ea să fi murit în timpul în care venise Kim să mă ia. Apoi, am simţit un val de ceva, nu chiar speranţă, nu chiar uşurare, ci doar un fel de conştientizare a faptului că Mia era înăuntru, iar asta a fost suficient cât să mă facă să intru pe uşă.

Se spune că lucrurile se întâmplă cu un motiv, dar nu ştiu dacă să pun botul la asta. Nu ştiu dacă voi vedea vreodată un motiv pentru ceea ce li s-a întâmplat lui Kat, Denny şi Teddy în ziua aia. Mi-a luat însă o veşnicie să intru înăuntru şi să o văd pe Mia. Am fost gonit din sala de terapie intensivă de asistentele Miei, apoi Kim şi cu mine ne-am sfătuit şi am făcut un plan ca să ne furişăm înăuntru. Nu cred că mi-am dat seama în momentul ăla, dar cred că, într-un mod ciudat, probabil că trăgeam de timp. Îmi adunam puterile. Nu voiam să îmi pierd cumpătul în faţa ei. Cred că o parte din mine ştia, într-un fel, că Mia şi-ar fi dat seama, chiar dacă era în comă.

Bineînţeles, am sfârşit oricum prin a mă pierde în faţa ei. Când am văzut-o, în sfârşit, pentru prima oară, aproape că am vomitat. Avea pielea ca textura unui şerveţel din hârtie. Ochii îi erau acoperiţi de pansamente. Din fiecare parte a corpului ei intrau şi ieşeau tuburi care pompau lichide şi sânge înăuntru, drenând nişte chestii înfricoşătoare. Mi-e ruşine s-o spun, dar, când am intrat pentru prima oară înăuntru, am vrut să fug.

Totuşi, n-am putut. N-aş fi făcut-o. Aşa că, în schimb, m-am concentrat pe acea parte a ei care arăta încă vag a Mia – mâinile. Avea monitoare ataşate la degete, dar tot arătau ca mâinile ei. I-am atins vârful degetelor de la mâna stângă şi le-am simţit sleite şi netede, ca pielea veche. Mi-am trecut degetele peste bătăturile aspre ale degetelor ei mari. Avea mâinile îngheţate, aşa cum erau întotdeauna, aşa că le-am încălzit, aşa cum făceam întotdeauna.

Şi, în timp ce îi încălzeam mâinile, mi-am spus că era un noroc că arătau în regulă, fiindcă fără mâini n-ar mai fi avut muzica, iar fără muzică ar fi pierdut totul. Îmi amintesc că mi-am spus că, într-un fel, şi Mia trebuie să îşi dea seama de asta. Că trebuia să i se amintească că se poate întoarce la muzică. Am fugit din salonul de terapie intensivă, o parte din mine temându-se că s-ar putea să n-o mai văd niciodată în viaţă, dar ştiind, într-un fel, că trebuia să fac lucrul ăsta. Când m-am întors, i-am pus o înregistrare cu Yo-Yo Ma.

Tot atunci i-am făcut şi promisiunea. Promisiunea pe care mă obligă să o ţin.

Am făcut ceea ce trebuia. Acum ştiu asta. Probabil că am ştiut mereu, dar a fost foarte greu să văd dincolo de toată furia mea. Şi e ok dacă e supărată. E ok, chiar şi dacă mă urăşte. A fost egoist ce i-am cerut să facă, chiar dacă s-a dovedit a fi, într-un final cel mai generos lucru pe care l-am făcut vreodată. Cel mai generos lucru pe care trebuie să continui să îl fac.

Aş face asta din nou. Acum, ştiu asta. Aş face promisiunea aceea de încă o mie de ori şi aş pierde-o încă de o mie de ori, ca să o aud cântând, ca noaptea trecută, sau ca să o văd în lumina soarelui de

dimineaţă. Sau chiar şi fără asta. Doar ca să ştiu că e undeva, acolo. În viaţă.

* * *

Mia mă priveşte cum îmi pierd cumpătul de-a lungul falezei. Vede cum fisurile se deschid, iar lava se scurge afară, această explozie uriaşă a ceea ce cred că pentru ea pare a fi durere.

Dar nu plâng de durere. Plâng de recunoştinţă.

DOUĂZECI

Să mă trezească cineva când se termină,
Când tăcerea nopţii se îmblânzeşte, aurie,
Întinde-mă pe un pat de trifoi
Ah, am nevoie de ajutor cu povara asta.
„HUSH”
***COLLATERAL DAMAGE,* PIESA 13**

Când reuşesc să mă controlez şi mă calmez, îmi simt membrele ca pe nişte crengi uscate. Pleoapele încep să mi se lase. Tocmai am băut o cană uriaşa de cafea incredibil de tare şi parcă ar fi fost contaminată cu somnifere. M-aş putea întinde chiar aici, pe banca asta. Mă întorc spre Mia. Îi spun că trebuie să dorm.

— Locuiesc la câteva clădiri distanţă, îmi spune. Poţi să dormi la mine.

Simt senzaţia aia de calm şi de linişte care urmează după plâns. Nu m-am mai simţit aşa de când eram copil, un puşti sensibil care ţipa la o nedreptate sau alta, până când, plâns tot, mama mă băga în pat. Mi-o imaginez pe Mia culcându-mă în pătuţul unui băieţel, trăgându-mi plapuma până sub bărbie.

Acum, e dimineaţă de-a dreptul. Oamenii s-au trezit şi au ieşit afară. În timp ce mergem, zona rezidenţiala liniştită face loc unei fâşii comerciale, plină de buticuri, de cafenele şi de hipsterii care le frecventează. Sunt recunoscut, dar nu mă mai obosesc să mă eschivez – fără ochelari de soare şi fără şapcă. Nu mai încerc deloc să mă ascund. Mia se strecoară printre mulţimile care cresc, apoi o ia pe o stradă laterală înţesată de vegetaţie, mărginită de clădiri din gresie şi cărămidă. Se opreşte în faţa unei căsuţe din cărămidă roşie.

— Casă, dulce casă. Am închiriat-o de la un violonist profesionist care cântă acum pentru Filarmonica din Viena. Am atins recordul de nouă luni de când stau aici!

O urmez în cea mai compactă casă pe care am văzut-o vreodată. Primul nivel e format dintr-o sufragerie mică şi o bucătărie cu uşă glisantă din sticlă, care duce într-o grădină de două ori mai mare decât casa. Aici e o canapea albă şi îmi face semn să mă întind pe ea. Îmi scot încălţările şi mă trântesc, cufundându-mă în pernele din pluş. O las pe Mia să îmi aşeze capul, să pună o pernă sub el şi o pătură moale peste mine, învelindu-mă aşa cum sperasem.

Ascult pregătit să îi aud sunetul paşilor pe scări, îndreptându-se spre ceea ce probabil e dormitorul, dar, în schimb, simt o adâncitură uşoara în tapiţerie, în timp ce Mia se aşază la celălalt capăt al canapelei. Îşi freacă picioarele unul de celălalt de câteva ori. Picioarele ei sunt la doar câţiva centimetri de ale mele. Apoi, oftează prelung, iar respiraţia ei se reglează şi devine ritmică. A adormit. În câteva minute, adorm şi eu.

Când mă trezesc, lumina inundă apartamentul şi mă simt atât de odihnit, încât, pentru o secundă, sunt sigur că am dormit zece ore şi că am pierdut avionul. O privire rapidă la ceasul din bucătărie îmi arată însă că e aproape ora două după-amiaza, şi tot sâmbătă. Nu am dormit decât câteva ore şi trebuie să mă întâlnesc cu Aldous la aeroport la ora cinci.

Mia doarme încă, respirând adânc şi aproape sforăind. O privesc o vreme. Pare foarte liniştită şi familiară. Chiar şi înainte să devin insomniacul de acum, întotdeauna am avut probleme să adorm noaptea, în timp ce Mia citea cinci minute dintr-o carte, se întorcea pe o parte şi era dusă. O şuviţă de păr i-a căzut pe faţa, îi intră în gură şi apoi iese, de fiecare dată când inspiră şi expiră. Fără să gândesc, mă aplec şi îi dau la o parte şuviţa, iar degetele mele îi ating din greşeală buzele. Pare atât de firesc, de parcă n-au trecut trei ani, încât aproape că sunt tentat să îi mângâi obrajii, bărbia, fruntea.

Aproape, dar nu chiar. E ca şi cum aş vedea-o pe Mia printr-un filtru şi e, în cea mai mare parte, fata pe care o ştiam, dar ceva s-a schimbat, lucrurile nu mai sunt la fel, aşa că acum ideea de a o atinge când

doarme nu mai e drăguţă sau romantică, ci, mai degrabă, aduce a hărţuire.

Mă ridic în picioare şi îmi întind braţele. Sunt cât pe ce să o trezesc – dar nu pot să mă conving să fac asta. În schimb, mă plimb prin casa ei. Eram atât de ameţit când am venit, acum câteva ore, încât nu prea am observat-o. Acum, că fac asta, văd că seamănă, într-un fel ciudat, cu cea în care a crescut Mia. Acelaşi talmeş-balmeş nepotrivit de fotografii pe perete – un portret al lui Elvis, un afiş din 1955 care face reclamă la un meci de Campionatul Mondial dintre Brooklyn Dodgers şi New York Yankees, şi câteva accente decorative, cum ar fi luminile în formă de ardei iuţi care împodobesc tocurile uşilor.

Peste tot sunt fotografii, atârnând pe pereţi, acoperind fiecare centimetru al blatului din bucătărie şi rafturile. Sute de imagini cu familia ei, inclusiv unele care par a fi fotografiile care atârnau, cândva, în vechea ei casă. Portretul de la nuntă al lui Kat şi Denny; o fotografie cu Denny îmbrăcat într-o geacă din piele cu ţinte, ţinând-o pe bebeluşa Mia într-o mână; Mia, la opt ani, cu un zâmbet uriaş pe chip, ţinându-şi strâns violoncelul; Mia şi Kat, ţinându-l în braţe pe Teddy, roşu la faţă, la câteva minute după ce se născuse. E chiar şi fotografia aia care îţi frânge inima, în care Mia îi citeşte lui Teddy, cea la care nu suportam să mă uit în casa bunicilor Miei, deşi, într-un fel, aici, în casa ei, nu-mi mai produce aceeaşi lovitură în stomac.

Trec prin bucătăria mica, unde se află o adevărată galerie de fotografii ale bunicilor Miei în faţa unei serii de fose de orchestră, ale mătuşilor, unchilor Miei şi a verilor ei, urcând munţii din Oregon sau ciocnind halbe de bere. E şi un amestec de fotografii cu Henry, Willow şi Trixie şi un băieţel care trebuie să fie Theo. Mai sunt şi poze cu Mia şi Kim, din liceu, şi una cu ele două în vârful Empire State Building – un memento şocant al faptului că relaţia lor nu a fost ciuntită, că au o istorie despre care eu nu ştiu nimic. Mai este o fotografie cu Kim purtând vestă antiglonţ, cu părul desfăcut şi ciufulit, bătut de un vânt plin de praf.

Mai sunt şi fotografii cu muzicieni îmbrăcaţi la costum, ţinând în mână cupe de şampanie. Imaginea unui bărbat cu ochii strălucitori, într-un smoching, cu o masă de bucle rebele, ţinând în mână o baghetă de dirijor şi acelaşi tip dirijând o grămadă de copii care arată jalnic, apoi din nou el, lângă o femeie superbă de culoare, care sărută un copil care nu arată tocmai jalnic. Ăsta trebuie să fie Ernesto.

Mă duc în grădina din spate, ca să-mi fumez ţigara de dimineaţă. Îmi ating buzunarele, dar găsesc doar portofelul, ochelarii de soare, iPod-ul împrumutat şi cele câteva pene de chitară care se pare că sunt cu mine tot timpul. Apoi, îmi amintesc că probabil mi-am lăsat ţigările pe pod. Fără ţigări. Fără pastile. Cred că azi e ziua festivă în care aleg să renunţ la obiceiurile rele.

Mă întorc înăuntru şi mai arunc o privire. Nu este casa la care mă aşteptam. Din tot ce îmi povestise despre mutarea ei, îmi imaginasem un loc plin de cutii, ceva impersonal şi aseptic. Şi, în ciuda a ceea ce spusese despre spirite, nu m-aş fi gândit că se înconjurase atât de confortabil de stafiile ei.

Mai puţin de a mea. Nu e nici măcar o poză cu mine, deşi Kat m-a inclus în multe dintre fotografiile familiei; chiar atârnase una înrămată cu mine, cu Mia şi cu Teddy, în costume de Halloween, deasupra vechiului lor şemineu din sufragerie, un loc de onoare în casa Hall. Dar nu şi aici. Nu e niciuna dintre fotografiile stupide pe care obişnuiam să ni le facem unul celuilalt şi nouă împreună, sărutându-ne sau strâmbându-ne în timp ce unul dintre noi ţinea aparatul într-o mână. Adoram fotografiile alea. Întotdeauna îţi tăiau capul pe jumate sau erau întunecate de degetul cuiva, dar păreau să prindă ceva veritabil.

Nu mă simt jignit. Mai devreme, probabil că m-aş fi simţit aşa. Acum, înţeleg. Orice loc aş fi avut în viaţa Miei, în inima ei, a fost irevocabil modificat în ziua aceea, la spital, în urmă cu trei ani şi jumătate.

Încheiere. Urăsc cuvântul ăsta. Psihologii îl adoră. Bryn îl adoră. Spune că eu n-am avut niciodată o *încheiere* cu Mia.

„Peste cinci milioane de oameni au cumpărat şi au ascultat încheierea mea”, e replica mea standard.

În timp ce stau aici, în casa asta liniştită în care aud cum ciripesc păsările afară, în curtea din spate, cred că, într-un fel, înţeleg conceptul de încheiere. Nu e vorba despre nicio chestie mare şi dramatică legată de înainte/după. E mai degrabă sentimentul acela de melancolie pe care îl ai la finalul unei vacanţe foarte reuşite. Ceva special se termină şi tu eşti trist, dar nu poţi fi atât de trist pentru că, hei, a fost bine atât cât a durat şi vor mai fi şi alte vacanţe, alte vremuri bune. Dar nu vor mai fi cu Mia – sau cu Bryn.

Mă uit la ceas. Trebuie să mă întorc în Manhattan, să îmi fac bagajele, să răspund la cele mai urgente dintre e-mailurile care, fără îndoială, s-au adunat, şi să mă duc la aeroport. Va trebui să chem un taxi aici şi, înainte de asta, va trebui să o trezesc pe Mia şi să îmi iau la revedere aşa cum se cuvine.

Mă hotărăsc să fac cafea. Chiar şi doar mirosul ei obişnuia să o trezească. În dimineţile în care dormeam la ea, uneori mă trezeam devreme ca să stau cu Teddy. După ce o lăsam să doarmă până la o oră decentă, duceam filtrul chiar la ea în cameră şi îl purtam prin aer până când îşi ridica fruntea de pe pernă, cu ochii somnoroşi şi blânzi.

Mă duc în bucătărie şi se pare că ştiu din instinct unde sunt toate, de parcă ar fi bucătăria mea şi aş fi făcut cafea aici de o mie de ori înainte. Filtrul metalic este în dulapul de deasupra chiuvetei. Cafeaua, într-un borcan pe uşa congelatorului. Pun cu lingura pudra aromată şi neagră în spaţiul de deasupra filtrului, apoi îl umplu cu apă şi îl pun pe aragaz. Şuieratul umple aerul, urmat de aroma pătrunzătoare. Aproape că îl văd, ca un nor din desene animate, plutind deasupra camerei, îndemnând-o pe Mia să se trezească.

Şi, desigur, înainte să apuce cafeaua să fiarbă, se întinde pe canapea şi ia o gură de aer, aşa cum face când se trezeşte. Când mă vede în bucătăria ei, pentru o clipă pare confuză. Nu pot să-mi dau seama dacă e din cauză că mă agit ca o gospodină sau pur şi simplu pentru că mă aflu aici. Apoi, îmi amintesc ce spusese

despre felul în care fiecare dimineaţă îi amintea de pierderea ei.

— Îţi aminteşti totul din nou? rostesc întrebarea.

Cu voce tare. Fiindcă vreau să ştiu şi pentru că mi-a cerut să întreb.

— Nu, îmi spune. Nu în dimineaţa asta.

Cască, apoi se întinde din nou.

— Credeam că am visat noaptea trecută. Apoi, am simţit mirosul de cafea.

— Îmi pare rău, spun şoptit.

Zâmbeşte, în timp ce dă pătura la o parte.

— Chiar crezi că, dacă nu aduci vorba despre familia mea, o să îi uit?

— Nu, recunosc. Cred că nu.

— Şi, după cum vezi, nici nu încerc să uit. Mia face un semn către fotografii.

— M-am uitat la astea. Ai o galerie destul de impresionantă. Cu toată lumea.

— Mersi. Îmi ţin de urât.

Mă uit la fotografii, imaginându-mi că, într-o zi, copiii Miei vor umple şi mai multe rame, creând o nouă familie pentru ea, o generaţie din care eu nu voi face parte.

— Ştiu că sunt doar nişte poze, continuă ea, dar câteodată chiar mă ajută să mă trezesc dimineaţa. Mă rog, ele şi cafeaua.

Ah, cafeaua. Mă duc în bucătărie şi deschid dulapurile în care ştiu că voi găsi ceşti, deşi sunt un pic surprins să descopăr că până şi ele fac parte din aceeaşi colecţie de căni din ceramică din anii ’50 şi ’60, pe care le-am mai folosit de atâtea ori; sunt uimit că le-a cărat din cămin în cămin, din apartament în apartament. Mă uit după cana mea preferată, cea cu ibrice care dansează, şi sunt al naibii de bucuros că o găsesc încă aici. E aproape ca şi cum ar avea şi fotografia mea pe perete. O părticică din mine încă există, chiar dacă o mare parte din mine nu poate fi aici.

Îmi torn o cană, apoi îi torn şi Miei, adăugând un strop de lapte şi frişcă, aşa cum îi place.

— Îmi plac fotografiile, îi spun. Păstrează amintiri preţioase.

Mia încuviinţează, suflând în cafea.

— Şi mie mi-e dor de ei, îi spun. În fiecare zi.

Pare surprinsă de asta. Nu de faptul că mi-e dor de ei, ci, probabil, din cauză că, în sfârşit, recunosc. Dă din cap, solemn.

— Ştiu, spune.

Se plimbă prin cameră, trecându-şi degetele peste ramele fotografiilor.

— Nu mai am loc, rosteşte ea. A trebuit să pun în baie o grămadă de poze recente de-ale lui Kim. Ai mai vorbit cu ea în ultima vreme?

Probabil ştie ce i-am tăcut lui Kim.

— Nu.

— Serios? Atunci, înseamnă că nu ştii de scandal?

Scutur din cap.

— A renunţat la facultate anul trecut. Când a început războiul în Afganistan, Kim a hotărât: la naiba cu asta, vreau să fiu fotograf şi cea mai bună educaţie e pe teren. Aşa că, pur şi simplu şi-a luat aparatele şi a plecat. A început să îşi vândă fotografiile la AP şi la *The New York Times*. Dă ture într-o burka din aia şi îşi ascunde tot echipamentul fotografic sub haine pe care apoi le dă repede la o parte ca să facă poze.

— Pun pariu că doamnei Schein îi place asta.

Mama lui Kim era cunoscută ca fiind exagerat de protectoare. Ultima oară când am auzit de ea, făcea o criză fiindcă Kim mergea la şcoală în cealaltă parte a ţării, ceea ce, spunea Kim, era fix ceea ce intenţionase.

Mia râde.

— La început, Kim a spus familiei doar că îşi lua liber un semestru, dar acum are foarte mult succes şi a renunţat oficial, iar doamna Schein a avut, oficial, o cădere nervoasă. Şi apoi mai e şi faptul că Kim este o evreică drăguţă într-o ţară foarte musulmană.

Mia suflă în cafea şi soarbe.

— Totuşi, pe de altă parte, acum Kim apare în *The New York Times* şi tocmai a semnat un contract de colaborare cu *National Geographic*, aşa că doamna Schein are cu ce se lauda.

— E greu pentru o mamă să se stăpânească, spun.

— E mare fan Shooting Star, ştii?

— Doamna Schein? Întotdeauna am crezut-o mai degrabă hip-hop.

Mia rânjeşte.

— Nu. Îi place *death metal*-ul. Hard core. Kim v-a văzut cântând în Bangkok. Zicea că turna cu găleata şi voi aţi cântat aşa, în ploaie.

— A fost la concertul ăla? Mi-ar fi plăcut să vină în culise, să ne salute, îi spun, deşi ştiu de ce nu o făcuse. Totuşi, venise la concert. Probabil că m-a iertat un pic.

— Şi eu i-am spus acelaşi lucru, dar a trebuit să plece imediat. Trebuia să fie în Bangkok pentru odihnă şi relaxare, dar ploaia în care aţi cântat voi a fost nimic pe lângă ciclonul care lovise în altă zonă. A trebuit să fugă şi să facă un reportaj. E o fotografă foarte tare în ultima vreme.

Mă gândesc la Kim, urmărind răsculaţi talibani şi ferindu-se de copaci zburători. E surprinzător de uşor să-mi imaginez asta.

— E amuzant, încep.

— Ce anume? întreabă Mia.

— Kim, fotograf de război. Fata periculoasă.

— Da, să mori de râs.

— Nu asta am vrut să spun. Doar că: tu. Kim. Eu. Venim cu toţii din oraşul ăsta de nicăieri, din Oregon, şi uită-te la noi. Toţi trei am mers la, ei bine, la extreme. Trebuie să recunoşti, e destul de ciudat.

— Nu e deloc ciudat, zice Mia, zgâlţâind un castron cu fulgi de porumb. Am trecut cu toţii prin greutăţi. Acum, haide, ia nişte cereale.

Nu mi-e foame. Nu sunt sigur nici măcar dacă pot mânca un singur fulg de porumb, dar mă aşez pentru că tocmai mi-a fost înapoiat locul la masa familiei Hall.

* * *

Timpul are greutate, iar în clipa asta îi simt apăsarea. E aproape ora trei. Încă o zi e pe jumătate încheiată, iar în seara asta plec în turneu. Aud ticăitul ceasului de epocă de pe peretele Miei. Las minutele să treacă mai mult decât ar trebui, apoi, în cele din urma, vorbesc.

— Amândoi avem un avion de prins. Probabil ar trebui să plec.

Vocea îmi sună absentă, dar mă simt ciudat de calm.

— Sunt taxiuri pe aici?

— Nu, noi ajungem în Manhattan cu pluta, glumeşte ea. Poţi să chemi o maşină, adaugă după o clipă.

Mă ridic în picioare şi mă îndrept spre blatul din bucătărie, unde se află telefonul Miei.

— Care e numărul? întreb.

— 718, începe Mia. Apoi, se opreşte. Stai aşa.

La început mă gândesc că face acea pauză ca să îşi amintească numărul, dar îi văd ochii, dintr-odată nesiguri şi rugători.

— Mai e un ultim lucru, continuă ea, cu vocea şovăitoare. Ceva ce am eu şi care, de fapt, îţi aparţine ţie.

— Tricoul meu cu Wipers?

Neagă.

— Mă tem că ăla a dispărut de mult. Vino. E sus.

O urmez pe treptele care scârţâie. În capătul palierului îngust, în dreapta mea, îi văd dormitorul cu plafonul înclinat, în stânga mea e o uşă închisă. Mia o deschide, dezvăluind un mic studio. În colţ este un dulap cu o tastatură. Mia formează un cod, iar uşa se deschide.

Când văd ce scoate din dulap, la început sunt ceva de genul *Ah, sigur, chitara mea.* Pentru că aici, în căsuţa Miei din Brooklyn, se află vechea mea chitară electrică Les Paul Junior. Chitara pe care am cumpărat-o de la un amanet, din câştigurile mele de la livrările de pizza, pe când eram adolescent. Este chitara pe care am înregistrat *Collateral Damage* şi toate piesele noastre de până la albumul ăsta. Este chitara pe care am vândut-o la o licitaţie în scop caritabil şi, de atunci, regret că am făcut asta.

E aşezată în vechea ei husă, cu vechile mele abţibilduri cu Fugazi şi K Records; chiar şi cu abţibildurile de la fosta formaţie a tatălui Miei. Totul este la fel, cureaua, crestătura de când am scăpat-o pe scenă. Până şi praful miroase familiar.

Tocmai îmi dau seama de lucrurile astea, aşa că durează câteva secunde până mă loveşte. Asta e chitara mea. Mia are chitara mea. Mia este cea care a

cumpărat chitara pentru o sumă exorbitantă, ceea ce înseamnă că a ştiut că e scoasă la licitaţie. Mă uit prin cameră. Printre partituri şi materiale pentru violoncel se află un teanc de reviste cu chipul meu pe copertă. Apoi, îmi amintesc ceva de pe pod, Mia justificându-se de ce m-a părăsit, recitându-mi versurile din „Roulette”.

Dintr-odată mă simt de parcă aş fi avut dopuri în urechi toată noaptea, iar acum îmi cad şi tot ce era voalat devine clar, tare şi strident.

Mia are chitara mea. E un lucru atât de simplu şi, cu toate astea, nu ştiu dacă aş fi fost mai surprins nici dacă Teddy ar fi ieşit din dulap. Simt că mă ia cu leşin. Mă aşez. Mia stă în picioare, chiar în faţa mea, ţinându-mi chitara de grif, oferindu-mi-o înapoi.

— Tu? e tot ce reuşesc să îndrug.

— Întotdeauna eu, îmi răspunde încet, timid. Cine altcineva?

Mintea mi-a părăsit corpul. Nu mai pot rosti decât cuvinte de bază.

— Dar… de ce?

— Cineva trebuia să o salveze de Hard Rock Café, spune Mia, râzând.

Totuşi, îi aud şi nesiguranţa din voce.

— Dar… îmi caut cuvintele ca un om care se îneacă şi se agaţă de resturi plutitoare… n-ai spus că mă urăşti?

Mia oftează, lung şi profund.

— Ştiu. Aveam nevoie să urăsc pe cineva şi pe tine te iubesc cel mai mult, aşa că a căzut pe tine.

Ţine chitara întinsă, împingând-o spre mine. Vrea să o iau, dar acum nu aş putea să ridic nici măcar o bucăţică de vată.

Continuă să se uite la mine, oferindu-mi-o.

— Cum rămâne cu Ernesto?

O expresie de uimire îi trece rapid pe faţă, urmată de amuzament.

— E mentorul meu, Adam. Prietenul meu. E căsătorit.

Lasă ochii în jos pentru o clipă. Când îşi ridică privirea, veselia i s-a transformat în defensivă.

— Şi, la urma urmei, ce îţi pasă ţie?

Întoarce-te la stafia ta, o aud pe Bryn spunându-mi. Dar a înţeles greşit. Bryn e cea care a trăit cu o stafie – cu fantoma unui bărbat care nu a încetat niciodată să iubească pe altcineva.

— N-ar fi existat niciodată o Bryn dacă nu te-ai fi hotărât să mă urăşti, îi răspund.

Mia îmi ţine piept direct.

— Nu te urăsc. Nu cred că te-am urât vreodată cu adevărat. A fost doar furie. Şi, odată ce am înfruntat-o deschis, odată ce am înţeles-o, s-a risipit.

Lasă capul în jos, respiră adânc şi expiră puternic.

— Ştiu că îţi datorez nişte scuze; am încercat să le rostesc toată seara, dar cuvintele astea – „iartă-mă", „îmi pare rău" – mi se par prea fără valoare pentru ceea ce meriţi tu.

Scutură din cap.

— Ştiu că ceea ce ţi-am făcut a fost extrem de greşit, dar la vremea aceea părea, de asemenea, extrem de necesar pentru supravieţuirea mea. Nu ştiu dacă astea două lucruri pot fi amândouă adevărate, dar aşa a fost. Dacă te linişteşte cu ceva, după o perioada, când nu mi se mai părea necesar, când mi se părea foarte greşit, am rămas numai cu dimensiunea greşelii mele, cu dorul de tine. A trebuit să te urmăresc de la distanţă, să văd cum îţi realizezi visele, trăind ceea ce părea a fi viaţa perfectă.

— Nu e perfectă, îi spun.

— Acum înţeleg asta, dar de unde era să ştiu? Erai atât de foarte, foarte departe de mine! Am acceptat asta. Am acceptat-o ca pe o pedeapsă pentru ceea ce am făcut. Apoi…

Vocea i se pierde.

— Ce?

Ia o gură de aer şi îmi surâde afectat.

— Apoi, Adam Wilde apare la Carnegie Hall, în cea mai importantă noapte a carierei mele şi mi s-a părut că e mai mult decât o coincidenţă. Am simţit lucrul ăsta ca pe un dar. De la ei. Pentru primul meu recital, mi-au dăruit un violoncel, iar acum, mi te-au dăruit pe tine.

Fiecare firicel de păr mi se ridică, un fior îmi străbate întregul corp.

Îşi şterge în grabă lacrimile cu dosul palmei şi respiră adânc.

— Ţine, ai de gând să iei chestia asta sau nu? Nu am acordat-o de ceva vreme.

Obişnuiam să am vise de genul ăsta. Mia, întoarsă dintre cei ne-morţi, în faţa mea, vie pentru mine. Ajunsesem însă ca până şi în vise să ştiu că acestea nu erau reale şi puteam anticipa sunetul ceasului, aşa că acum ascult, aşteptând, într-un fel, să pornească alarma. Dar nu se aude, iar când îmi strâng degetele în jurul chitarei, lemnul şi coardele sunt reale şi mă aduc cu picioarele pe pământ. Mă trezesc, iar ea e încă aici.

Se uită la mine, la chitara mea, la violoncelul ei şi la ceasul de pe pervaz. Îmi dau seama ce vrea şi e acelaşi lucru pe care mi l-am dorit de ani de zile, dar nu îmi vine să cred că, după atâta timp, acum, când nu mai avem timp, îmi cere asta. Totuşi, dau uşor din cap, încuviinţând. Îmi conectează chitara, îmi dă cablul şi porneşte volumul amplificatorului.

— Îmi dai un mi? o întreb.

Mia ciupeşte coarda violoncelului. Acordez chitara pornind de la asta, apoi zdrăngăn un la minor, iar când acordul acaparează încăperea, simt acea izbucnire de energie electrică urcându-mi pe şira spinării, într-un fel pe care nu l-am mai simţit de foarte mult timp.

Mă uit la Mia. Stă aşezată în faţa mea, cu violoncelul între picioare. Are ochii închişi şi îmi dau seama că face chestia aia, ascultă ceva în tăcere. Apoi, dintr-odată, pare că a auzit ceea ce voia să audă. Ochii îi sunt deschişi şi mă privesc din nou, de parcă nu ar fi plecat niciodată. Îşi ridică arcuşul, face un gest către chitara mea cu o uşoară înclinare de cap.

— Eşti gata? mă întreabă.

Sunt atâtea lucruri pe care aş vrea să i le spun, în primul rând că am fost gata întotdeauna. În schimb, ridic volumul amplificatorului, scot o pană din buzunar şi doar spun „da”.

DOUĂZECI ŞI UNU

Cântăm, şi pare că trec ore, zile, ani. Sau poate sunt doar secunde. Nici nu îmi mai pot da seama. Accelerăm, apoi încetinim, instrumentele noastre ţipă. Devenim serioşi. Râdem. Devenim tăcuţi. Apoi, gălăgioşi. Inima îmi sare din piept, sângele îmi clocoteşte, întregul corp îmi răsună, în timp ce îmi amintesc: *Concert* nu înseamnă să stai, ca o ţintă, în faţa a mii de străini. Înseamnă să îţi uneşti forţele. Înseamnă armonie.

Când ne oprim, în cele din urmă, eu sunt transpirat, iar Mia gâfâie greu, de parcă ar fi alergat kilometri întregi. Stăm în tăcere, sunetul respiraţiilor noastre rapide încetinind în tandem, bătăile inimii potolindu-ni-se. Mă uit la ceas. E trecut de cinci. Mia îmi urmăreşte privirea. Îşi pune arcuşul jos.

— Şi acum? mă întreabă.

— Schubert? Ramones? întreb, deşi ştiu că nu acceptă cereri. Dar nu mă pot gândi decât să continui să cânt, pentru că, pentru prima oară în foarte multă vreme, nu există ceva ce vreau mai mult să fac. Şi mi-e frică de ce se va întâmpla când muzica se va sfârşi.

Mia îmi arată ceasul digital care licăre ameninţător pe pervaz.

— Nu cred că prinzi avionul.

Ridic din umeri. Unde mai pui că, doar în seara asta sunt încă cel puţin alte zece zboruri către Londra.

— Tu îl prinzi pe al tău?

— Nu vreau să îl prind, îmi spune, sfioasă. Am o zi liberă înainte să înceapă recitalurile. Pot pleca mâine.

Dintr-odată, mi-l imaginez pe Aldous făcând ture în sala de plecări de la Virgin, întrebându-se unde dracului sunt, sunându-mă pe mobilul care stă pe noptiera unui hotel. Mă gândesc la Bryn, care e în L.A. şi care n-are habar de cutremurul care are loc aici, în New York, şi care va trimite spre ea un tsunami. Şi îmi dau seama că, înainte să mă gândesc la viitor, trebuie să mă ocup de prezent.

— Trebuie să dau nişte telefoane, îi spun Miei. Să-l sun pe impresarul meu care mă aşteaptă… şi pe Bryn.

— Ah, da, desigur, îmi spune, căzându-i faţa în timp ce se grăbeşte să se ridice în picioare, aproape răsturnând violoncelul în agitaţia ei. Telefonul e jos, iar eu ar trebui să sun la Tokyo, numai că sunt destul de sigură că e miezul nopţii, aşa că o să trimit doar un e-mail şi o să sun mai târziu. Şi pe agentul meu de călătorii…

— Mia, o întrerup.

— Ce?

— O să ne descurcăm.

— Serios?

Nu pare prea convinsă.

Încuviinţez, deşi şi inima mea bate cu putere şi piesele de puzzle încep să se învârtă, în timp ce Mia îmi pune telefonul fără fir în mână. Mă duc în grădina ei, unde e retras şi liniştit în lumina după-amiezii, şi unde cântă greierii verii, prevestind furtuna. Aldous răspunde la telefon la primul apel, iar în momentul în care îi aud vocea şi încep să vorbesc, asigurându-l că sunt bine, planurile încep să-mi iasă pe gură de parcă ar fi fost făcute de mult, mult timp. Îi explic că nu vin la Londra acum, că nu fac niciun videoclip şi că nu dau niciun interviu, dar că voi fi în Anglia pentru începutul turneului european şi că voi cânta la fiecare dintre concertele noastre. Restul planului care mi se formulează în minte – din care o parte deja s-a consolidat, într-un mod vag, azi-noapte, pe pod – îl ţin pentru mine, dar cred că Aldous simte.

Nu îl pot vedea, deci n-am de unde să ştiu dacă clipeşte sau tresare sau pare surprins, dar nu ezită nicio clipă.

— O să-ţi onorezi toate angajamentele din cadrul turneului? repetă.

— Îhî.

— Ce ar trebui să le spun celor din trupă?

— Pot face videoclipul fără mine, dacă vor. Ne vedem la Guildford Festival, îi spun, referindu-mă la marele festival de muzică din Anglia, unde suntem cap de afiş, la începutul turneului. O să vă explic totul atunci.

— Între timp, unde vei fi? Dacă are nevoie cineva de tine…

— Spune-le tuturor să nu aibă nevoie de mine, îi răspund.

Următorul apel este mai dificil. Îmi doresc să nu fi ales ziua de astăzi ca să mă las de fumat. În schimb, fac exerciţii de respiraţie adâncă, aşa cum mi-au arătat medicii, şi formez. O călătorie de o mie de kilometri începe cu zece cifre, nu-i aşa?

— M-am gândit eu că tu eşti, spune Bryn când îmi aude vocea. Iar ţi-ai pierdut telefonul? Unde eşti?

— Sunt încă în New York. În Brooklyn. Fac o pauză. Cu Mia.

O tăcere mormântală acaparează linia telefonică, iar eu umplu liniştea aceea cu un monolog, care e… ce?… nu ştiu: o explicaţie a nopţii care s-a întâmplat din greşeală, o recunoaştere a faptului că lucrurile nu au fost niciodată în regulă între noi, aşa cum ar fi vrut ea să fie, şi că, drept rezultat, am fost un nenorocit de iubit. Îi spun că sper că îi va fi mai bine cu următorul.

— Mda, nu mi-aş face griji în privinţa asta, îmi spune, încercând să glumească, dar nu prea îi iese. Apoi, urmează o tăcere lungă. Îi aştept tirada, acuzaţiile, toate lucrurile pe care le merit. Dar nu spune nimic.

— Mai eşti acolo? întreb.

— Da, mă gândesc.

— La ce?

— Mă gândesc dacă aş prefera ca ea să fi murit.

— Doamne, Bryn!

— Hai, taci din gură! Nu ai dreptul să fii tu cel ofensat. Nu acum. Iar răspunsul este nu. Nu îmi doresc ca ea să fi murit. Face o pauză. De tine nu sunt sigură, totuşi. Apoi, închide.

Rămân nemişcat, cu telefonul încă la ureche, gândindu-mă la ultimele cuvinte ale lui Bryn, întrebându-mă dacă existase o fărâmă de iertare în ostilitatea ei. Nu ştiu dacă are vreo importanţă, fiindcă, atunci când miros aerul răcoros, simt cum mă inundă uşurarea şi eliberarea.

După o vreme, ridic privirea. Mia stă în uşa glisantă din sticlă, aşteptând din partea mea semnalul că

pericolul a trecut. Îi fac un semn, ameţit, iar ea se apropie încet de curtea zidită în care stau, ţinând încă telefonul în mână. Îl apucă de un capăt, de parcă ar fi o ştafetă care urmează să fie transmisă.

— E totul în regulă? întreabă.

— Să zicem că m-am eliberat de angajamentele mele anterioare.

— Ale turneului?

Pare surprinsă.

Scutur din cap.

— Nu ale turneului, ci de toate prostiile de dinainte de el. Şi de celelalte, hm, complicaţii.

— Ah.

Stăm amândoi acolo o vreme, rânjind ca nişte cretini, ţinând încă telefonul. În cele din urmă, îi desprind încet receptorul dintre degete şi îl aşez pe masa din fier, fără să îi dau drumul la mână.

Îmi trec degetul mare peste bătăturile de pe degetul ei mare, apoi în sus şi în jos pe umflătura osoasă a degetelor şi pe încheietura mâinii. E foarte firesc şi, în acelaşi timp, un privilegiu foarte mare. Cea pe care o ating e Mia. Îmi dă voie să fac asta. Nu numai că mă lasă, ci închide ochii şi se lasă în voia mea.

— E adevărat? Am voie să ţin mâna asta? o întreb, aducându-i palma spre obrazul meu nebărbierit.

Zâmbetul Miei e ca o ciocolată topită. E un solo de chitară extraordinar. E tot ce e mai bun în lumea asta.

— Mmmm, îmi răspunde.

O trag aproape de mine. O mie de sori răsar din pieptul meu.

— Am voie să fac asta? întreb, luându-i ambele braţe în ale mele şi dansând uşor cu ea prin curte.

Acum, îi zâmbeşte întreaga faţă.

— Ai voie, îmi şopteşte.

Îmi trec mâinile peste braţele ei goale. O învârt printre ghivecele pline cu flori parfumate. Îmi îngrop fruntea în părul ei şi îi inspir mirosul, mirosul nopţii New Yorkului împietrit în ea. Îi urmăresc privirea în sus, spre ceruri.

— Deci, crezi că ne privesc? întreb, în timp ce îi sărut uşor cicatricea de pe umăr şi simt săgeţi de foc înţepându-mi fiecare părticică a corpului.

— Cine? întreabă Mia, sprijinindu-se de mine, tremurând uşor.

— Familia ta. Ai impresia că sunt cu ochii pe tine. Crezi că pot vedea asta?

Îmi trec braţele pe după mijlocul ei şi o sărut chiar în spatele urechii, în felul care o înnebunea altădată, în felul în care, judecând după cum trage aer adânc în piept şi după unghiile înfipte în mine, încă o înnebuneşte. Mă gândesc că poate e ceva înfiorător în interogatoriul meu, dar nu simt asta. Azi-noapte, gândul că familia ei îmi ştie acţiunile mă făcea să îmi fie ruşine, dar acum nu e ca şi cum aş vrea ca ei să vadă asta, ci vreau să ştie asta, să ştie de noi.

— Îmi place să cred că mi-ar oferi un pic de intimitate, îmi spune, deschizându-se ca o floarea-soarelui la săruturile pe care le sădesc pe obrazul ei. Vecinii mei, pe de altă parte, ne văd cu siguranţă.

Îşi trece mâinile prin părul meu şi mă simt de parcă mi-ar electrocuta scalpul – asta dacă electrocutarea poate fi atât de plăcută.

— Salutare, vecine, spun, trasând cercuri leneşe cu degetul pe marginea claviculei ei.

Mâinile ei sub tricoul meu, tricoul meu negru, murdar, împuţit şi – mulţumesc! – norocos. Atingerea ei nu mai e atât de blândă. Sondează, iar buricele degetelor încep să bată un cod Morse de urgenţă.

— Dacă mai continuăm aşa, vecinii mei vor avea parte de un spectacol, îmi şopteşte.

— Suntem artişti, la urma urmei, îi răspund, strecurându-mi mâinile sub cămaşa ei şi plimbându-i-le pe spate. Pielea ni se descoperă, ca nişte magneţi lipsiţi de multă vreme de încărcătura lor opusă.

Îmi plimb degetul pe gâtul ei, pe maxilar, apoi îi prind bărbia în palmă. Şi mă opresc. Stăm acolo pentru o clipă, privindu-ne fix în ochi, savurând momentul. Apoi, dintr-odată, ne năpustim unul asupra celuilalt. Picioarele Miei se ridică de la pământ şi se înfăşoară în jurul taliei mele, mâinile ei îmi sapă în păr, degetele mele se împletesc cu ale ei. Şi buzele noastre. Nu există destulă piele, destulă salivă, destul timp pentru toţi anii pierduţi, iar buzele noastre încearcă să îşi ia revanşa, regăsindu-se. Ne sărutăm.

Intensitatea curentului electric ajunge la maximum. Cred că toate luminile din Brooklyn s-au amplificat dintr-odată.

— Înăuntru! şopteşte Mia, pe jumătate ordin, pe jumătate implorare, şi, cu picioarele încă înfăşurate în jurul meu, o duc înapoi în căsuţa ei, înapoi pe canapeaua pe care cu doar câteva ore înainte dormiserăm separat.

De data asta, suntem complet treji. Şi cu totul împreună.

* * *

Adormim şi ne trezim în miezul nopţii, lihniţi de foame. Comandăm de mâncare. Mâncăm sus, în patul ei. Totul pare un vis, numai că partea cea mai incredibilă este trezirea în zori. Cu Mia. O văd dormind şi mă simt mai fericit ca oricând. O trag aproape de mine şi adorm la loc.

Când mă trezesc din nou, câteva ore mai târziu, Mia stă pe un scaun sub fereastră, cu genunchii strânşi la piept, cu trupul acoperit cu o pătură veche pe care i-a croşetat-o bunica ei. Pare tristă, iar teama care aterizează ca o grenadă în stomacul meu e aproape la fel de rea ca toate temerile mele legate de ea, iar asta spune multe. Tot ce pot gândi este: *Nu te pot pierde din nou. De data asta, chiar m-ar ucide.*

— Ce s-a întâmplat? întreb, înainte de a-mi pierde curajul şi de a face un lucru stupid, cum ar fi să plec, înainte ca inima să îmi fie incinerată cu adevărat.

— Mă gândeam la liceu, îmi răspunde cu tristeţe.

— Asta ar indispune pe oricine.

Mia nu muşcă momeala. Nu râde. Se prăbuşeşte în scaun.

— Mă gândeam că suntem din nou în aceeaşi situaţie, când eu eram pe cale să ajung la Juilliard şi tu, mă rog, unde eşti acum.

Priveşte în jos, învârtind un fir din pătură în jurul degetului până când pielea din vârf îi devine albă.

— Doar că pe vremea aia aveam mai mult timp să ne facem griji, iar acum avem o zi sau, mai bine zis, am avut o zi. Noaptea trecută a fost extraordinară, dar a fost doar o noapte. Chiar trebuie să plec în Japonia în vreo şapte ore, iar tu ai trupa. Turneul.

Își acoperă ochii cu podul palmei.

— Mia, încetează!

Vocea îmi ricoșează din pereții dormitorului ei.

— Nu mai suntem în liceu!

Mă privește, iar în aer plutește o întrebare.

— Uite ce e, turneul meu începe abia peste o săptămână.

O fărâmă de speranță începe să plutească în spațiul dintre noi.

— Știi, mă gândeam că mi-e cam poftă de niște sushi.

Zâmbetul ei e melancolic și trist, nu tocmai ce urmăream.

— Ai veni cu mine în Japonia? mă întreabă.

— Sunt deja acolo.

— Mi-ar plăcea la nebunie. Dar apoi ce – adică, vreau să zic că știu că vom rezolva noi cumva, dar voi fi atât de mult timp pe drumuri și…

Cum poate fi atât de neclar pentru ea, când pentru mine e limpede ca lumina zilei?

— O să fiu invitatul tău, îi spun. Fanul tău înfocat. Tehnicianul tău. Orice vrei tu. Unde vei merge tu, voi merge și eu. Dacă vrei. Dacă nu, înțeleg.

— Nu, vreau asta. Crede-mă, îmi doresc asta. Dar cum va funcționa? Cu programul tău? Cu trupa?

Mă opresc. Dacă rostesc totul, cu voce tare, va fi real, în sfârșit.

— Nu mai există trupă. Pentru mine, cel puțin. Am terminat. După turneul ăsta, am terminat.

— Nu!

Mia scutură din cap cu atâta forță, încât șuvițele sale lungi de păr lovesc peretele din spatele ei. Expresia hotărâtă de pe chipul său este una pe care o recunosc prea bine și simt cum mi se strânge stomacul.

— Nu poți face asta pentru mine, adaugă, iar vocea i se îmblânzește. Nu mai primesc bilete pentru favoruri.

— Bilete pentru favoruri?

— În ultimii trei ani, toată lumea, în afară poate de Juilliard, mi-a oferit bilete gratis. Ba, și mai rău, mi-am oferit eu singură unul și nu m-a ajutat cu nimic. Am luat destul de la tine. Nu o să te las să arunci pe

fereastră tot ce iubeşti atât de mult, doar ca să fii îngrijitorul sau însoţitorul meu.

— Tocmai asta e, îi şoptesc. Mi-am cam pierdut iubirea pentru muzică.

— Din cauza mea, spune Mia, tristă.

— Din cauza vieţii, îi răspund. O să cânt mereu. Poate chiar o să şi înregistrez din nou, dar acum am nevoie, pur şi simplu, de puţin timp liber alături de chitara mea, ca să îmi amintesc, în primul rând, de ce am intrat în muzică. Părăsesc trupa, indiferent dacă tu faci sau nu parte din ecuaţie. Cât despre îngrijire, din contră, eu sunt cel care are nevoie de asta. Eu sunt cel cu bagaj.

Încerc să sune a glumă, dar Mia a ştiut întotdeauna să-mi ghicească minciunile; ultimele douăzeci şi patru de ore au demonstrat asta.

Se uită la mine cu ochii ăia ai ei cu raze laser.

— Ştii, m-am gândit o grămadă la asta în ultimii doi ani, îmi spune cu vocea sugrumată. La cine a fost lângă tine. La cine te-a ţinut de mână în timp ce sufereai pentru tot ce pierduseі.

Cuvintele Miei răscolesc ceva în mine şi, dintr-odată, am din nou lacrimi pe toată faţa. Nu am mai plâns de trei ani, iar acum e a doua oară în doua zile.

— E rândul meu să fiu lângă tine, îmi şopteşte, întorcându-se la mine şi înfăşurându-mă în pătura ei, în timp ce eu izbucnesc din nou.

Mă ţine în braţe până când îmi recapăt cromozomul Y. Apoi, se întoarce către mine, cu o privire uşor pierdută.

— Festivalul tău e sâmbăta viitoare, nu? mă întreabă.

Încuviinţez.

— Eu joi am două recitaluri în Japonia şi unul în Coreea, aşa că aş putea pleca de acolo vineri, şi câştigi o zi când călătoreşti spre vest. Nu trebuie să fiu în Chicago, pentru următorul angajament, decât abia după o săptămână. Aşa că, dacă zburăm direct de la Seul la Londra…

— Ce spui?

Pare atât de timidă când mă întreabă, de parcă nu ar avea nici cea mai mică şansă să spun „da”, de parcă nu

ar fi tot ce mi-am dorit vreodată.
— Pot să vin cu tine la festival?

DOUĂZECI ŞI DOI

— Eu de ce nu merg niciodată la niciun concert? a întrebat Teddy.

Stăteam cu toţii la masă: Mia, Kat, Denny, Teddy şi cu mine, al treilea copil care venise la masă. Nu mă puteai condamna. Denny gătea mult mai bine decât mama.

— Ce zici, micuţule? a întrebat Denny, punând o lingură de piure de cartofi în farfuria lui Teddy, lângă somonul la grătar şi spanacul pe care băiatul încercase, fără succes, să îl refuze.

— Mă uitam la vechile albume de fotografii. Mia s-a dus la o grămadă de concerte tot timpul, chiar şi când era mică, iar eu n-am mers nici măcar la unul. Şi am aproape opt ani!

— Ai împlinit şapte ani acum cinci luni, a hohotit Kat.

— Şi ce dacă? Mia a mers, chiar şi înainte să înceapă să meargă. Nu e drept!

— Cine ţi-a zis ţie că viaţa e dreaptă? a întrebat Kat, ridicând o sprânceană. Eu, cu siguranţă că nu. Eu sunt adepta Şcolii Loviturilor Dure.

Teddy s-a întors către o ţintă mai uşoară.

— Tată?

— Mia a mers la concerte fiindcă erau spectacolele mele, Teddy. Era timpul nostru petrecut în familie.

— Iar tu mergi la concerte, a spus Mia. Vii la recitalurile mele.

Teddy avea o expresie la fel de dezgustată ca atunci când Denny îl servise cu spanac.

— Alea nu se pun. Vreau să merg la concerte răsunătoare şi să port amortizoare de zgomot. Amortirzoarele de zgomot erau nişte căşti uriaşe pe care Mia le purta când era mică la concertele fostei trupe a lui Denny. Fusese într-o formaţie punk, una foarte zgomotoasă.

— Mă tem că amortizoarele au ieşit la pensie, a spus Denny.

Tatăl Miei părăsise de multă vreme formaţia. Acum era profesor de gimnaziu, purta costume *vintage* şi fuma pipă.

— Ai putea veni la unul din spectacolele mele, am spus, luând cu furculiţa o bucăţică de somon.

Toţi cei de la masă s-au oprit din mâncat şi s-au uitat la mine, membrii adulţi ai familiei Hall aruncându-mi fiecare o altfel de privire dezaprobatoare. Denny pur şi simplu părea obosit în faţa cutiei Pandorei pe care o deschisesem. Kat era enervată de subminarea autorităţii ei părinteşti, iar Mia, care dintr-un oarecare motiv, pusese un zid uriaş între familia ei şi formaţia mea, îmi arunca priviri tăioase. Numai Teddy, care bătea din palme, ridicat în genunchi pe scaun, era în continuare în echipa mea.

— Teddy nu poate sta treaz până târziu, a spus Kat.

— Pe Mia o lăsai să stea până târziu când era mică, i-a întors-o Teddy.

— Noi nu putem sta atât de târziu, a spus Denny, obosit.

— Şi nici nu cred că se cuvine, a pufnit Mia.

Imediat, am simţit enervarea aia familiară în stomac, fiindcă ăsta a fost lucrul pe care nu l-am înţeles niciodată. Pe de o parte, muzica era legătura aceea comună între Mia şi mine, iar faptul că eu eram tipul *rock* trebuie să fi făcut parte din atracţia ei faţă de mine. Ştiam amândoi că terenul comun pe care îl găsiserăm în casa familiei ei – unde ne petreceam tot timpul – era ca un refugiu pentru noi, dar nu făcea decât să le interzică alor ei să vină la spectacolele mele. În anul în care am fost împreună, n-au venit niciodată la vreun concert. Chiar dacă Denny şi Kat sugeraseră că ar fi vrut să vină, Mia inventa mereu scuze, cum că nu era momentul potrivit să vină la un spectacol sau altul.

— Nu se cuvine? Ai spus că nu se cuvine ca Teddy să vina la spectacolul meu? am întrebat-o, încercând să nu ridic tonul.

— Da, asta am spus.

N-ar fi putut să sune mai defensivă sau mai tăioasă nici dacă încerca.

Kat şi Denny şi-au aruncat o privire. Indiferent cât de supăraţi erau pe mine, au început să mă compătimească. Ştiau ce înseamnă dezaprobarea Miei.

— Ok, în primul rând, ai şaisprezece ani. Nu eşti bibliotecară, aşa că n-ai voie să zici „se cuvine". Şi, în al doilea rând, de ce naiba nu se cuvine?

— Gata, Teddy, a spus Kat, luându-i farfuria. Poţi mânca în sufragerie, la televizor.

— Nici gând, vreau să văd asta.

— Sponge Bob? i-a propus Denny, trăgându-l de cot.

— Apropo, le-am spus lui Denny şi Kat, concertul la care mă gândeam este un festival mare pe coastă, luna viitoare. Va fi în timpul zilei, în weekend, şi în aer liber, deci nu e atât de zgomotos. D-aia m-am gândit că ar fi în regulă pentru Teddy. De fapt, pentru voi toţi.

Expresia lui Kat s-a îmblânzit. A dat din cap, încuviinţând.

— Chiar sună bine. Apoi, a făcut un gest spre Mia, de parcă ar fi spus: „Dar tu ai treburi mai importante de făcut."

Au ieşit toţi trei din bucătărie. Mia s-a făcut mică de tot în scaun, părând vinovată şi, în acelaşi timp, hotărâtă să nu cedeze deloc.

— Care e problema ta? am întrebat. Care e treaba cu familia ta şi formaţia mea? Chiar crezi că suntem atât de nasoli?

— Nu, sigur că nu!

— Te deranjează că eu şi tatăl tău vorbim mereu despre muzică?

— Nu, nu mă deranjează discuţiile despre *rock.*

— Atunci, care e problema, Mia?

În colţul ochilor i s-au format mici lacrimi rebele, iar ea le-a şters, furioasă.

— Ce e? Ce s-a întâmplat? am întrebat, înmuindu-mi tonul.

Mia nu era predispusă la lacrimi de crocodil şi, de fapt, la niciun fel de lacrimi. A clătinat din cap, cu buzele pecetluite.

— Îmi spui, te rog? Nu poate fi mai rău decât ceea ce cred eu, şi anume că ţi-e ruşine cu Shooting Star,

fiindcă ai impresia că suntem vai de capul nostru.

A scuturat din nou din cap.

— Ştii că nu e adevărat. Pur şi simplu… face o pauză, de parcă ar cântări o decizie majora. Apoi, oftează.

— Trupa. Când eşti cu trupa, trebuie să te împart cu toată lumea. Nu vreau să-i bag şi pe ai mei în aceeaşi oală.

Apoi, a clacat şi a început să plângă.

Toată supărarea mea s-a topit.

— Prostuţo, am mormăit, sărutându-i fruntea. Nu mă împarţi. Sunt doar al tău.

* * *

Mia a cedat. Întreaga ei familie a venit la festival. A fost un weekend excepţional, douăzeci de trupe din nord-vest şi niciun nor de ploaie. Toată chestia a rămas în istorie, dând naştere unui CD înregistrat live şi unei serii de festivaluri care continuă până astăzi.

Teddy a insistat să poarte amortizoarele, aşadar Kat a petrecut o oră bombănind şi cotrobăind prin cutiile din pod, până le-a găsit.

În general, Miei îi plăcea să stea în culise la concerte, dar, când a cântat Shooting Star, a fost chiar în faţa scenei, dansând cu Teddy tot timpul, chiar lângă locul în care se agitau fanii.

DOUĂZECI ŞI TREI

Mai întâi mă examinezi,
Apoi mă diseci,
Apoi mă respingi,
Aştept ziua în care
Mă vei învia.
„ANIMATE”
***COLLATERAL DAMAGE,* PIESA 1**

Când avionul aterizează la Londra, plouă cu găleata, aşa că ne simţim amândoi ca acasă. E ora cinci după-amiaza când ajungem. În seara asta trebuie să fim la Guildford. Cântăm mâine seară. Apoi, începe numărătoarea inversa până la libertatea totală. Mia şi cu mine am stabilit un program pentru următoarele trei luni în care eu voi fi în turneu, şi ea la fel, pauze, din când în când, cum ne putem suprapune programele, ca să ne vizităm, să ne vedem. Nu va fi o încântare, dar, comparativ cu ultimii trei ani, tot mă simt ca în Rai.

* * *

E trecut de opt când ajungem la hotel. L-am rugat pe Aldous să îmi rezerve camera în acelaşi loc cu restul trupei, nu numai pentru festival, ci pe toată durata turneului. Indiferent ce vor crede despre faptul că voi părăsi formaţia, faptul că dorm la doi kilometri depărtare nu le va potoli sentimentele. Nu i-am pomenit despre Mia nici lui Aldous, nici altcuiva şi, până acum am reuşit să îi menţinem numele departe de presa de scandal. Nimeni nu pare să ştie că mi-am petrecut ultima săptămâna în Asia, cu ea. Toată lumea a fost prea ocupată să bârfească despre noul interes sentimental al lui Bryn, un actor australian.

La recepţie primesc un bilet, care mă informează că trupa are parte de o cină privată în curtea interioară şi mă roagă să mă alătur lor. Dintr-odată, simt că sunt dus la execuţie, iar după călătoria de 15 ore, de la Seul până aici, nu îmi doresc nimic mai mult decât să fac

întâi un duş şi poate să ne vedem mâine, dar Mia îmi atinge braţul.

— Nu, ar trebui să te duci.

— Vii şi tu?

Mă simt prost că o întreb. Tocmai a avut trei concerte uimitor de intense şi nebunesc de bine primite în Japonia şi Coreea, apoi a străbătut jumătate de planetă cu avionul şi a aterizat direct în psihodrama mea. Toate astea vor fi însă suportabile dacă ea e cu mine.

— Eşti sigur? mă întreabă. Nu vreau să deranjez.

— Crede-mă, dacă e să se deranjeze cineva, eu sunt ăla.

Hamalul ne ia lucrurile ca să ni le ducă în cameră, iar recepţionerul ne conduce pe hol. Hotelul este un vechi castel, dar a fost asaltat de rockeri, iar o grămadă de cântăreţi dau din cap şi mă salută, dar acum sunt prea agitat ca să le răspund. Recepţionerul ne conduce spre curtea interioară, slab luminată. Toată trupa e acolo, alături de un bufet uriaş, de unde se serveşte friptură tradiţională englezească.

Liz se întoarce prima. Lucrurile n-au mai fost la fel între noi de la turneul pentru *Collateral Damage,* dar nu ştiu cum să descriu privirea pe care mi-o aruncă acum: de parcă aş fi cea mai mare dezamăgire din viaţa ei, dar, încearcă să se ridice deasupra ei, să o ascundă, să se poarte normal, ca şi când aş fi doar un fan, un atârnache, una dintre multele persoane care vor de la ea un lucru pe care ea nu e obligată să îl dea.

— Adam, spune, cu un semn scurt din cap.

— Liz, încep cu prudenţă.

— Salut, dobitocule! Frumos din partea ta să ni te alături!

Vocea nestăpânită a lui Fitzy e în egală măsură sarcastică şi primitoare, de parcă nu s-ar putea hotărî în ce direcţie s-o ia.

Mike nu spune nimic. Pur şi simplu se preface că nu exist.

Apoi, simt atingerea umărului Miei, care apare din spatele meu.

— Salut, băieţi, spune.

Pentru o secundă, faţa lui Liz devine lipsită de expresie. De parcă n-ar şti cine este Mia. Apoi, pare speriată, de parcă tocmai a văzut o stafie. Apoi, bateristei mele puternice, dure, bărbătoase, începe să îi tremure buza de jos şi faţa i se încreţeşte.

— Mia? întreabă cu voce tremurătoare. Mia? întreabă mai tare de data asta. Mia! exclamă şi îi dau lacrimile chiar înainte de a-mi strânge iubita în braţe.

Când îi dă drumul, o ţine la distanţă de un braţ şi o priveşte, apoi se uită la mine, apoi din nou la ea.

— Mia? strigă, întrebând şi răspunzându-şi, în acelaşi timp, la propria întrebare.

Apoi, se întoarce spre mine. Şi, dacă nu sunt iertat, cel puţin sunt înţeles.

* * *

Ploaia continuă toată ziua următoare.

— Superbă vară englezească avem, glumeşte toată lumea.

Îmi făcusem un obicei din a mă baricada la genul ăsta de festivaluri uriaşe, dar, realizând că ăsta este probabil ultimul pentru o perioadă, cel puţin, ca participant, mă strecor în arenă, ascult câteva dintre trupele care cântă pe scenele secundare, îmi revăd câţiva prieteni vechi şi cunoştinţe şi chiar vorbesc cu vreo câţiva reporteri. Am grijă să nu menţionez despre despărţirea trupei. Asta va ieşi la iveală cu timpul şi îi voi lăsa pe ceilalţi să hotărască cum să anunţe această veste. Totuşi, comentez scurt despărţirea dintre mine şi Bryn, care oricum este în toată presa de scandal. Când sunt întrebat despre noua mea parteneră misterioasă, spun, simplu, „fără comentarii”. Ştiu că toate astea vor ieşi la iveală destul de curând şi, deşi vreau să o scutesc pe Mia de circul ăsta, nu îmi pasă dacă ştie întreaga lume că suntem împreună.

Când se face ora nouă, ploaia s-a potolit, transformându-se într-o ceaţă blândă care pare să danseze în amurgul verii târzii. Mulţimea a acceptat de mult clipocitul. Peste tot este noroi, iar oamenii se rostogolesc în el, de parcă am fi la Woodstock sau ceva de genul ăsta.

Înainte de instalarea echipamentelor, trupa a fost agitată. Festivalurile au efectul ăsta asupra noastră. Cu

o deschidere mai mare decât concertele obişnuite, chiar şi decât cele de pe stadioane, festivalurile au public mult mai numeros, din care fac parte şi colegii noştri muzicieni. Numai că eu sunt calm în seara asta. Mi-am jucat toate fisele. Nu am nimic de pierdut. Sau poate deja am pierdut şi am regăsit, iar orice ar mai fi de pierdut nu are deloc de-a face cu tot ce se întâmplă pe scena asta. Lucru care ar putea explica de ce mă simt atât de bine aici, cântând noile noastre piese la vechea mea chitară Les Paul Junior, o altă bucată de istorie adusă înapoi din morţi. Când m-a văzut că o scot din vechea ei husă, Liz a fost atât de surprinsă, încât a trebuit să arunce şi o a doua privire.

— Credeam că ai scăpat de asta, mi-a spus.

— Da, şi eu, i-am răspuns, aruncându-i Miei un zâmbet secret.

Trecem repede prin noul album, apoi le dăm şi câteva melodii de pe *Collateral Damage* şi, fără să-mi dau seama, aproape că am ajuns la finalul spectacolului. Mă uit pe lista de melodii lipită în faţa scenei. Ultima este mâzgălită de Liz cu litere mari, înainte să ieşim pe scenă pentru inevitabilul bis. „Animate”! Fostul nostru producător, Gus Allen, a numit-o imnul nostru. Criticii au numit-o cea mai furioasă tiradă de pe întregul album. Probabil cel mai mare hit al nostru. Este melodia care mulţumeşte extraordinar de mult publicul în turnee din cauza refrenului, pe care adoră să îl fredoneze.

De asemenea, este una dintre puţinele piese pe care le-am făcut cu orice fel de orchestraţie, o bucată cu viori, chiar la începutul melodiei înregistrate, deşi nu le avem la dispoziţie pentru versiunea live. Aşadar, în momentul în care începem să o cântăm, în capul meu nu aud urletul entuziast al mulţimii, ci sunetul violoncelului ei. Pentru o secundă, am imaginea asta a noastră undeva, într-o cameră oarecare de hotel, jucându-ne – ea, cu violoncelul ei, eu, cu chitara – cântând melodia asta, pe care am scris-o pentru ea. Şi să fiu al naibii dacă asta nu mă face al dracului de fericit!

Cânt melodia din tot sufletul. Apoi, trecem la refren: *Urăşte-mă. Distruge-mă. Anihilează-mă.*

Reinventează-mă. Nu vrei, nu vrei, nu vrei să mă reinventezi?

Pe album, refrenul se repetă iar şi iar, un scrâşnet de furie şi pierdere, şi a devenit un lucru obişnuit ca în timpul concertelor să mă opresc din cântat şi să întorc microfonul spre public şi să îi las pe ei să preia controlul. Aşa că îl întorc, iar mulţimea o ia pur şi simplu razna, intonându-mi cântecul, scandându-mi rugămintea.

Îi las cu asta şi mă plimb un pic în jurul scenei. Restul trupei vede ce se întâmplă, aşa că repetă refrenul. Când ajung mai aproape de marginea laterală a scenei, o văd acolo, unde s-a simţit mereu cel mai confortabil, deşi în viitorul apropiat ea va fi cea care va sta aici, în lumina reflectoarelor, iar eu voi fi cel din culise. Simt că aşa trebuie să fie.

Publicul continuă să cânte, continuă să mă susţină, iar eu continui să zdrăngăn la chitară până când ajung suficient de aproape încât să îi văd ochii. Apoi, încep să cânt refrenul. Direct către ea. Iar ea îmi zâmbeşte şi e ca şi cum am fi singurii doi oameni de acolo, singurii care ştim ce se întâmplă: că melodia asta, pe care o cântăm cu toţii, a fost rescrisă. Nu mai este o pledoarie furioasă, urlată către neant. Chiar aici, pe scena asta, în faţa a optzeci de mii de oameni, devine altceva.

E noul nostru jurământ.

④ MULŢUMIRI

Se obişnuieşte în aceste cazuri ca scriitorii să le mulţumească separat editorilor şi agenţilor. Dar eu, când mă gândesc la cariera mea literară, adesea mă imaginez însoţită de editorul meu, Julie Strauss-Gabel, şi de agentul meu, Sarah Burnes. Aceste două războinice înverşunate ale cărţii sunt amândouă atât de integrate în crearea şi îndrumarea muncii mele, încât este greu să le separ. Sarah mă sfătuieşte, mă susţine şi mă ajută să menţin lucrurile în perspectivă. Cel mai mare dar al lui Julie este că îmi oferă cheia pentru a-mi dezvălui poveştile. Amândouă sunt cei doi piloni gemeni ai mei.

Totuşi, aşa cum spune şi proverbul, e nevoie de un sat întreg pentru a creşte un copil. În cazul lui Julie, satul acela constă în mulţi, mulţi oameni dedicaţi de la Penguin Young Readers Group. Voi salva câţiva copaci şi nu îi voi enumera pe toţi, dar e de ajuns să spun că sunt zeci de oameni în departamentele de vânzări, marketing, publicitate, design, online şi producţie cărora le sunt profund – şi zilnic – recunoscătoare. Mulţumiri speciale merg către Don Weisberg, Lauri Hornik, Lisa Yoskowitz şi Allison Verost, care îmi este în aceeaşi măsură publicist, terapeut şi prieten. Satul lui Sarah, de la The Gernert Company, îi include pe Rebecca Gardner, Logan Garrison, Will Roberts şi pe formidabila Courtney Gatewood, care, pentru cineva concentrat asupra dominării lumii, este deosebit de drăguţă.

Mulţumiri Alisei Weilerstein pentru că mă inspiră, precum şi pentru faptul că mi-a acordat o parte din timpul ei preţios pentru a mă ajuta să înţeleg traiectoria carierei unui violoncelist profesionist tânăr.

Îi mulţumesc lui Lynn Eastes, traumatolog coordonator la OHSU, pentru că mi-a oferit o privire asupra modului în care ar putea arăta procesul de recuperare şi reabilitare al Miei. Mulţumiri lui Sean Smith pentru viziunea sa de iniţiat în industria filmului

(şi pentru un milion de alte lucruri). Tot ce am înţeles corect legat de aceste detalii, se datorează acestor oameni. Tot ce am înţeles greşit, e din cauza mea.

Mulţumesc Societăţii Edna St. Vincent Millay pentru permisiunea generoasă de a folosi unul dintre sonetele mele preferate „Dragostea nu e totul: nu e nici carne, nici băutură”. Multe dintre poeziile Ednei St. Vincent Millay sunt incredibil de romantice şi, cu toate astea, destul de experimentale, după toţi aceşti ani. Am inclus în carte doar a doua jumătate a acestui sonet; ar trebui să căutaţi cu toţii versiunea integrală.

Le mulţumesc tuturor cititorilor mei din toate etapele: Jana Banin, Tamara Glenny, Marjorie Ingall, Tamar Schamhart şi Courtney Sheinmel pentru amestecul perfect de încurajare şi critică.

Mulţumesc celuilalt sat al meu – comunitatea mea de cartier – pentru că m-au ajutat cu copiii şi, în general, pentru că mi-au fost alături. Isabel Kyriacou şi Gretchen Sonju, vă sunt îndatorată pe veci!

Mulţumesc întregii familii Christie pentru bunăvoinţa şi generozitatea lor răbdătoare.

Mulţumiri lui Greg şi Dianei Rios pentru că au continuat să păşească pe acest drum, împreună cu noi.

Mulţumesc familiei mele şi familiilor Forman, Schamhart şi Tucker, pentru urale şi încurajare. Mulţumiri suplimentare surorii mele, care mi-a vândut cartea, cu mâna ei, la jumătate din populaţia oraşului Seattle.

Le mulţumesc fiicelor mele: lui Dembele, care a sosit în familia noastră cam la jumătatea cărţii şi, dacă i s-a părut ciudat că, din când în când, noua ei mamă părea să îndrume un tip furios de douăzeci şi unu de ani, fie ca acest lucru să nu-i taie nicicând din exuberanţă. Şi Willei, care, fără să vrea, mi-a oferit foarte multe dintre denumirile fictive ale formaţiei/filmelor/personajelor cărţii, într-un fel în care numai un copil de patru-cinci ani ar putea-o face. Probabil că ar trebui să-ţi măresc alocaţia.

Mulţumiri soţului meu, Nick, pentru criticile nu foarte blânde, care m-au obligat întotdeauna să ridic ştacheta. Pentru *playlist*-urile tale sublime, care aduc muzică în viaţa mea (şi în cărţile mele). Pentru că mi-

ai oferit toate micile detalii referitoare la formaţie, şi pentru că eşti motivul pentru care se pare că nu mă pot opri din a scrie poveşti de dragoste despre chitarişti.

Şi, în sfârşit, le mulţumesc librarilor, bibliotecarilor, profesorilor şi bloggerilor, pentru că m-au ajutat ca aceste cărţi să îşi ia zborul.

Au trecut câțiva ani de când Mia și Adam, protagoniștii volumului *Dacă aș rămâne*, trăiesc departe unul de celălalt. Carierele lor au înflorit, însă amintirea poveștii de dragoste trăite la numai 17 ani i-a marcat. Când soarta îi aduce împreună la New York pentru o singură noapte, Mia și Adam descoperă din nou bucuria de a fi alături unul de celălalt. O poveste sfâșietoare despre iubire, regăsire și alegeri imposibile, într-o continuare a unui roman care i-a încântat pe cititorii de pretutindeni.

„*Dacă te-aș găsi* este un roman perfect! Poate chiar mai bun decât *Dacă aș rămâne*. Povestea se leagă și conduce spre finalul care oferă răspunsuri la multe întrebări."

The Guardian

ISBN 978-606-8516-45-5

www.rao.ro
www.raobooks.com

[1] Joc de cuvinte în lb. engleză (wild = sălbatic) (n.tr.).

[2] Collateral Damage – daune colaterale (n.tr).

[3] Băutură alcoolică, pe bază de struguri, de origine italiană (n.tr).

CUPRINS

Table of Contents